

САНДРА БРАУН ЕДИНСТВЕН ИЗХОД

Превод от английски: Катя Георгиева, 1996

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Всички бяха мъртви. Всички, освен нея. Беше сигурна.

Не знаеше нито колко време е минало от удара, нито откога седи така превита с глава между коленете. Може би секунди, минути или цели години. Оказа се, че времето наистина може да спре.

Раздраният метал сякаш безкрайно дълго се бе премятал, преди да се отпусне най-накрая с едно последно стенание. Осакатените дървета, невинни жертви на катастрофата, най-сетне бяха престанали да треперят. Сега не помръдваше нито лист. Наоколо бе ужасяващо тихо. Не се чуваше никакъв звук.

Тя си зададе нелепия въпрос как пада едно дърво в гората. Дали издава звук? Издаваше. Тя го бе чула. Значи беше жива.

Вдигна глава. Косата, раменете и вратът ѝ бяха посипани с раздробена пластмаса — остатък от това, което някога е било прозорецът до нейното място. Тръсна леко глава и шумът от падането на парченцата отекна в тишината. Бавно се насили да отвори очи.

В гърлото ѝ се надигна писък, но звук така и не се чу. Гласните ѝ струни бяха като парализирани. Ужасът, който бе изпитала, я бе сковал. Касапницата бе по-страшна от кошмар на авиационен диспечер.

Двамата мъже на седалките пред нея — добри приятели, доколкото можеше да се съди от шумните им закачки, сега бяха мъртви. Шегите и смехът им бяха притихнали навеки. Главата на единия висеше навън през прозореца. Тя отбеляза този факт, но не се вгледа по-внимателно. Всичко наоколо бе потънало в кръв. Стисна очи и не ги отвори, преди да извърне глава.

От другата страна на пътеката лежеше друг мъртвец, отпуснал глава на облегалката, сякаш бе спал при падането на самолета. Самотника. Така го бе кръстила наум преди излитането. Тъй като самолетът бе малък, имаше строги ограничения за тегло. Докато мереха другите хора и багажа им, преди да ги натоварят на борда, Самотника стоеше настрани от групата с надменен и враждебен вид. Недружелюбното му поведение не предразположи към разговор

останалите пътници, които по момчешки се хвалеха с трофеите си. Равнодушието му го бе изолирало, както нейният пол бе изолирал нея. Тя бе единствената жена на борда.

А сега бе единствената оцеляла.

Погледна напред към пилотската кабина, изтръгната от корпуса на самолета като тапа от бутилка и отхвърлена на няколко метра по-нататък. Пилотът и помощникът му, и двамата весели и жизнерадостни младежи, очевидно бяха мъртви.

Тя преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. Снажният брадат помощник-пилот ѝ бе помогнал да се качи в самолета, като флиртуваше с нея и подхвърли уж небрежно, че не му се случва често да вози жени, а и те рядко имат вид на манекенки.

Други двама пътници, братя на средна възраст, все още бяха с предпазни колани на първия ред седалки. Станали бяха жертва на остър клон, пробил прозореца като отварачка за консерви.

Сълзи се стичаха по страните ѝ. Обзе я страх и чувство за безнадеждност. Страхуваше се, че ще припадне. Страхуваше се, че ще умре, а се страхуваше и че няма да умре.

Смъртта на останалите беше бърза и безболезнена. Те вероятно бяха загинали на място. Така им беше по-добре. Нейната смърт нямаше да дойде скоро, защото, доколкото усещаше, по някакво чудо не беше ранена. Щеше да умре бавно от жажда, глад или студ.

Чудеше се защо е останала жива. Единственото обяснение бе, че мястото ѝ бе на най-задния ред. За разлика от останалите, нея я изпращаха, когато заминаваше от вилата край Езерото на великата мечка. Сбогуването се проточи, затова се качи в самолета последна. Свободно бе само мястото на опашката.

Когато помощник-пилотът ѝ помогна да се качи на борда, грубоватите разговори секнаха. Приведена заради ниския таван, тя се насочи към последния празен стол. Чувстваше се определено неудобно, сякаш бе влязла в задимен салон за покер, в който играта вече се е разгорещила. Някои неща естествено бяха изключително мъжки и никакво равенство между половете нямаше да промени това. Както и редица други неща бяха чисто женски.

Един самолет, излитащ от ловно-рибарска хижа в северозападните райони, бе едно от тези мъжки неща. Тя се опита да бъде колкото се може по-незабележима. Не каза нищо, зае мястото си и

се загледа през прозореца. Веднъж, точно след излитането, обърна глава и неволно срещна очите на мъжа от другата страна на пътеката. Той я изгледа с такова очевидно неодобрение, че тя веднага изви лице към прозореца и повече не отмести очи от него.

След пилотите, тя вероятно бе първата, която забеляза бурята. Гъстата мъгла и проливният дъжд ѝ бяха опънали нервите. Скоро и останалите усетиха друсането. Самохвалството им се смени с неловки шегички на тема как се „язди“ такъв буен самолет и колко са доволни, че ездачът не е някой от тях.

Но и на пилотите не им бе леко. Всички бързо разбраха това, умълчаха се и приковаха погледи към двамата мъже в кабината. Напрежението нарасна още повече, когато екипажът загуби връзка с кулата. Повече не можеше да се разчита на уредите в самолета, защото очевидно показанията им не бяха верни. Плътните облаци пречеха да се види земята.

Когато самолетът влезе в свредел и пилотът извика към пътниците: „Падаме! Господ да ни е на помощ!“, всички го приеха примирено и учудващо спокойно.

Тя се преви надве, скри глава между коленете си и я покри с ръце, молейки се през цялото време. Падането трая цяла вечност.

Никога нямаше да забрави този първи разтърсващ удар. Макар да мислеше, че е подготвена за него, оказа се, че не е. Така и не разбра защо ѝ бе спестена мигновената смърт. Може би, защото по-малкият ѝ ръст ѝ бе позволил да се заклеци по-добре между двете седалки и да смекчи удара.

Но при тези обстоятелства не бе много сигурна дали това спестяване е за предпочитане. До хижата на северозападния край на Езерото на великата мечка можеше да се стигне само по въздуха. Между нея и Йелоунайф, закъдето бяха тръгнали, се простираха километри девствена гора. Един Бог знаеше колко са се отклонили от курса. Можеше да ги търсят месеци наред, преди да я открият. А дотогава, ако изобщо я намереха, тя бе съвсем сама и трябваше да разчита единствено на себе си, за да оцелее.

Тази мисъл я извади от унеса. Трескаво се залови да разкопчае колана си. Най-после катарамата се отвори, отхвърча и удари гърба на предната седалка. Тя се провря в тясната пътека и запълзя на колене към зеещия отвор.

Погледна към разкъсания метал, като се опитваше да не се допира до телата. Дъждът бе спрял, но тежките надвиснали облаци изглеждаха толкова натежали, сякаш всеки момент щяха да избухнат. Често ги раздираха светкавици. Небето бе студено, мокро и заплашително. Тя вдигна яката на палтото си от червена лисица. Почти нямаше вятър. Сигурно би трябвало да е благодарна за това. Вятърът можеше да е много студен... Но какво е това? Щом нямаше вятър, откъде идеше едва доловимото стенание?

Тя затаи дъх и зачака. Ето го пак!

Отметна глава и се ослуша. Не беше лесно да чуе нещо от ударите на сърцето си. Някакво раздвижване.

Погледна мъжа, който седеше от другата страна на пътеката. Дали просто много ѝ се искаше, или клепачите на Самотника наистина трепнаха? Пропълзя назад и се блъсна в увисналата окървавена ръка на една от жертвите, която само преди миг толкова старателно се опитваше да избегне.

— О, Господи, моля те, нека е жив! — помоли се тя горещо и се вгледа в лицето му. Отново ѝ се стори кротко заспал. Клепачите му бяха неподвижни. Някакво трепване, никакво стенание от устните му, скрити от гъсти мустаци. Погледна към гърдите му, но той носеше дебело яке, така че не можеше да се разбере дали диша.

Докосна с пръст мустаците, точно под ноздрите му. Възкликна беззвучно — бе усетила влажния му дъх, слаб, но несъмнен.

— Слава Богу, слава Богу! — започна да се смее и да плаче едновременно. Леко потупа лицето му. — Събудете се, господине. Моля ви, събудете се.

Той простена, но не отвори очи. Интуицията ѝ подсказваше, че колкото по-бързо го върне в съзнание, толкова по-добре. Освен това искаше да е сигурна, че не е умрял и няма да умре... поне не веднага. Отчаяно имаше нужда да знае, че не е сама.

Съобрази, че студеният въздух може да го съживи и реши да го изнесе от самолета. Нямаше да е лесно — той сигурно беше с четирийсетина килограма по-тежък от нея.

Разкопча предпазния колан и усети, че е права. Всички тези безжизнени килограми се стовариха върху нея като торба цимент. Пое ги върху дясното си рамо и го помъкна по пътеката към отвора.

Седемте метра ѝ отнеха повече от половин час. Окървавената ръка, праметната през облегащата, им препречи пътя. Трябваше да преодолее отвращението си и да я докосне, за да я отмести. Почувства върху дланта си лепкава кръв, проплака от ужас, но прехапа треперещите си устни и продължи.

Изведнъж ѝ хрумна, че каквото и да му има, може повече да му вреди, отколкото да му помага, като го движи. Но вече бе стигнала дотук и нямаше намерение да спира. Струваше ѝ се много важно да си постави цел и да я постигне — ако не за друго, поне за да си докаже, че не е безпомощна. Бе решила да го изнесе навън и щеше да го измъкне, дори това да го убие.

Което можеше да стане като едното нищо, помисли тя след няколко минути. Бе го измъкнала докдето можеше. От време на време мъжът изпъшкваше, но иначе не показваше никакви признаци, че се свестява. За момент го остави и се промуши през клоните на един бор. Цялата лява част на самолета бе направо отсечена, така че трябваше да го свали през дървото. Окърши с голи ръце колкото можа от по-малките клончета и отново се върна при мъжа.

Близо пет минути се мъчи да го обърне, за да го прихване под мишниците. После заднишком го повлече през тесния тунел, който бе направила. Боровите иглички бодяха лицето ѝ, грапавата кора дереше ръцете ѝ, но за щастие дебелият палто предпазваше тялото ѝ.

Вече едва дишаше. Помисли си да почине за малко, но се страхуваше, че после няма да може да продължи. Нейният товар сега стенеше почти непрекъснато. Сигурно агонизираше, но тя не можеше да спре, за да не загуби той напълно съзнание.

Най-после усети студен въздух върху лицето си. Отърси глава от последния клон, направи още няколко несигурни крачки и издърпа и мъжа на открито. Бе изтощена до крайност. Раменете, гърбът и краката ѝ горяха от напрежение. Стовари се тежко на земята. Главата на мъжа падна в скута ѝ.

Опря се на ръце, вдигна лице към небето и седя така, докато възстанови дишането си. За пръв път, докато поглъщаше мразовития въздух в дробовете си, помисли, че може би е добре да си жив. Благодарни на Бога за това. Благодарни му и за другия живот, който бе спасил.

Погледна към мъжа и едва сега забеляза подутината на слепоочието. Без съмнение, това бе причината за безсъзнанието му. Повдигна раменете му, колкото да си измъкне коленете изпод него, припълзя настрани и започна да разкопчава дебелото яке. Молеше се да не открие някоя смъртоносна рана. Не откри. Само карирана памучна риза, каквато носеше всеки ловец. По нея нямаше кръв. От яката на фланелката до тежките му обувки не откри никакви следи от сериозно нараняване.

Въздъхна от облекчение, наведе се над него и отново леко го потупа по бузите. Изглеждаше около четирийсетгодишен, но очевидно не бе живял леко. Дългата му кестенява коса бе прошарена, мустаците — също. Но и те, и гъстите вежди бяха изрусели по върховете. Лицето му бе загоряло, но не отскоро, а по-скоро бе обветрено, като на човек, който цяла година е на слънце. В ъглите на очите му имаше фини бръчки, устата му бе широка и тънка, долната устна малко по-пълна от горната. Такова лице не подходеше за канцелария. Явно той прекарваше доста време навън. Лицето бе приятно, макар и не класически красиво. От него лъхаше твърдост и безкомпромисна недостъпност, която тя бе почувствала и в поведението му.

Какво ли щеше да си помисли, когато дойде в съзнание и открие, че е сам с нея в тази пустош. Не ѝ се наложи дълго да чака, за да разбере. Много скоро клепачите му трепнаха, после се повдигнаха.

Върху нея се спряха две очи, оловносиви като небето над тях. Миг по-късно се затвориха, после отново се отвориха. Тя искаше да се обади, но не успя да овладее треперенето си. Първата дума, която се откъсна от устните му, бе неизразимо вулгарна. Тя трепна, но отдаде грубия му език на болката. Мъжът отново затвори очи и почака няколко секунди, преди отново да ги отвори. След това каза:

— Катастрофирахме — тя кимна мълчаливо. — Кога?

— Не знам точно — зъбите ѝ тракаха. Не беше толкова студено, значи трябва да беше от страх. От какво се страхуваше? От него ли? Защо? — Може би преди час.

Той изръмжа от болка, притисна ръка към синината си и се надигна.

— А другите?

— Всички са загинали.

Мъжът се опита да се изправи на колене и залитна. Тя инстинктивно протегна ръка да му помогне, но той я отблъсна.

— Сигурна ли си?

— Че са мъртви ли? Да. Искях да кажа, така мисля.

Той обърна глава и се вторачи злобно в нея.

— Провери ли им пулса?

Оказа се, че очите му са по-студени и много по-зловещи, отколкото ѝ се бяха сторили в първия миг.

— Не, не съм — призна разкаяно.

Наложи се за пореден път да изтърпи онзи негов осъдителен поглед. Мъжът се опря на близкото дърво, за да запази равновесие и с мъка се изправи.

— Как... как се чувстваш?

— Драйфа ми се.

Явно много-много не си подбираше думите.

— Може би е по-добре да легнеш.

— Без съмнение е по-добре.

— Е?

С притисната до челото си ръка, мъжът я погледна.

— Готова ли си да отидеш там и да им провериш пулса? — видя как бледата руменина по страните ѝ изчезва и устните му се изкривиха в подигравателна усмивка: — И аз така си помислих.

— Аз те изнесох оттам, нали?

— Вярно — съгласи се той безразлично. — Изнесе ме.

Тя не очакваше да ѝ целува ръка, че му е спасила живота, но можеше да каже поне едно благодаря.

— Ти си един неблагодарен...

— Не се хаби.

Той се отдели от дървото и се повлече към разбития самолет, разблъсквайки клоните по пътя си. Тя се отпусна на мочурливата земя и облегна глава на коленете си. Плачеше ѝ се. Чу го как се движи из кабината, вдигна очи и го видя през счупеното стъкло безстрастно да опипва телата на пилотите. След няколко минути се появи отново пред дървото.

— Права си. Всички са мъртви.

Какво очакваше да му отговори? „Нали ти казах“? Той хвърли на земята бяла аптечка, клекна до нея, извади три аспирина и ги изгълта

на сухо.

— Ела тук — заповяда грубо и ѝ подаде фенерче. Тя притича до него. — Светни право в очите ми, първо в едното, после в другото, и ми кажи какво става.

Тя включи фенерчето. Стъклото пред крушката бе счупено, но работеше. Насочи лъча към дясното му око, след това към лявото.

— Зениците се свиват.

Той взе фенерчето от ръцете ѝ и го изключи.

— Добре. Нямам сътресение на мозъка. Само това проклето главоболие. Ти добре ли си?

— Така ми се струва — той я изгледа недоверчиво, но кимна. — Името ми е Ръсти Карлсън — представи се тя възпитано.

Той се изсмя кратко и я огледа.

— Ръсти, а?

— Да, Ръсти — потвърди тя сприхаво.

— Подхожда ти.

Този човек се държеше като свиня.

— А ти нямаш ли си име?

— Имам. Купър Ландри. Но това не ти е градинско увеселение, затова ще ме извиниш, че няма да сваля шапка и да кажа: „Много ми е приятно“.

Лошо начало като за единствените двама оцелели от страшна самолетна катастрофа. В момента Ръсти имаше нужда някой да я успокои, да ѝ каже, че е жива и да ѝ обещае, че ще продължи да е жива. А получаваше от него само с нищо незаслужено презрение.

— Какво ти става? — разсърди се тя. — Държиш се, сякаш аз съм виновна за катастрофата.

— Може и да си виновна.

Тя ахна от изненада.

— Какво?! Заради мен ли излезе буря?

— Не, но ако не беше проточила съзливото сбогуване с онзи застаряващ твой любовник, можеше и да ни се размине. Защо реши да си тръгнеш преди него? Любовна кавга, а?

— Не е твоя работа — процеди тя през зъби, идеално подравнени от скъп зъболекар.

Изражението му не се промени.

— А ти? — очите му бързо я обходиха. — Как жена като теб се озова на такова място?

— И каква съм?

— Зарежи. С две думи, без теб щях да се чувствам по-добре.

Той извади страховит ловджийски нож от кожения калъф на колана си. Ръсти помисли, че се готви да ѝ пререже гърлото, за да се отърве от неудобствата, които му причинява. Вместо това той се обърна и започна да сече по-малките клони, за да разшири прохода към самолета.

— Какво ще правиш?

— Трябва да ги изнеса.

— Д-другите ли? Защо?

— Освен ако искаш да са ти съквартиранти.

— Ще ги погребеш ли?

— Това ми е идеята. Имаш ли по-добра?

Разбира се, че нямаше и замълча.

Купър Ландри се залови да сече клоните на дървото, докато останаха само най-големите. Ръсти се опитваше да помага, като измъкваше настрани отсечените вейки.

— Значи оставаме тук?

— Засега да — той влезе в самолета и ѝ направи знак да го последва. Бе хванал за краката първия попаднал му труп.

Тя погледна към мъртвеца. Не можеше да направи това! Нищо в досегашния ѝ живот не я бе подготвило за него.

Вдигна поглед и срещна неумолимите сиви очи. Разбра, че очаква от нея точно това и то без каквито и да е възражения.

Едно по едно изнесоха телата от самолета. Той свърши повечето работа. Ръсти му помагаше само когато я помолеше. Единственият ѝ изход бе да изключи съзнанието си от тази зловеща работа.

Бе загубила майка си още като момиче, а преди две години загина брат ѝ. Но и двата пъти ги видя, когато бяха поставени в украсени с атлаз ковчези, сред приглушена светлина, музика на орган и цветя. Смъртта ѝ се бе сторила нереална. Дори телата на майка ѝ и на брат ѝ не бяха реални, а приличаха на точни копия на хората, които обичаше, на манекени с техните образи, създадени от собственика на погребалното бюро.

Тези трупове тук бяха съвсем истински.

Механично се подчиняваше на деловите нареждания на Купър Ландри, изречени с безизразен глас. Сигурно е робот, реши тя. Не показваше никакви чувства, докато влачеше трупове към общия гроб, който успя да издълбае с ножа си и с малката брадвичка, която откри в кутията с инструменти под седалката на пилота. Накрая натрупа камъни върху плиткия гроб.

— Не трябва ли да кажем нещо? — попита Ръсти, загледана във варварската купчина безцветни камъни, които трябваше да пазят телата на петимата души от лешоядни животни.

— Какво например?

— Ами нещо от Библията. Или някаква молитва.

Той сви пренебрежително рамене и изчисти ножа си.

— Не знам нищо от Библията. А молитвите ми отдавна се изхабиха — обърна гръб на гроба и отново се запъти към самолета.

Ръсти произнесе набързо една молитва и тръгна след него. Повече от всичко се страхуваше да не остане отново сама. Ако изпуснеше този човек от поглед, той като нищо щеше да я изостави.

Макар че това бе малко вероятно. Поне засега. Той бе на ръба на изтощението и залиташе от умора.

— Защо не легнеш да си починеш? — предложи тя. Нея силите я бяха напуснали много отдавна. Крепеше я единствено възбудата.

— Защото нощта приближава. Трябва да извадим седалките от самолета, за да се опънем вътре. Иначе ще ти се наложи да пренощуваш под открито небе — подхвърли той подигравателно и отново влезе в самолета. Миг по-късно яростно изруга и се появи намръщен.

— Какво има?

Той протегна мократа си ръка към нея.

— Гориво.

— Гориво?

— Запалителна смес — обясни той нетърпеливо, раздразнен от нейната несъобразителност. — Не можем да останем тук. Една искра и отиваме на кино.

— Тогава недей да палиш огън.

— Ти самата ще поискаш огън, щом се стъмни — погледна я той презрително. — Освен това, от всичко може да се появи искра. Парче метал ще се удари в друго и от нас нищо няма да остане.

— Какво да правим?

— Ще вземем каквото можем и тръгваме.

— Мислех, че винаги е по-добре човек да стои при самолета. Някъде бях чувала или чела за това. Спасителните екипи ще търсят разбит самолет. Ако напуснем мястото на катастрофата, как ще ни намерят?

— Искаш да останеш тук? Твоя работа. Аз тръгвам. Но трябва да те предупредя, че наблизо няма вода. Утре сутринта ще потърся.

Многознайството му беше непоносимо.

— Защо реши, че няма вода?

— Защото няма пътеки на животни. Вероятно можеш да караш на дъждовна вода, но кой знае докога ще я има.

Кога бе успял да забележи, че няма животински пътеки? Тя дори не се бе сетила да погледне. Всъщност, липсата на вода ѝ се струваше почти толкова страшна, колкото да трябва да се бори с дивите животни за нея. Да търси вода? Как се прави това? Диви животни? Как щеше да се защитава, ако я нападнат?

Без него щеше да умре. Това бе мрачното заключение, до което стигна след няколко минути обмисляне. Нямаше друг избор, освен да приеме всичко, което той смята за подходящо, за да оцелеят, и да бъде благодарна, че го има, за да го направи.

— Добре, идвам с теб — въздъхна тя, преглътнала гордостта си.

Той нито я погледна, нито по какъвто и да е друг начин показа дали се радва, или съжалява за решението ѝ. По всичко личеше, че му е безразлично. Вече събираше на камара нещата, които бе измъкнал от самолета. С намерение да му напомни за себе си, Ръсти коленичи до него:

— С какво мога да ти помогна?

Той кимна към багажния отсек на самолета:

— Прегледай куфарите. Всичките. Взemi каквото прецениш, че по-нататък ще ни свърши работа — подаде ѝ няколко малки ключета, които очевидно бе взел от загиналите, преди да ги погребее.

Тя погледна предпазливо към разпиляния багаж. Някои куфари вече бяха зейнали от удара. Личните вещи на жертвите бяха разпилени по влажната земя.

— Няма ли това да е... намеса в личния им живот? Семействата им може да не одобряват...

Той се извъртя към нея така рязко, че Ръсти залитна назад и едва не падна.

— Няма ли най-после да пораснеш и да погледнеш нещата в очите? — хвана я за раменете и я разтърси. — Огледай се наоколо. Знаеш ли какви са нашите шансове да се измъкнем живи? Нулеви. Но преди да пукна, ще се боря като звяр, за да оцелея. Такъв ми е навикът — приближи лицето си до нея. — Това не ти е несполучлива екскурзия, госпожице. Това е борба за живот. По дяволите етикета и благоприличието. Ако ще се влачиш с мен, ще правиш каквото аз ти кажа и когато ти го кажа. Разбра ли? Няма време за губене с разни сантименталности. И не си хаби сълзите за тези, които вече не могат да плачат. Тях ги няма и ние не можем да направим нищо, за да променим това. А сега си размърдай задника и се заеми с каквото ти казах — отблъсна я и започна да събира кожата, които ловците бяха взели като трофеи — най-вече от канадски елен, но също и бял вълк, бобър и една малка норка.

Ръсти преглътна сълзите на унижение и натрупана мъка, наведе се над куфарите и започна да сортира съдържанието им. Искаше ѝ се да го измери с нещо. Мечтаеше да се свие на топка и да си изплаче очите. Но нямаше да му достави това удоволствие. Нито пък щеше да му даде повод да я изостави — за него вероятно и най-малкият повод би бил добре дошъл.

Половин час по-късно занесе избраните от нея неща на купчината, натрупана от него. Той изглежда одобри избора ѝ, който включваше и две бутилки алкохол. Какъв точно, Ръсти не разбра по миризмата, но Купър не беше придирчив. Стори ѝ се, че здравето дръпване му достави удоволствие. Докато преглъщаше, адамовата му ябълка подскочаше. Имаше силен, як врат и ъгловата челюст. Като всеки типичен мъж, помисли тя раздражено.

Той затвори шишето и го захвърли при кибрита, туристическия шивашки несесер и допълнителните дрехи, които тя бе събрала. Не отбеляза колко добре се е справила. Вместо това кимна към малката чанта.

— Това каква е?

— Мои неща.

— Не те питах чие е — дръпна чантата от ръцете ѝ и я разтвори. Големите му ръце разгънаха старателно сгънатото ѝ копринено бельо.

Вдигна с два пръста един клин: — Коприна? — тя го изгледа студено, без да отговаря. В откровено мръснишката му усмивка се четеше намек за неща, които тя не бе и помисляла. — Много хубаво — после усмивката изчезна под мустака му. Подхвърли ѝ дрехите. — Вземи два клина, два чифта чорапи, шапка, ръкавици, това яке — сложи скиорското яке върху купчината дрехи, които бе избрал. — Още един панталон. Два пуловера — отвори найлоновата чантичка с козметика.

— Всичко това ми трябва — обади се тя бързо.

— Там, където отиваме, няма да ти трябва — разрови чантичката и небрежно изхвърли струващите цяло състояние гримове и кремове за разкрасяване в полуизгнилите мокри листа. — Четка за коса, четка и паста за зъби, сапун. Толкова. И само защото съм милостив, можеш да вземеш и това — подаде ѝ кутийка с тампони.

Тя я измъкна от ръката му и я натъпка в чантичката при малкото други неща, които ѝ бяха позволени. Той отново се ухили. Контрастът между белите зъби и големите мустаци му придаваше определено порочен вид.

— Мислиш, че съм истински гадно копеле, нали? Просто си твърде възпитана, за да ми го кажеш.

— Не, не съм — кафявите ѝ очи пламнаха. — Мисля, че си истински гадно копеле.

Усмивката му стана още по-широка.

— И все по-гаден ще ставам — той се изправи и погледна загрижено към потъмняващото небе. — Хайде. По-добре да тръгваме.

Щом ѝ обърна гръб, Ръсти бързо пъкна в чантичката един безцветен блясък за устни, шампоан и самобръсначка. Той можеше и да не се бръсне, преди да стигнат до цивилизацията, но тя трябваше редовно да почиства краката си.

В този миг Купър се обърна и попита:

— Знаеш ли как се стреля с това? — протегна ѝ една ловджийска пушка.

Ръсти поклати отрицателно глава. Едва вчера за пръв път бе видяла как застреляха един планински овен. Споменът бе отвратителен! Вместо да се зарадва на добрия удар, сърцето ѝ се сви за убитото животно.

— Точно от това се страхувах — измърмори Купър. — Поне можеш да я носиш — подаде ѝ тежката пушка и си метна през рамото

друга, може би неговата собствена. Затъкна в колана си един пистолет, улови уплашения ѝ поглед и обясни: — Това е сигнален пистолет. Намерих го в пилотската кабина. Ослушвай се за шум от самолет.

Бе направил един вързоп от пуловер, стегнат с връзка от обувка. Закрепи го с ръкавиците на врата ѝ, огледа я бегло и заключи:

— Добре. Да вървим.

Ръсти хвърли последен тъжен поглед към разбития самолет и пое след Купър. Широкият му гръб бе добра цел за следване. Тя откри, че като забие поглед между лопатките му, може да изпадне почти в транс и да се отърси от спомена за хората, които оставиха зад себе си. Искаше ѝ се да потъне в забрава.

Вървеше с мъка и отпадала с всяка крачка. Силите бързо я напуснаха. Не знаеше колко път са минали, но май не беше много. Въпреки това едва движеше краката си. Коленете ѝ трепереха от умора. Вече не можеше да отмества клоните от пътя си и безразлично ги оставяше да я шибат.

Силуетът на Купър се замъгли, след това затрептя пред нея като дух. Всички дървета сякаш се бяха наговорили да я дърпат за дрехите, да скубят косата ѝ, да се вплитат в краката ѝ, да ѝ пречат всячески. Ръсти се спъна, погледна към земята и с изненада я видя да се носи насреща ѝ. *Колко странно*, помисли тя. Инстинктивно се хвана за най-близкия клон, за да омекоти удара и немощно извика:

— Ку... Купър...

Стовари се тежко. Испита огромно облекчение да лежи на земята, колкото и мокра и блатиста да бе. Изгнилите листа бяха като компрес на бузата ѝ. Позволи си лукса да затвори очи.

Купър изруга, отърси вързоп от гърба си и остави пушката да се смъкне от рамото му. Грубо я обърна по гръб и вдигна с пръст клепачите ѝ. Тя го погледна замаяно, без да знае, че е бледа като смъртта и дори устните ѝ са посивели като облаците над главите им.

— Съжалявам, че те бавя — смътно се изненада, че гласът ѝ звучи толкова слабо. Чувстваше, че устните ѝ се движат, но не бе сигурна, че наистина произнася думите на глас. Сега ѝ се струваше, че е най-важно да се извини, задето го задържа и изобщо е толкова досадна. — Нека да си почина само за минутка.

— Да, Ръсти, почини си. Няма нищо — той се мъчеше с теленото копче, скрито дълбоко в яката на коженото ѝ палто. — Боли ли те

нещо?

— Не. Защо?

— Просто така — разтвори палтото ѝ и пъхна ръце под него. Плъзна ги под пуловера и започна внимателно да натиска корема ѝ. Редно ли беше това? — Може да имаш кръвоизлив и да не знаеш.

Думите му сякаш изясниха всичко.

— Вътрешен ли? — уплаши се тя и понечи да седне.

— Не знам. Не... Стой! — с внезапно рязко движение Купър отметна полите на дългото ѝ палто и подсвирна тихо. Ръсти се надигна да види какво го е накарало така да се намръщи.

Десният ѝ крачол бе просмукан с яркочервена кръв, която бе напоила чорапа и се стичаше по кожената обувка.

— Откога е това? — острият му като бръснач поглед се впи в нея. — Какво се е случило? — тя объркано го погледна. — Защо не ми каза, че си ранена?

— Не знаех — прошепна тя.

Купър измъкна ножа си от калъфа и с едно бързо движение разряза крачола. Ръсти затаи дъх, потресена и уплашена.

Той погледна към крака ѝ и изпъшка съкрушено:

— По дяволите!

ВТОРА ГЛАВА

Главата ѝ започна да бръмчи. Повдигаше ѝ се. Ушите ѝ пламтяха, а гърлото ѝ гореше. Всеки косъм по главата ѝ бе като забита карфица. Пръстите на ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали. Бе припадала веднъж, когато ѝ вадеха нерв на зъб. Знаеше симптомите.

Но, по дяволите, трябваше ли да ѝ се случи точно сега? Тук, пред него!

— Спокойно, спокойно — той я хвана за раменете и я положи на земята. — Не помниш ли да си се ударила? — тя безмълвно поклати глава. — Трябва да се е случило, когато катастрофирахме.

— Не съм усетила никаква болка.

— Била си в шок. Как се чувстваш сега?

Едва сега осъзна, че я боли.

— Добре съм — очите му изпитателно се впиваха в нейните. — Наистина, не съм толкова зле. Но май съм загубила доста кръв, а?

— Да-а — той мрачно започна да рови из аптечката. — Трябва да попия кръвта, за да видя къде е раната.

Отвори нейния вързоп и измъкна мека памучна фланелка. Загледана през клоните над главата си, Ръсти чувстваше натиска на ръцете му, но не изпитваше почти никакво облекчение. Май малко рано бе благодарила на Бога, че е жива. Може би щеше да умре от загуба на кръв, легнала тук, на голата пръст. И нито тя, нито Купър можеха да направят нещо. Всъщност, той сигурно щеше да е доволен да се отърве от нея.

Тихата му ругатня я изтръгна от страшните мисли. Тя вдигна глава и погледна към крака си. От коляното до глезена зееше дълбока рана. Виждаше се мускулът. Беше ужасно. Тя проплака.

— Лягай, да те вземат дяволите!

Останала без сили, тя се подчини.

— Как е могло да се случи, без да усетя?

— Вероятно е цъфнало като догат в момента на катастрофата.

— Можеш ли да направиш нещо?

— Ще го почистя с кислородна вода — той отвори кафявото матово шише, което бе намерил в аптечката и напои ръкава на фланелката.

— Ще боли ли?

— Сигурно.

Без да обръща внимание на уплашените ѝ, пълни със сълзи очи, притисна плата към крака ѝ. Ръсти прехапа устни, за да не извика, но лицето ѝ се изкриви от болка. Всъщност мисълта как кислородната вода пуска мехурчета в раната бе не по-малко страшна от болката.

— Ако ти се повдига, дишай през устата — посъветва я Купър. — Почти свърших.

Тя стисна очи и ги отвори, чак когато чу звук от раздран плат. Той късаше друга фланелка на ленти. После ги уви една по една около пресеца ѝ и здраво го стегна.

— Засега това ще трябва да свърши работа — забеляза повече за себе си, отколкото за нея и отново взе ножа. — Надигни се.

Тя се подчини, като избягваше очите му. Купър изрязва крачола чак догоре. Ръцете му работеха под бедрата ѝ и между тях. Твърдите му пръсти докосваха гладката топла кожа, но Ръсти нямаше от какво да се смущава. Той не показваше никакви емоции, сякаш режеше парче свинско.

— Със сигурност няма да можеш да ходиш.

— Ще мога! — възрази Ръсти разгорещено. Страхуваше се, че ще я изостави. Той стоеше изправен над нея и се оглеждаше. Веждите му бяха смръщени и явно внимателно обмисляше нещо.

Дали претегляше възможностите? Решаваше дали да продължи без нея? А може би мислеше да я убие бързо и милостиво, вместо да я остави да умре от раната си.

Най-накрая се наведе, прихвана я под мишниците и я повдигна да седне.

— Свали си палтото и облечи това скиорско яке.

Без да спори, тя смъкна коженото палто от раменете си. С брадвичката, която бе взел със себе си, Купър отсече три клона и ги окастри. После с кожените връзки, свалени от обувките на загиналите, ги свърза във формата на буквата „Н“. Надяна ръкавите на скъпоценната дреха на страничните пръти, след това проби с ножа си дупка на долния край на палтото. Ръсти трепна.

— Какво има? — погледна я той.

Тя преглътна. Явно я изпитваше.

— Нищо. Просто палтото ми беше подарък.

Купър я гледа няколко секунди, после направи такава дупка и от другата страна и прокара прътите през двете дупки. Получи се нещо като груба шейна. Никой уважаващ себе си американски индианец не би я нарекъл така, но Ръсти бе впечатлена от неговата изобретателност и сръчност. Освен това изпитваше смътно облекчение, че очевидно не се гласи да я изостави или да се отърве от нея по друг начин.

Той постави тромавото съоръжение на земята, прихвана я под коленете и гърба и я сложи на меката кожа. После натрупа върху нея още няколко кожи.

— Не съм виждала такова животно — обади се Ръсти и поглади късата мека козина.

— Умингмак.

— Моля?

— Така индианците инуини наричат горския бик. Означава „брадат“. Не съм го убил аз, просто купих кожата. Много е топла — той я зави и сложи отгоре още една кожа. — Така няма да ти е студено — изправи се, избърса потта с опакото на ръката си и трепна от болка, като докосна подутината на слепоочието си. След такъв удар Ръсти би лежала цяла седмица. Сигурно го болеше.

— Благодаря, Купър — промълви тя.

Той замръзна, погледна я, кимна бързо, после се обърна и започна да събира багажа. Пусна двата вързопа и пушките в скута ѝ.

— Дръж ги.

— Къде отиваме?

— На югоизток.

— Защо?

— Рано или късно ще стигнем до цивилизацията.

— Аха — страхуваше се да помръдне. Пътуването нямаше да е особено приятно. — Би ли ми дал един аспириин?

Той извади пластмасовото шишенце от джоба си и ѝ подаде две таблетки.

— Не мога без вода.

Купър нетърпеливо изсумтя.

— Или на сухо, или с бренди, избирай.

— Бренди, моля.

Той ѝ подаде едната бутилка и внимателно я погледна. Ръсти храбро я надигна и отпи голяма глътка. Задави се, сълзи бликнаха от очите ѝ, но спокойно и с достойнство му върна бутилката.

— Благодаря.

Тънките му устни се изкривиха от едва сдържана усмивка.

— Може да хвърчиш в облаците, но иначе си те бива.

Едва ли можеше да разчита, че ще получи по-голям комплимент от Купър Ландри.

Той хвана двата клона и тръгна, влачейки шейната зад себе си. Само след няколко метра Ръсти разбра, че в нея няма да се чувства много по-добре, отколкото ако ходеше. Трябваше да напряга всичките си сили и внимание, за да не падне. Цялата щеше да бъде в синини — свидетелства за ударите в камъните при всяка изнурителна крачка. Не смееше да мисли как палтото ѝ ще стане на парцали от влаченето по грубата пръст.

Ставаше все по-тъмно и студено. Запръска сняг — снежинки, не по-големи от зрънца сол, които според нея, метеоролозите наричаха суграшица. Кракът започна да я боли, но по-скоро би отхапала езика си, отколкото да си признае. Чуваше тежкото дишане на Купър. И на него не му беше лесно. Ако не беше тя, досега три пъти да бе изминал същото разстояние.

Тъмнината се спусна отведнъж. Вече беше опасно да се движат в непознатата местност. На следващото открито място той спря и остави прътите.

— Как си?

Тя не мислеше колко е гладна и жадна и колко ѝ е неудобно.

— Много добре.

— Да, сигурно. Как си наистина? — Купър коленичи и отметна кожите. Превръзката бе просмукана с прясна кръв. Той бързо я зави. — По-добре да спрем за през нощта. Слънцето залезе и не знам в каква посока се движим.

Лъжеше, за да не я тревожи. Ръсти бе сигурна, че той щеше да продължи, ако не беше тя. Едва ли го беше страх от тъмнината, нито пък би се впечатлил от лошото време. Въпреки че я бе влачил вече часове, изглежда имаше сили да върви поне още два часа.

Той обиколи поляната и започна да събира на купчина борови клонки. Простря върху тях кожата и се върна да вземе Ръсти.

— Купър...

— Ммм? — той изпъшка от усилието да я вдигне от шейната.

— Трябва да отида до „тоалетната“.

В тъмното не го виждаше добре, но усети стреснатия му поглед. Наведе глава, смутена до смърт.

— Добре — отговори той след миг. — Ще те държи ли кракът ти, докато...

— Да — побърза да го прекъсне тя.

Той я занесе до края на поляната и внимателно я пусна да стъпи на левия си крак.

— Подпри се на дървото. Повикай ме, когато си готова.

Оказа се много по-трудно, отколкото бе очаквала. Когато най-после закопча това, което бе останало от панталона ѝ, вече трепереше от слабост, а зъбите ѝ тракаха от студ.

— Добре, свърших.

Купър се появи от тъмнината и отново я вдигна на ръце. Тя никога не би помислила, че легло от борови иглички и кожи може да е приятно, но въздъхна от облекчение и се отпусна. Купър уви кожата около нея.

— Ще наклада огън. Няма да е кой знае какъв, защото не виждам наоколо достатъчно сухи дърва. Но ще е по-добре от нищо, пък и ще ни пази от нежелани посетители.

Ръсти потрепери и придърпа кожата над главата си, за да се скрие не само от снега, който продължаваше да вали, а и от мисълта за дивите животни. Но засилващата се болка в крака не ѝ позволяваше да се унесе. Не можеше да си намери място и накрая се измъкна изпод завивката си. Купър бе успял да запали димящ огън и бе оградил огнището с камъни, за да не подпали леглото. Погледна я, разкопча един от многобройните си джобове, извади нещо от него и ѝ го подхвърли.

— Какво е това?

— Вафла.

При мисълта за храна стомахът ѝ шумно изкъркори. Тя разкъса станиола, готова да изгълта и последната троха, но се овладя.

— Няма нужда да я делиш с мен. Тя си е твоя и може да ти потрябва по-късно.

Сивите му очи му бяха твърди и студени като метал.

— Не е моя. Намерих я в джоба на един от загиналите.

Сякаш изпитваше жестоко удоволствие да ѝ казва, че ако вафлата беше негова, щеше много да си помисли дали да я раздели с нея. Но каквото и да беше намерението му, успя да ѝ развали удоволствието. Вафлата имаше вкус на пясък. Ръсти механично я задъвка. Може би беше толкова безвкусна заради жаждата.

— Ако не намерим вода, ще стане лошо — обади се Купър, като че прочете мислите ѝ.

— Дали ще намерим?

— Не знам.

Тя лежеше замислено между кожата.

— Как смяташ, защо катастрофира самолетът?

— Не знам. Сигурно причините са много.

— Имаш ли идея къде сме?

— Не. Можех да имам някаква най-обща представа, ако не беше бурята.

— Мислиш, че сме се отклонили от курса?

— Да. Но не знам колко.

Тя облегна буза на ръката си и се загледа в мъжdivия огън, който се мъчеше да се разгори.

— Бил ли си и друг път на Езерото на великата мечка?

— Веднъж.

— Ловуваш ли?

— Малко.

Не беше много разговорлив, но тя искаше да приказват, за да се разсее от болката в крака.

— Мислиш ли, че ще ни намерят?

— Може би.

— Кога?

— Да не съм пророк? — избухна той и рязко се изправи. — Престани да ми задаваш въпроси! Не знам отговорите.

— Просто питах — изхленчи тя.

— И аз самият не знам. Мога да кажа само, че шансовете ни са много добри, ако самолетът се е движил по курса и много лоши, ако се

е отклонил. Разбра ли? А сега млъкни.

Ръсти замълча обидено. Купър обиколи поляната да търси сухи дърва, хвърли няколко съчки в огъня и се приближи към нея.

— Я да ти видя крака — безцеремонно отметна завивките. Огънят хвърляше бледа светлина върху окървавената превръзка. Той извади ножа си, ловко разреза възлите и започна да развива мокрия плат. — Боли ли?

— Да.

— Има защо — отбеляза той мрачно, вгледан в раната. Изражението му не бе много окуражаващо.

Даде на Ръсти да държи фенерчето, проми с кислородна вода и направи нова превръзка. Докато свърши, сълзи пареха очите ѝ, устните ѝ се бяха подули от хапане, но не извика нито веднъж.

— Къде си се научил да превързваш така добре?

— Виетнам — отсече той с тон, който показваше, че разговорът е изчерпан. — Ето, вземи още два аспирина — подаде ѝ шишенцето, като първо взе два и за себе си. Не се бе оплаквал, но сигурно главата му се цепеше от болка. — И пийни още малко бренди. Поне две глътки. Мисля, че ще ти трябва за сутринта.

— Защо?

— Кракът ти. Утре вероятно ще бъде най-лошият ден. След това надявам се ще започне да се подобрява.

— А ако не се подобри?

Той не отговори. Излишно беше.

С треперещи ръце Ръсти поднесе бутилката към устните си и отпи. Огънят вече се бе разгорял и Купър хвърли още дърва. Но не гореше толкова силно, че да му стане горещо. Затова я изненада, като си свали якето и обувките и ѝ каза и тя да стори същото. После направи вързоп и го пъкна между кожата.

— Това пък защо? — краката ѝ вече изстиваха.

— Ако се изпотим в обувките си и стане по-студено, ще измръзнем.

— Така ли? — погледна го тя изненадано.

Той въздъхна нетърпеливо, припълзя до нея и я избута да му направи място.

— Какво правиш?! — възкликна Ръсти разтревожено.

— Лягам си да спя. Искам да кажа, ако млъкнеш.

— Тук?!

— В хотела нямаше единични стаи.

— Но ти не можеш...

— Отпуснете се, госпожице... Как беше?

— Карлсън.

— Аха, госпожице Карлсън. Ще се топлим един друг — примъкна се по-близо и придърпа кожата над главите им. — Обърни се с гръб към мен.

— Върви по дяволите!

Почти го чу как брои наум до десет.

— Слушай, не искам да замръзна. А и не ми се копае още един гроб, за да погребва и теб, така че прави каквото ти казвам. Незабавно!

Трябва да е бил офицер във Виетнам, помисли тя кисело и се изтърколи настрани. Той обви ръка около кръста ѝ и я придърпа обратно към себе си.

— Това наистина ли е необходимо?

— Да.

— Няма да избягам. Къде ще отида? Не е нужно да си държиш ръката тук.

— Изненадваш ме. Мислех, че ще ти е приятно — той притисна длан към стомаха ѝ. — Наистина си готина. Не чакаш ли всеки мъж край теб да пощурее?

— Пусни ме!

— И тази дълга коса, с толкова необикновен цвят...

— Млъкни!

— Не се ли гордееш със заобленото си задниче и с щръкналите си гърди? Сигурен съм, че повечето мъже не могат да ти устоят. Например оня помощник-пилот. Направо лигите му потекоха.

— Не разбирам за какво говориш.

— Ами, не разбираш. Сигурно много се изкефи, като се качи в самолета, завряла тия румени бузки и тия секси устни в кожената си яка. Всички си глътнаха езиците.

— Защо се държиш така? — простена тя.

Той изруга и когато отново заговори, гласът му бе сериозен и уморен:

— Можеш да спиш спокойно и да не се безпокоиш, че ще злоупотребя с теб. Червенкосите никога не са били моя слабост.

Освен това тялото ти още не е изстинало от леглото на стария ти любовник. Откъдето да го погледнеш, с мен си в безопасност.

Тя едва преглътна сълзите от унижение.

— Ти си жесток и циничен.

Купър се засмя.

— Сега пък май си обидена, че не се изкушавам да те изнася. Я реши какво искаш. Ако копнееш за секс, ще ти услужа. Тялото ми не е толкова придирчиво, колкото главата. В края на краищата, тук е ужасно тъмно. А и нали знаеш какво казват за котките в тъмното. Но ако питаш мен, аз лично предпочитам по-безопасна и по-удобна обстановка, така че по-добре заспивай.

Ръсти изскърца със зъби от гняв. Напрегна се цялата, за да издигне бариера между тях, ако не физическа, то поне психическа. Опита се да не обръща внимание на топлината на тялото му, която проникваше през дрехите ѝ, на дъха му, който гъделичкаше врата ѝ всеки път, когато той издишаше, на дремещата сила в слабините му. Постепенно, с помощта на изпитото бренди, се отпусна и задряма.

Събуди се от собствените си стонове. Кракът ѝ пулсираше болезнено.

— Какво има?

Гласът на Купър бе кисел, но Ръсти не мислеше, че това е, защото го е събудила от дълбок сън. Интуитивно знаеше, че досега е лежал буден.

— Нищо.

— Каж ми. Какво става? Кракът ти ли?

— Да.

— Отново ли кърви?

— Мисля, че не. Не го чувствам мокър. Просто боли.

— Изпий още малко бренди — той се надигна и протегна ръка към шишето, което бе пъхнал под кожата.

— Вече съм пияна.

— Добре. Значи действа — поднесе го към устните ѝ и го наклони. Тя трябваше или да преглътне, или да се задави.

Течността изгори вътрешностите ѝ. Ако не друго, поне за няколко секунди отклони вниманието ѝ от болезнената рана.

— Благодаря.

— Разтвори си краката.

— Моля?

— Разтвори си краката.

— А вие колко бренди изпихте, господин Ландри?

— Хайде!

— Защо?

— За да пъхна моите между тях — без да й даде възможност да спори, той провря ръка между бедрата ѝ и повдигна ранения крак, пъхна коленете си между нейните и внимателно отпусна върху тях крака ѝ. — Така. Като е по-нависоко, напрежението малко ще спадне. Пък и няма да мога цяла нощ да скитам.

Тя бе прекалено смаяна, за да заспи веднага, а и много притеснена от близостта му. Освен това имаше още нещо, което я държеше будна — разяждащото чувство за вина.

— Купър, познаваше ли някой от другите?

— От самолета ли? Не.

— Мъжете на предните седалки бяха братя. Докато теглехме багажа си, ги чух да говорят, че след няколко седмици ще съберат семействата си за Деня на благодарността. Щяха да прожектират диапозитиви, които са снимали на хижата.

— Не мисли за това.

— Не мога.

— Можеш.

— Не, не мога. Непрекъснато се питам защо съм жива. Защо ми беше разрешено да оживея? Не виждам никакъв смисъл.

— Защо трябва да има смисъл — отговори той горчиво. — Просто нещата са такива. Дошъл е техният ред и толкова. Всичко е минало и забравено.

— Не е забравено.

— Изхвърли си го от ума.

— Ти така ли направи?

— Да.

Тя потрепери.

— Как можеш да си толкова безчувствен към човешкия живот!

— Въпрос на навик.

Тези думи ѝ подействаха като плесница. Явно бяха предназначени да я накарат да замълчи и успяха. Но не ѝ помогнаха да спре да мисли. Чудеше се колко ли от своите приятели е виждал Купър

убити във Виетнам. Десетки? Стотици? И въпреки това не можеше да си представи, че човек може да свикне със смъртта.

Срещала се бе със смъртта, но очевидно не толкова често, колкото той. За нея смъртта не бе нещо, което може да изхвърли от мислите си, да пропъди по свое желание. Още я болеше, когато си спомнеше за загубите, които бе понесла.

— Майка ми умря от инсулт — промълви тя тихо. — Смъртта ѝ бе едва ли не облекчение. Иначе щеше да остане инвалид. Имах цяла седмица, за да се подготвя. Смъртта на брат ми обаче беше неочаквана — сигурно на Купър изобщо не му се слушаше, но тя искаше да говори за това.

— Брат ти ли?

— Джеф. Загина преди две години при автомобилна катастрофа.

— Нямах ли други роднини?

— Само баща ми — тя въздъхна тихо. — Той беше мъжът, с когото бях в хижата. Този, с когото се сбогувах. Не любовник. Баща ми.

Чакаше извинение, но така и не го получи. Ако тялото му не бе така напрегнато, щеше да реши, че е заспал. Най-послед той наруши мълчанието:

— Какво ще помисли татко ти, когато научи за катастрофата?

— Боже мой! — импулсивно стисна ръката на Купър, която все още лежеше на корема ѝ. — Не се бях сетила за това.

Можеше да си представи отчаянието на баща си. Той бе загубил съпругата си. После сина си. А сега и дъщерята. Щеше да е неутешим. Ръсти не смееше да си представи мъката му, адските страдания да не знае какво се е случило с нея. Можеше само да се надява, и заради него, и заради себе си, че скоро ще ги спасят.

— Стори ми се много енергичен — обади се Купър. — Няма да остави властите на мира, докато не ни намерят.

— Прав си. Татко няма да се предаде, преди да разбере какво се е случило с мен.

Ръсти бе сигурна в това. Той бе неукротим и имаше и таланта, и средствата да докарва нещата докрай. Репутацията и парите му можеха да преодолеят всякаква бюрокрация. Съзнанието, че той няма да остави камък върху камък, докато не я открият, за нея бе като спасителна сламка.

Бе изненадана и от откритието, че Купър не е толкова сляп и глух за всичко около себе си, колкото изглеждаше. Преди да се качат на самолета, той стоеше настрана, не общуваше с другите пътници. Но бе забелязал всичко. Очевидно нейният спътник бе мълчалив наблюдател на човешката природа.

А природата в момента си правеше шеги с него. Докато говореше, Ръсти неспокойно усети набъбването между бедрата му, притисната здраво към нея.

— Женен ли си? — изтърси тя.

— Не.

— Бил ли си някога?

— Не.

— Сгоден?

— Слушай, не ми липсва секс, разбра ли? Знам защо изведнъж стана толкова любопитна. Аз също го чувствам, повярвай ми. Но не мога да направя нищо. Е, всъщност мога, но както вече обсъдихме, при дадените обстоятелства това не е много добро решение. А и се страхувам, че алтернативите, които веднага ми идват наум, ще поставят в неловко положение и двамата ни.

Страните й пламнаха.

— Недей.

— Какво?

— Не говори така.

— Как?

— Знаеш как. Мръснишки.

— Ти съвсем доскоро живя в една голяма ловджийска хижа. Не чу ли някоя и друга мръснишка шега или похотлива забележка? Мисля, че вече би трябвало да си свикнала с нецензурни изрази.

— Не съм. И, ако искаш да знаеш, отидох на този лов само заради баща ми. На мен не ми беше особено приятно.

— Той насила ли те накара?

— Не, разбира се.

— Изнуди ли те? Например в замяна на коженото палто.

— Не! — тя настръхна от възмущение. — Това пътуване беше моя идея. Аз предложих да заминем заедно.

— И най-случайно избра да заминете на североизток? Защо не на Хаваите? Или Сен Морис? Сещам се за хиляда други места на земното

кълбо, където би се чувствала повече на място.

Въздишката ѝ бе признание, че я е усетил правилно. В голямата ловджийска хижа се чувстваше толкова не на място, колкото ръждив пирон в операционна зала.

— Баща ми и брат ми винаги ходеха заедно на лов. Всяка година по четири седмици. Това беше семейна традиция — затвори очи, изпълнена с разкаяние. — Татко не беше ходил, откакто Джеф загина. Помислих, че за него ще е добре да отиде. Той се колебаеше и аз предложих да заминем заедно.

Очакваше да ѝ каже нещо съчувствено, може би дори някаква похвала за самоотвержения ѝ и благороден жест. Вместо това той изсумтя кисело:

— Я замълчи. Опитвам се да поспя.

— Ръсти, престани!

Гласът на Джеф проехтя в съня ѝ. Двамата се боричкаха, както могат само брат и сестра, които или много се мразят, или много се обичат. В техния случай беше второто. Имаха едва една година разлика и откак се помнеха, бяха неразделни. За удоволствие на баща им и за ужас на майка им, често се счепкваха в буен ръкопашен бой, от който винаги излизаха засмени.

Но сега в гласа на Джеф нямаше смях. Той бе стиснал здраво китките ѝ и ги притискаше към пода от двете страни на главата ѝ.

— Престани веднага! — леко я разтърси. — Ако не спреш да се мяташ, ще се удариш.

Тя се събуди и отвори очи. Но не видя незабравимото и обичано лице на Джеф, а някакъв мъж. Самотника. Бе доволна, че е жив, но не го харесваше много. Как му беше името? А, да, Купър. Купър?... Купър Някой си. Или Някой си Купър.

— Лежи мирно — изкомандва той.

Тя спря да се бори. Усети студения въздух на лицето си и разбра, че той е отметнал всички кожи, с които се бяха завили. Бе седнал върху нея и здраво държеше ръцете ѝ.

— Махни се от мен.

— Добре ли си вече?

Тя кимна. Бе дотолкова добре, доколкото можеше да е добре една жена, която току-що се е събудила и е открила, че мъж с размерите и фигурата на Купър Ландри — аха, Ландри — я е възседнал, бедрата му се извисяват над нея и се събират в... Тя отмести поглед.

— Моля те... Нищо ми няма.

Той се отмести. Ръсти вдъхна ледения въздух, който смрази дробовите ѝ. Но колко беше приятно да го усети на лицето си! Беше приятно само за миг. След това започна да трепери от студ и зъбите ѝ затракаха. Купър бе смръщил вежди разтревожено. Или сърдито. Тя не можеше да разбере. Беше или обезпокоен, или ядосан.

— Цялата гориш — съобщи ѝ той. — Станах от леглото да запаля огъня. Ти бълнуваше и викаше някой на име Джеф.

— Брат ми — тя трепереше конвулсивно и придърпа една кожа върху себе си.

През нощта повече не бе валяло. Виждаше пламъците и живите въглени под клоните, които Купър бе сложил в огъня. Огнените езици бяха толкова горещи, че изгаряха болезнено очите ѝ.

Не, невъзможно. Сигурно беше от треската.

Купър отметна кожата от краката ѝ, отново свали превръзката и се вгледа в отворената рана. Ръсти внимателно го наблюдаваше. Най-после той обърна очи към нея, стиснал устни.

— Няма да се опитвам да те заблуждавам. Положението е лошо. Раната е инфектирана. В аптечката има шишенце с антибиотици. Пазех ги за случай, че стане така, но не съм сигурен колко ще подействат.

Ръсти преглътна мъчително. Дори трескавият ѝ ум успяваше да осъзнае какво ѝ говори той. Надигна се на лакти и погледна към крака си. Едва не ахна. От двете страни на дълбоката рана кожата бе подута и набръчкана от възпалението. Дишайки тежко, тя се отпусна назад. Облиза устни, но напразно, защото устата ѝ бе пресъхнала.

— Може да стане гангрена и да умра, нали?

Той се насили да се усмихне с половин уста.

— Не още. Ще трябва да направим каквото можем, за да не се стигне дотам.

— Като например да отрежем крака ли?

— Ох, ти си ужасна. Имах предвид да почистим гнойта и да зашием раната.

Тя пребледня.

— Това звучи достатъчно ужасно.

— Не толкова, колкото ако го обгорим. До което също може да се стигне — лицето ѝ стана бяло като тебешир. — Но за момента да направим няколко шева... Не се радвай — добави той намръщено. — Страшно ще боли.

Тя се вгледа в очите му. Колкото и да е странно, въпреки не особено приятното начало на отношенията им, му вярваше.

— Прави каквото трябва.

Купър кимна рязко и се хвана за работа. Първо извади копринения ѝ клин от пуловера-вързоп.

— Радвам се, че носиш копринено бельо — пошегува се той и започна да го разлишва. Тя се усмихна измъчено. — Ще го използваме за шевовете — кимна към сребристото шише: — По-добре започни с брeндитo. Глътни с него тези таблетки пеницилин. Нали не си алергична? Добре. Срѣбни си добре. Не спирай, преди да се напиеш. Но не го изпивай всичкото. Ще ми трябва, за да стерилизирам конците и да промия раната.

Когато се наведе над крака ѝ, Рѣсти още не бе достатъчно упоена. Ловджийският нож, който той стерилизира в огъня, бе насочен към възпалената рана.

— Готова ли си? — тя кимна. — Опитай се да не мърдаш — тя отново кимна. — И ако усетиш, че губиш съзнание, не се бори срещу това. И за двама ни ще е по-добре.

От първото леко убождане в зачервената подпухнала кожа Рѣсти извика и дръпна крака си.

— Не, Рѣсти! Не мърдай!

Беше мъчително и сякаш нямаше край. Той методично пробуждаше едно след друго местата, от където трябваше да се изкара гнойта. Когато накрая обля цялата рана с брeнди, Рѣсти изпищя. Шевовете след това не ѝ се сториха толкова страшни. Купър използваше иглата от пътническият несесер. Топеше всеки конец в брeнди, прокараваше го през кожата и здраво го завързваше.

Тя бе приковала поглед между веждите му. Челото му бе потно, въпреки студа. Той не вдигаше очи от работата си, освен за да погледне от време на време лицето ѝ. Усещаше болката ѝ. Дори ѝ съчувстваше. Рѣцете му бяха изненадващо нежни за такъв голям мъж, за човек, който вместо сърце имаше студен, безчувствен камък.

След време мястото, където веждите му се ключаха, започна да се размазва, да излиза от фокус. Въпреки че лежеше, главата ѝ се завъртя, зави ѝ се свят от болка и от опияняващото действие на брeндитo. Въпреки съвета на Купър, се опитваше да остане будна, защото се страхуваше, че ако заспи, може никога вече да не се събуди. Най-после се предаде и очите ѝ се затвориха.

Последната ѝ мисъл бе, че наистина е жалко, че баща ѝ никога няма да научи колко храбро се е държала чак до смъртта си.

— Е — обади се Купър, седна на пети и изтри чело, — не е кой знае колко красиво, но мисля, че ще свърши работа.

Погледна я с доволна и обнадеждена усмивка, която обаче тя не видя. Бе загубила съзнание.

ТРЕТА ГЛАВА

Ръсти дойде на себе си и се изненада, че е жива. Отначало помисли, че е паднал мрак, но подаде глава навън. Все още бе ден, макар че не можеше да отгатне точно кое време е. Небето бе мрачно и облачно.

С ужас зачака болката от крака да изпълни съзнанието ѝ, но като по чудо не усети нищо. Замайна от брeндитo, се надигна и седна. Изразходва всичките си сили, за да отметне кожата от крака си. В един ужасен миг бе помислила, че не я боли, защото Купър в края на краищата е решил да го ампутира.

Но когато отмести най-голямата кожа от канадски елен, откри, че кракът ѝ е налице, увит с ленти от бял памучен плат. Прясна кръв не се виждаше. В никакъв случай не бе готова да пробяга маратонско разстояние, но се чувстваше много по-добре.

Седенето я измори, Ръсти се отпусна назад между кожата и ги придърпа до брадичката си. Лицето ѝ бе горещо и сухо, но ѝ беше студено. Все още имаше температура. Може би трябваше да изпие още един аспири́н. Но къде беше той? Купър сигурно знаеше. Той...

Купър го нямаше!

Летаргията я напусна. Тя рязко се надигна и трескаво огледа поляната. Бе си отишъл. Пушката му също я нямаше. Другата лежеше на земята близо до ръката ѝ. Огънят все още гореше и излъчваше топлина.

Но нейният защитник я бе изоставил. Опита се да потисне истерията и да разсъждава разумно. Той не би направил такова нещо. Не би се грижил толкова за нея, само за да я остави, съвсем безпомощна в тази пустош.

Не би ли?

Не, освен ако беше един безчувствен мръсник. А нима тя не бе решила, че Купър Ландри е точно това?

Не. Той бе твърд. Груб. Определено циничен. Но не напълно лишен от чувства. Иначе щеше да я зареже още вчера.

Тогава къде беше?

Бе ѝ оставил пушка. Защо? Може би дотам стигаше неговата хуманност. Направи всичко, което можа за раната ѝ. Осигури ѝ средство за самозащита. А сега всеки да се оправя както знае. Естествен подбор.

Е, тя щеше да умре. Ако не от треска, то от жажда. Нямаше вода, нито храна. Да не говорим, че нямаше подслон. Съвсем скоро малкото дърва за огъня, които той бе струпал наблизко, щяха да свършат. Щеше да умре от студ, ако времето още малко се развали.

По дяволите, щеше!

Изведнъж се вбеси, че си е тръгнал и я е изоставил. Тя щеше да му покаже. И на него, и на баща си. Ръсти Карлсън не бе никаква никому ненужна безхарактерна страхливка!

Отметна завивките и намъкна скиорското яке. Отказа се да обува лявата си обувка, защото и двете бяха много далеч и не можеше да ги стигне. Освен това, ако единият ѝ крак беше бос, какво пречеше да е бос и другият? Отгоре на всичко, обличането на якето напълно изчерпи силите ѝ.

Храна и вода.

Тези две неща бяха жизненоважни. Първо трябваше да намери тях. Но къде? Околността, в най-добрия случай, бе плашеща. В най-лошия — ужасяваща. Наоколо се виждаше само девствена гора. Зад най-близките дървета, толкова високи, че не можеше да види върховете им, се простираха безкрайни километри от други дървета, също като тях.

Преди да тръгне да търси вода, трябваше да се изправи на крака. Задачата изглеждаше невъзможна, но тя решително стисна зъби.

Когато намерят тялото ѝ, то няма да е затрупано под купчина кожи!

Протегна се колкото можа, успя да стигне един от клоните, приготвени за огъня и го придърпа към себе си. Подпря се като на бастун и се изправи на здравото коляно, държейки болния крак опънат пред себе си. После спря да си поеме дъх, който излизаше на бели облаци пред лицето ѝ.

Отново и отново се опита да стане, но не успя. Бе слаба като новородено котенце. И замаяна. Да го вземат дяволите Купър Ландри! Нищо чудно, че я накара да изпие толкова много бренди. Искал е да я

напие, за да не го усети как се измъква като най-долен подлец, какъвто си беше.

С последно херкулесово усилие пренесе тежестта върху левия крак и се изправи. Земята опасно се наклони. Тя затвори очи и се впи в пръчката. Когато усети, че може отново да ги отвори, погледна и извика от изненада. На другия край на поляната стоеше Купър.

— Какво по дяволите правиш? — изрева той, хвърли всичко, което носеше, включително пушката, и се спусна към нея като разгневен ангел. Прихвана я под мишниците, изрита бастуна, постави я на импровизираното легло и уви кожата около треперещото ѝ тяло. — Къде се беше запътила?

— Да... да потърся вода.

От ругатните, които последваха, косите ѝ настръхнаха. Той допря длан до челото ѝ.

— Посиняла си от студ. Друг път не прави такива тъпи номера, разбра ли? Да намеря вода е моя работа. Твоята задача е да лежиш. Ясно ли е?

Ругатните продължаваха да се сипят като порой. Той се обърна към огъня, сърдито го разбърка и започна да хвърля дърва в димящата жаравя. Когато пламъците се разгоряха, пресече поляната и вдигна отпуснатия заешки труп, който бе хвърлил на земята. Носеше също термос, едно от нещата, които бе взел от самолета. Отвори го, наля вода в капачката и се наведе към Ръсти.

— Ето. Знам, че гърлото ти е пресъхнало, но не пий много бързо.

Тя обви ръце около неговите, повдигна чашката към напуканите си устни. Водата бе толкова студена, че зъбите ѝ изтръпнаха, но не я интересуваше. Изпи три големи глътки и Купър отдръпна чашата.

— Спокойно, казах. Има много.

— Намерил си вода? — тя облиза капките от устните си.

— Да — отвърна Купър, без да отделя очи от нея. — На около триста метра отук открих поток — посочи с глава.

— Трябва да е някакъв приток на Макензи.

Тя погледна безжизненото тяло до обувката му.

— Застрелял си заек.

— Убих го с камък. Не исках да си хабя патроните без нужда. Ще го одера и ще го сложа да се пече. Можем... Ох, по дяволите! Сега пък какво има?

Ръсти, за свой ужас, избухна в сълзи. Цялото ѝ тяло се разтърси от ридания. Тя скри лицето си в длани, но, колкото и да бе обезводнена, сълзите струяха между пръстите ѝ.

— Слушай, или той, или ние — започна Купър ядосано. — Трябва да ядем. Не можеш да бъдеш толкова...

— Не е заради заека — проплака тя.

— Тогава защо? Кракът ли те боли?

— Помислих, че си ме... че си ме изоставил. Че си ме зарязал заради... заради крака. И сигурно би трябвало. Ако не бях аз и тази рана, досега можеше да си стигнал — изхълца няколко пъти, опитвайки се да продължи. — Но работата наистина не е в крака ми, защото в такива ситуации не ставам за нищо. Мразя дивата природа. Ненавиждам я. Дори летните лагери никога не са ми харесвали. Студено ми е. Страх ме е. И ме е срам, че се оплаквам, когато съм жива, а всички други загинаха.

Раменете ѝ отново се разтресоха. Купър въздъхна мъченически, измърмори няколко цветисти ругатни, коленичи и я взе в прегръдките си. Притисна раменете ѝ с едрите си длани. Първата ѝ реакция бе да се отдръпне, но той не я пусна. Обещанието за успокоение бе твърде много за нея. Тя се скри в широките му гърди и впи пръсти в дебелия яке.

Дрехите и косите му бяха просмукани от чистия свеж аромат на бор и особената миризма на влажни листа. Както бе отслабнала и замаяна, той ѝ се стори неестествено голям, фантастичен като герой от детска приказка. Силен. Груб, но добър.

Когато силната му ръка обхвана главата ѝ, тя зарови лице по дълбоко в якето му и за пръв път от катастрофата насам изпита чувство на безопасност.

Най-после кризата премина. Сълзите ѝ пресъхнаха. Вече нямаше извинение за Купър да продължава да я прегръща, така че се отдръпна от него, смутена и с наведена глава. Той изглежда нямаше желание да я пуска, но накрая ръцете му я освободиха.

— Добре ли си вече? — попита рязко.

— Да, много добре, благодаря ти — тя избърса мокрия си нос с опакото на ръката си, сякаш цял живот го бе правила.

— По-добре да приготвя заека. Лягай.

— Омръзна ми да лежа.

— Тогава се обърни на другата страна. Искам да ядеш, а не съм сигурен дали ще можеш, ако ме гледаш как го дера и кормя.

Занесе заека на края на поляната и започна да го дера. Ръсти благоразумно изви очи.

— Затова се скарахме — каза тя тихо.

— С кого? — погледна Купър през рамо.

— С баща ми. Той донесе един див овен — засмя се тъжно. — Беше красиво животно. Стана ми мъчно за него, макар да се преструвах, че се радвам на добрия улов. Татко нае един от водачите да го изчисти на открито. Искаше да е там, за да е сигурен, че човекът няма да повреди кожата — примигна от сълзите си и продължи: — Аз не можех да гледам. Ставаше ми лошо. Татко... — спря, за да поеме дълбоко въздух. — Мисля, че го отвратих и разочаровах.

Купър си изтри ръцете в кърпичка, напоена с вода от термоса.

— Защото не можа да понесеш едно изкормване?

— Не само. Оказа се, че съм страхотен стрелец, но не бих могла да застрелям нищо, дори ако се пъхне в дулото на пушката ми. Цялата тази история изобщо не ми хареса — добави тихо, почти на себе си: — Сред природата не съм толкова добра, колкото брат ми Джеф.

— Да не би баща ти да е очаквал да бъдеш? — той бе намущкал заека на една зелена пръчка и сега го закрепваше над въглените.

— Мисля, че се надяваше.

— Значи е глупак. Ти физически не си създадена за ловец.

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ. Задържаха се върху гърдите. В тях нахлу топлина, изпълни ги и те натежаха. Зърната ѝ се втвърдиха.

Тази реакция я стресна. Инстинктивно ѝ се прииска да прикрие и притисне гърдите си, но той все още я гледаше, така че не можеше. Изобщо не смееше да помръдне. Страхуваше се, че ако направи дори едно движение, нещо ужасно чупливо ще се разбие — нещо, което не може да се поправи или замени. Всяко неволно движение би било съдбоносно и безвъзвратно.

Това бе първият път, когато той направи някакъв сексуален намек, ако не се броят вулгарностите, които изприказва снощи. Но снощи бе само за да я предизвика. Сега тя го осъзнаваше. Това обаче бе нещо съвсем различно — той бе и жертва, и нашественик.

Купър насочи поглед към огъня и моментът отмина. Но дълго след това не си проговориха. Ръсти затвори очи и се престори, че

дреме, но го наблюдаваше как се върти из импровизирания им бивак, как точи брадвичката на един камък, как обръща заека над огъня.

Движеше се изненадващо бързо като за мъж с неговите размери. Бе сигурна, че някои жени биха го сметнали за красив, особено сега, когато лицето му бе потъмняло от двайсет и четири часовата брада. Големите му пухкави мустаци бяха доста сексапилни... ако човек харесваше растителност по лицето. Те се спускаха точно над долната му устна, като напълно скриваха горната и навеждаха на мисълта какво ли би било ако я потърсиш под мустаците.

Когато се наведе над нея и ѝ каза нещо, тя се усети, че се е вторачила в устните му.

— Моля?

Той я погледна странно.

— Очите ти блестят. Да не вдигаш отново температура? — притисна ръка към челото ѝ.

Раздразнена от него и от себе си заради детинските си фантазии, Ръсти блъсна ръката му.

— Не, много съм добре. Какво каза?

— Питам дали си готова да ядеш.

— Меко казано.

Той ѝ помогна да седне.

— Изстива вече една-две минути. Би трябвало да е готово — изниза заека от шиша, откъсна един крак и ѝ го подаде. Тя го пое колебливо.

— Ще го изядеш, дори ако се наложи да ти го натъпча в гърлото — откъсна парче месо със здравите си бели зъби. — Не е толкова лошо. Честна дума.

Тя отчупи едно парченце, сложи го в устата си и се насили да го сдъвче и преглътне.

— Не толкова бързо — предупреди я той. — Ще ти стане лошо.

Тя кимна и откъсна нова хапка. С малко сол щещ да е съвсем прилично.

— В Лос Анджелис има някои много добри ресторанти, които сервират заешко — забеляза светски, посегна за салфетката, сети се, че няма, сви рамене и си облиза пръстите.

— В Лос Анджелис ли живееш?

— По-точно в Бевърли Хилс.

Той я огледа на светлината на огъня.

— Да не си филмова звезда или нещо такова?

Стори й се, че не би се изненадал, ако му кажеше, че има три Оскара. Едва ли знаеше нещо за света на киното.

— Не, не съм филмова звезда. Баща ми има фирма за недвижими имоти с клонове в цяла Южна Калифорния. Аз работя при него.

— Добра ли си?

— Справям се.

Той сдъвка поредната хапка и хвърли кокала в огъня.

— Как би могла да се провалиш, щом си дъщерята на шефа?

— Аз много се трудя, господин Ландри — обиди се тя. — За миналата година имах най-много продажби.

— Браво.

Засегната, че очевидно не го впечатли, попита кисело:

— А ти с какво се занимаваш?

Купър мълчаливо й предложи още едно парче месо, което тя разкъса, сякаш всеки ден ядеше прясно, неподправено заешко, печено на открит огън.

— Имам ранчо.

— Скотовъдство?

— Най-вече коне.

— Къде?

— Роджърс Геп.

— Къде е това?

— В Сиера Невада.

— Никога не съм го чувала.

— Не съм изненадан.

— Можеш ли да си изкарваш прехраната само от ранчото?

— Оправям се съвсем добре.

— Роджърс Геп близо ли е до Бишоп? Там карат ли се ски?

— Имаме няколко писти. Сериозните скиори ги смятат за истинско предизвикателство. Лично аз мисля, че са едни от най-ефектните на континента.

— Защо не съм чувала за това място?

— Това е наша дълбока тайна и искаме да си остане такава. Не се рекламираме.

— Защо? — интересът ѝ бе възбуден. Никога не пропускаше възможност да намери нови и интересни места, в които клиентите ѝ да си вложат парите. — Ако го разработите добре, от Роджърс Геп може да излезе нещо. Щом е така добро за ски, както казваш, може да стане като Аспен.

— Боже опази — промърмори той под мустак. — Там е работата. Ние не искаме да се появяваме на картата. Не искаме нашите планини да се осеят с бетонни постройки и в спокойното ни общество да нахлуе тълга напористи, груби скиори от Бевърли Хилс, които повече се интересуват от състезателните си екипи, отколкото от запазването на нашата природа.

— И всички в града ли мислят така?

— За щастие, да, иначе не биха живели там. Ние нямаме кой знае какво, освен красивия пейзаж и спокойствието.

Тя хвърли оглозганите кости в огъня.

— Говориш като изкопаемо от шейсетте години.

— Такъв съм.

— Да не си бил от децата на цветята? Не си ли участвал в демонстрации срещу войната?

— Не! — отсече той. Широката ѝ усмивка угасна. — Аз нямах търпение да ме вземат в казармата. Исках да отида на война. Бях прекалено наивен, за да осъзнавам, че ще трябва или да убивам, или да ме убият. Не съм очаквал, че ще ме хванат и затворят. Но се случи така. След седем месеца в тази воняща дупка избягах и се върнах у дома като герой. Момчетата във военнопленническия лагер биха се избили за ядене като това, което ти току-що изяде — сивите му очи проблеснаха като остриета. — Затова не съм във възторг от лустрото и очарованието на вашия Бевърли Хилс, госпожице Карлсън — рязко се изправи. — Отивам за още вода. Да не се запилееш нанякъде.

„Да не се запилееш нанякъде“, изплезе се тя зад гърба му. Добре, постави я на място, но нямаше да носи траур до края на живота си. Много мъже се бяха сражавали във Виетнам и се бяха върнали, за да живеят щастливо и смислено. Ако Купър не можеше да се приспособи, това си беше негова грешка. Той се опиваше от собствената си горчивина, отглеждаше си я, тя му даваше сили. Непрекъснато подхранваше споровете си с обществото, защото имаше чувството, че то му дължи нещо. Може би наистина му дължеше. Но тя не бе

виновна за това. Не носеше отговорност за никакви нещастия, които се бяха струпали на главата му. Не струваше повече от нея само заради това, че се е разхождал с пушка на рамо.

Купър се върна, но не нарушиха враждебното мълчание, докато Ръсти изпи дажбата си вода от капачката на термоса. Също така безмълвно той ѝ помогна да доуцука извън поляната, за да остане за няколко минути сама. После я донесе върху леглото от кожи, което бе станало център на техния свят, и каза:

— Трябва да прегледам крака ти. Дръж фенерчето.

Ръсти наблюдаваше как той разви превръзката и откри нащърбените, неравни шевове. Вторачи се ужасена в тях, но той изглеждаше доволен от работата си. Вдигна крака ѝ да го огледа по-отблизо.

— Няма признаци за нова инфекция. Възпалението е спаднало.

— Белегът... — прошепна тя.

— Не можех да направя кой знае какво за това — стисна устни.
— Бъди доволна, че не се наложи да го обгарям.

— Доволна съм.

— Сигурен съм, че някой скъп пластичен хирург в Бевърли Хилс ще премахне белега.

— Трябва ли да си толкова гаден?

— А ти трябва ли да си толкова глупава? — посочи към мястото, откъдето бяха дошли. — Сигурен съм, че всеки от онези приятели, които оставихме там, би се съгласил да се размине с някой белег на пиццала.

Беше прав, разбира се, но от това не ѝ бе по-леко да преглътне критиката. Тя замълча намусено. Купър проми крака ѝ с кислородна вода, превърза го и ѝ даде един пеницилин и два аспирина. Тя ги изпи с вода. Не искаше повече бренди.

Пиянството, както бе установила, я възбуждаше емоционално и сексуално. А не искаше да мисли за Купър Ландри по друг начин, освен като за един отворителен мърморко. Той бе избухлив, начумерен грубиян, озлобен на целия свят. Ако не трябваше да разчита на него, за да оцелее, нямаше и да го погледне.

Вече се бе настанила под купчината кожи, когато той се пъкна до нея и я прегърна както предишната нощ.

— Колко още ще трябва да останем тук? — попита тя сърдито.

— Не съм ясновидец.

— Не искам да предскажеш кога ще ни спасят. Говорех за това легло. Не можеш ли да стъкмиш някаква палатка, нещо, което можем да носим с нас?

— Моята прекрасна лейди не харесва хотела?

— Ох, няма значение — въздъхна тя с досада.

— Близо до потока има няколко морени. Най-голямата от тях е издълбана от едната страна. Мисля, че с малко изобретателност и много търкане бих могъл да направя от нея навес. Няма да е кой знае какво, но ще е по-добро от това. И по-близо до водата.

— Ще ти помогна — предложи тя нетърпеливо.

Не че не оценяваше този подслон. Снощи той бе спасил живота ѝ. Но бе много смущаващо да спи толкова близо до Купър. Той бе свалил якето си, както и предишната нощ, и Ръсти осезателно чувстваше мускулестите му гърди, притиснати към гърба ѝ. Той също чувстваше тялото ѝ, защото и тя беше без яке.

Ръката му удобно се намести между гърдите и кръста ѝ. Той дори пъхна коленете си между нейните и повдигна ранения ѝ крак. Ръсти понечи да го попита дали това е необходимо, но тъй като така се чувстваше много по-добре, премълча.

— Ръсти!

— Мммм? — топлият му дъх гъделичкаше ухото ѝ. Тя настръхна и се сгуши по-близо до него.

— Събуди се. Трябва да станем.

— Да станем ли? — изохка тя. — Защо? Завий ме, студено ми е.

— Там е работата. Температурата ти изби, изпотила си се и сега и двамата сме мокри до кости. Ако веднага не се изсушим, ще се простудим.

Тя напълно се събуди и се обърна по гръб. Той говореше сериозно и вече отмяташе кожата.

— Какво искаш да кажеш с това да се изсушим?

— Да се съблечем и да се избършем — започна да разкопчава бархетната си риза.

— Да не си луд? Аз замръзвам — тя придърпа обратно кожата.

Купър я измъкна от ръцете ѝ.

— Свали си дрехите! Веднага! — смъкна ризата си и я простря върху най-близкия храст. С едно движение обви ръце около кръста си и

съблече фланелката през главата си. Косата му щръкна смешно, но Ръсти не се засмя. Смехът застина в гърлото ѝ при вида на най-съвършения гърден кош, който бе виждала през живота си.

Мускулите му бяха твърди като камък и красиво оформени под опънатата кожа. Зърната на гърдите му бяха потъмнели и настръхнали от студа. Бе толкова строен, че се виждаше всяко ребро. Коремът му бе плосък и стегнат.

— Хайде, Ръсти, да не те събличам аз.

Заплахата я извади от транса. Тя механично свали пуловера си. Отдолу носеше фланелка като неговата. Замачка разсеяно подгъва, докато го гледаше как смъква джинсите си. Наполеонките му не бяха най-привлекателната гледка, която бе виждала.

Но Купър Ландри разсъблечен би трябвало да бъде.

След миг той стоеше чисто гол, огрян от бледата светлина на огъня. Бе толкова красив, че не можеше да откъсне очи от него. Буквално дъхът ѝ спря.

Купър простря дрехите си на храста, взе чифт чорапи и старателно се изтри — целия. После коленичи до един от вързопите да търси бельо и измъкна чифт гащета. И всичко това без никакво смущение, още по-малко благоприличие.

Обърна се към нея, забеляза, че не е помръднала и се намръщи с раздражение:

— Хайде, Ръсти, побързай. Ужасен студ е — протегна ръка за пуловера, който засега бе единствената свалена дреха. Тя му го подаде и той го просна да се суши. Посегна за още дрехи. — Хайде, хайде!

Тя го погледна притеснено, съблече фланелката си и му я даде. Веднага замръзна и започна да трепери така силно, че не успя да се справи с копчето на панталона си.

— Дай да ти помогна, по дяволите, иначе ще трябва цяла нощ да вися тук — нетърпеливо коленичи до нея, блъсна настрани ръцете ѝ, разкопча копчето и свали ципа. Небрежно смъкна панталоните по бедрата ѝ и ги хвърли напосоки към най-близкия храст.

Но се стъписа от това, което явно не бе очаквал — едни изключително женствени, изключително оскъдни бикини. Бе виждал дантеления им край под изрязания крачол, но това бе всичко. Стори ѝ се, че ги гледа цяла вечност. Накрая каза рязко:

— Свали ги.

— Не — поклати глава Ръсти.

— Свали ги! — ядоса се той. Ръсти категорично поклати глава, но преди да се е приготвила да възрази, той притисна разтворената си длан право върху триъгълничето от коприна и дантела. — Мокри са. Свали ги.

Очите им се срещнаха. Студът в погледа му не по-малко от студа във въздуха я накара да смъкне влажните бикини.

— Сега се избърши.

Даде ѝ един памучен чорап. Тя го прекара по тялото си и с наведена глава протегна ръка към бельото, което Купър ѝ подаваше. Не ѝ бе избрал клин, за да не протърка раната, а пликчета почти като тези, които бе свалила и които сега висяха от клона на хроста и потрепваха като победно знаме на сутринта след пиянско събиране.

— Сега нагоре.

Сутиенът бе също толкова сексапилен като бикините. Сутринта, преди да замине от ловджийската хижа, тя бе облякла дрехи, които да означават завръщането ѝ към цивилизацията. След като няколко дни трябваше да носи ватено бельо, бе зажадняла за коприна.

Наведе се напред и се опита да разкопчае сутиена, но пръстите ѝ бяха толкова схванати и замръзнали, че не успя. Мърморейки ругатни, Купър едва не изтръгна кукичките. Сутиенът падна. Тя смъкна презрамките от раменете си, хвърли го настрани и погледна предизвикателно към Купър.

Устните му под мустака бяха здраво стиснати. Забави се само миг, после грубо изтри с чорапа шията ѝ, гърдите, корема. След това протегна ръце зад гърба ѝ и попи потта и оттам. Бяха толкова близо, че дъхът ѝ раздвижваше косъмчетата по гърдите му. Устните ѝ бяха опасно близо до настръхналите му зърна, а нейните, втвърдени от студа, докосваха кожата му.

Той бързо се отдръпна и сърдито намъкна през главата ѝ една ватирана фланела и докато тя пъхаше ръце в ръкавите, издърпа влажната кожа, на която бяха лежали и я смени с друга.

— Тази не е толкова мека, но поне е суха.

— Добра е — отвърна Ръсти дрезгаво.

Най-после бяха отново завити. Тя не се възпротиви, когато Купър я притегли към себе си. Трепереше неконтролируемо и зъбите ѝ

тракаха. Постепенно започнаха да се стоплят. В главите им витаеха еротични образи.

Достатъчно смущаващо бе да лежи в прегръдките му напълно облечена. Но да бъде до него само по бельо объркваше всичките й чувства. Треската й бе преминала, но тялото й гореше.

Приятно й бе да усеща голите му бедра. Както беше без сутиен, усещаше й ръката му, която бе отпусната точно под гърдите й и почти ги докосваше.

И той не беше безразличен към тази принудена интимност. Бе уморен от бързото преобличане и смяната на кожата, но това не бе единствената причина да диша тежко.

Гърдите му, притиснати към гърба й, се повдигаха и отпускаха ритмично, но бързо.

А имаше и още едно несъмнено доказателство за възбудата му. То я предизвика да пошепне:

— Не мисля, че има нужда да... ъъ... да си слагам крака върху твоите.

— Изобщо не говори за това — изръмжа той. — И, за Бога, не мърдай — объркването му бе очевидно.

— Извинявай.

— За какво се извиняваш? Ти не можеш да не си красива, както аз не мога да не съм мъж. Сигурно просто ще трябва да се изтърпим един друг.

Тя уважи молбата му и не помръдна и едно мускулче. Дори не отвори очи. Но заспа с лека усмивка. Неволно може би, но той й бе казал, че я смята за красива.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Отношенията им се промениха. Принудителната близост предишната нощ не ги сближи, а създаде между тях по-скоро неловкост. Разговорите им на следващата сутрин бяха сковани. Избягваха да се поглеждат в очите. Облякоха се гърбом един към друг. Движеха се тромаво и несигурно, като инвалиди, които за пръв път след много време се опитват отново да използват крайниците си.

Купър мълчаливо ѝ издялка патерици от два дебели клона. От естетична гледна точка не бяха нещо, от което човек да се прехласне, но Ръсти бе много благодарна. Това ѝ осигуряваше подвижност. Вече нямаше да е прикована към леглото.

Когато му благодари, той само изръмжа, че няма за какво и се запъти през храстите към потока. Докато се върне, тя бе свикнала с патериците и куцукаше по поляната с тях.

— Как е кракът ти?

— Добре. Почистих го сама с кислородна вода и изпих още едно хапче. Мисля, че ще се оправи — бе успяла дори да си обуе панталоните и обувките. Възпалението бе попреминало, така че дрехите не дразнеха раната.

Пиха поред от термоса. Това им беше закуската.

— По-добре още днес да започна да строя този заслон — обади се Купър.

Сутринта откриха, че завивките им са покрити със сняг.

Този път снежинките бяха истински и злокобни, предвестници на първата зимна буря. И двамата знаеха колко сурови са зимите в този район. Бе задължително да си осигурят подслон, в който да живеят, докато ги намерят. Ако не ги откриеха, такъв временен навес нямаше да им помогне много, но и двамата не искаха да мислят за това.

— С какво мога да ти помогна? — попита тя.

— Нарези велуреното яке на ленти — Купър посочи с глава към якето, което бе свалил от един от загиналите и ѝ подаде нож. — Ще ми трябват връзки, за да завързвам прътите. Докато се занимаваш с това,

ще видя дали имаме храна за обед — тя вдигна озадачено очи. — Вчера заложих няколко примки.

Ръсти се огледа неспокойно.

— Нали няма много да се отдалечаваш?

— Не — нарами пушката си и провери дали е взел патрони. — Ще се върна, преди да трябва да се сложат още дърва в огъня. Но дръж ножа и пушката под ръка. Не съм виждал мечи пътеки, но човек никога не знае — без да каже и дума повече, се обърна и изчезна сред дърветата. Ръсти остана подпряна на патериците. Сърцето ѝ тупаше уплашено.

Мечки?!

След малко отхвърли тази смразяваща мисъл.

— Това е глупаво — промърмори тя. — Нищо няма да ми се случи.

Искаше ѝ се да има радио, телевизор, каквото и да е, за да прогони потискащата тишина, нарушавана само от пропукването на вейките и шумоленето на листата, когато невидими горски животни бързаха по свои си дела. Очите ѝ ги търсеха, но те оставаха скрити и поради това — по-страшни. Не можеше да изхвърли от ума си мечките, споменати от Купър.

— Сигурно нарочно го каза, за да ме изплаши — каза тя на глас и ожесточено заби ножа в дебелия велур. Този нож бе по-малък от другия, който непрекъснато висеше в калъфа на кръста му.

Стомахът ѝ закъркори. Помисли си за пресни, горещи и ухаещи на масло кроасани, препечени филийки с топено сирене, палачинки с бекон, шунка и яйца. От това само огладня още повече. Но единственото, което можеше да направи, бе да напълни празния си стомах с вода.

Скоро обаче многото вода ѝ създаде друг проблем. Тя го отлагаше колкото може, но накрая нямаше друг избор, освен да остави велуреното яке. Болезнено и без следа от грациозност се изправи и пъкна патериците под мишниците си. Закуцука в обратната посока на тази, в която тръгна Купър и намери място, където да се облекчи.

Докато се бореше с патериците и дрехите си и в същото време оглеждаше земята за пълзящи гадини, се зачуди дали наистина това е Ръсти Карлсън, принцесата на недвижимите имоти в Бевърли Хилс, която сега търси място в гората, за да се изпишка. Приятелите ѝ никога

не биха повярвали, че е стигнала дотам, без да се побърка. Баща ѝ също не би повярвал. Но ако доживееше да му го каже, той щеше толкова да се гордее с нея!

Докато си закопчаваше панталоните, чу наблизко нещо да се движи. Обърна глава и се послуша. Нищо.

— Трябва да е вятърът — гласът ѝ прозвуча неестествено силно и весело. — Или някоя птица. Или пък Купър се връща. Ако се промъква така, за да си направи шега с мен, никога няма да му го простя.

Не обърна внимание на следващото изшумоляване, което бе по-силно и по-близко, и се запъти колкото можеше по-бързо към бивака. Решена да не прави нищо толкова страхливо като да хленчи или да вика, стисна зъби от ужас и закуцука по неравната земя.

Но цялата смелост я напусна, когато съществото се материализира изпод стволовете на два бора и ѝ препречи пътя. Тя застина, погледна малките лъскави очи, косматото злобно лице и издаде смразяващ кръвта писък.

Купър бързаше да се върне, но реши първо да почисти двата заека. Каза си, че когато изкорми онзи заек пред нея, не се опитваше да изпробва куража ѝ. Но дълбоко в себе си знаеше, че точно това се опитваше да направи. Колкото и да е перверзно, искаше да я види как рухва, как ѝ се повдига, как я обзема истерия. Искаше тя да прояви някаква женска слабост.

Но тя не го направи. Издържа. Много по-добре, отколкото бе очаквал.

Изхвърли карантиите и започна да остъргва вътрешната страна на кожата. По-късно можеше да влезе в работа. Бе мека и топла и винаги можеше от нея да направи на Ръсти...

Ръсти. Отново тя. Не можеше ли да мисли за нещо друго? Трябваше ли всяка негова мисъл да се връща към нея? Кога се бяха превърнали в двойка, неразделна като Адам и Ева? Не можеше ли да помисли за единия, без веднага да се сети за другия?

Спомни си първата си мисъл, когато се върна в съзнание. Лицето ѝ, очарователно обрамчено от водопад от червеникави къдрици, бе

надвесено над него и му дойде наум най-гадната мръсотия, съчинена от морски пехотинец. Една не я изрече на глас.

Зарадва се, че е жив — но не много. Помисли си, че по-добре да бе умрял, вместо да трябва да се разправя с тази празноглавка, увита в скъпи кожи и ухаеща на секси парфюм. В тази пустош тя не можеше да запали и един огън. Представи си, че преди всичко да свърши, ще трябва да я убие, за да спести мъките и на двамата.

Тази мисъл бе неприятна и не го вдъхновяваше, но му се бе налагало да прави и по-лоши неща, за да спаси собствения си живот във Виетнам. Самолетната катастрофа го принуди автоматично да се върне към законите на джунглата и отново да се окаже в ролята на човек, който трябва да оцелее.

Правило номер едно: или убиваш, или те убиват. Трябва да останеш жив, каквото и да струва това. Тактиката за оцеляване, вътълпявана на специалните военни части, не знаеше що е съвест. Правиш каквото е необходимо, за да преживееш още един ден, още един час, още една минута. Бе приел тази доктрина и я бе прилагал повече пъти, отколкото искаше да си спомня. Но достатъчно много, за да може да забрави.

Жената обаче го изненада. Тази рана на крака ѝ причиняваше доста силна болка, но тя не хленчеше. Не мърмореше, че е гладна, жадна, че ѝ е студено и я е страх, макар Господ да бе свидетел, че сигурно бе така. Оказа се костелив орех и не рухна. Едва ли някога щеше да се предаде, освен ако нещата драматично се влошаха.

Разбира се, това му създаваше цял куп нови проблеми. Малцина бяха спечелвали уважението му. Той не искаше да уважава Ръсти Карлсън, но чувстваше, че пък и няма основание да я презира. Започваше, освен това да осъзнава, че е захвърлен накрая на света с едно изкусително същество от женски пол и че може би двамата много дълго ще останат сами и зависими един от друг.

Демоните, които управляваха съдбата му, се забавляваха за негова сметка. Много пъти досега си бяха умирали от смях, но това бе върхът — гвоздеят на програмата, която правеше един майтап от целия му живот.

По традиция мразеше жени като Ръсти Карлсън. Не му трябваша богати, глупави леки жени, родени в дантелени пеленки. Те не знаеха и не искаха да знаят нищо извън своя позлатен кафез. Що за късмет

имаше, та да налети на една такава, която да спечели неохотното му уважение, като издържи в най-тежки условия?

Но дори и това не бе достатъчно за злобните му богове. Тя би могла да бъде грозна като смъртта. Би могла да има глас, от който прозорците да се разбиват. Вместо това съдбата му подхвърли жена като сън. Със сигурност бе създадена от дявола — самото изкушение. С червеникава коса, с която човек можеше да се увие и с гърди, които изглеждаха сладки като бонбон. Гласът ѝ би разтопил масло. Това си мислеше всеки път, когато му заговореше.

Каква жестока шега. Защото той не би я докоснал. Никога. Вече бе минал по този път. Жените като нея робуваха на модата. Не само в дрехите — във всичко. Когато се запозна с Мелъди, бе модерно да се обича ветеран. И тя го обичаше, докато се оказа, че е по-удобно да не го обича.

Разчовъркай кадифената повърхност на Ръсти и ще откриеш още една Мелъди. Ръсти сега му се подмазваше, само защото оцеляването ѝ зависеше от него. Изглеждаше апетитна мръвка, но отвътре сигурно бе също толкова гнила и нечестна като Мелъди.

Метна кожата на рамо, зави месото в парче плат и пое към техния лагер. Нямахме да ѝ се даде. Не можеше да си позволи да изпитва симпатия към нея. Снощи я остави да се наплаче, защото му се струваше, че ѝ се полага един добър пречистващ плач. Но дотук. През нощта я бе прегърнал, защото трябваше да се топят. Но вече щеше да се държи на разстояние. След като построеше заслона, нямахме да се налага да спят заедно по този начин тя да усеща неволната му реакция.

Престани да мислиш за нея, каза си той. Забрави колко гладък е коремът ѝ. Забрави формата на гърдите ѝ и цвета на косъмчетата между бедрата ѝ.

Изпъшка и се хвърли озлобено между дърветата, решен да не оставя мислите си да блуждаят. Щом построеше подслона, тази близост нямахме да е необходима. Щеше да държи погледа и очите си...

Пронизителният писък го свари неподготвен. Ако се бе блъснал в невидима стена, нямахме да спре по-рязко. Когато следващият писък на Ръсти раздра тишината, той инстинктивно, като добре смазан механизъм се превърна в горски боец и безшумно се понесе между дърветата с изваден нож и оголени зъби.

— Кой... кой сте вие? — ръката на Ръсти бе стиснала собственото ѝ гърло, където пулсът биеше бясно.

Брадатото лице на мъжа цъфна в широка усмивка. Той обърна глава и подхвърли:

— Хей, тате, тя пита кой съм.

Подсмивайки се, измежду дърветата изникна още един мъж, по-старо копие на първия. Двамата се вторачиха в нея.

И двамата имаха тъмни малки очички, скрити дълбоко под веждите.

— И ние можем да те питаме същото — обади се по-старият. — Коя си ти, малко момиченце?

— Аз... аз... аз оживях след самолетна катастрофа — те зяпнаха недоумяващо. — Не знаехте ли за катастрофата?

— Не може да се каже, че сме знаели.

Тя посочи с треперещия си пръст.

— Ей там. Преди два дни. Пет души загинаха. Аз съм ранена в крака — показа към превръзката си.

— Още жени има ли?

Преди да успее да отговори, Купър се втурна на поляната иззад по-стария мъж и опря блестящото острие на ножа си в косматата му шия. Сграбчи ръката му и я изви на гърба. Пушката на мъжа изтрополи на земята до краката му.

— Махни се от нея или ще го убия! — заяви на слисания по-млад мъж, който го гледаше, сякаш самият Сатана се бе появил на земята. Дори Ръсти бе стресната от заплахата в очите на Купър, но трепереше от облекчение, че го вижда. — Казах да се махнеш от нея — гласът му, безизразен и равен, ѝ се стори не по-малко смъртоносен от ножа. Младият колебливо отстъпи две крачки. — А сега, хвърли пушката.

След като се оказа, че нападателят в края на краищата е човек, лицето на младия се сбърчи от протест.

— Тате, трябва ли да... — изхленчи той.

— Прави каквото ти казва, Рубен.

Младият неохотно хвърли ловджийската си пушка. Купър изрита настрана двете пушки, бавно отпусна хватката на стареца, заобиколи го и застана до Ръсти, без да сваля очи от двамата.

— Ръсти? — тя подскочи. — Добре ли си?

— Съвсем.

— Направиха ли ти нещо?

— Само ме уплашиха. Мисля, че без да искат.

Купър огледа внимателно двамата мъже.

— Кои сте вие? — прозвуча доста по-авторитетно от плахия въпрос на Ръсти.

Старият веднага отговори:

— Куин Герилоу и моят син, Рубен. Живеем тук — Купър дори не мигна. Мъжът продължи: — Отвъд дълбоката клисура — кимна нагам.

Купър бе открил клисурата предишния ден. На дъното ѝ бе потокът, от който вземаше вода. Не я бе пресичал да види какво има зад нея, защото не искаше да оставя Ръсти толкова дълго сама. Сега благодареше на Бога, че не го бе направил. Тези хора можеше и да са напълно безвредни, но как можеше да е сигурен. Вродената подозрителност му бе помагала неведнъж. Докато не докажеха противното, щеше да ги смята за врагове. Засега не бяха направили нищо лошо, но не му харесваше как младият гледа Ръсти, сякаш е небесно видение.

— Какво ви накара да минете оттук?

— Подушихме дима от огъня ви и дойдохме да видим. Обикновено не срещаме други хора в нашите гори.

— Самолетът ни се разби.

— И младата дама каза така.

Бе се издигнала от малко момиченце до млада дама. Наум благодари на Купър за това. И тя се плашеше от погледа на по-младия и се сгуши под рамото на Купър.

— На какво разстояние е най-близкият град? — попита Ръсти.

— Сто и петдесет километра — всичките ѝ надежди се изпариха. Човекът явно забеляза. — Но реката не е толкова далеч.

— Макензи?

— Точно. Ако стигнете дотам, преди да е замръзнала, можете да хванете лодка до Йелоунайф.

— Колко има до реката? — попита Купър.

Мъжът се почеса по главата през вълнената плетена шапка.

— Петнайсет — двайсет километра. Ти как мислиш, Рубен?

Младият поклати глава, без да откъсва похотливите си очи от Ръсти. Купър му хвърли един неприязнен поглед.

— Можете ли да ни покажете реката?

— Да — отвърна старият Герилоу. — Утре. Днес ще ви нахраним. Ще си починете — сведе очи към прясното месо, което Купър бе пуснал на земята. — Защо не дойдете с нас до колибата?

Ръсти погледна очаквателно към Купър. Той изучаваше внимателно двамата мъже, а лицето му бе непроницаемо. Най-последно каза:

— Благодаря. За Ръсти ще е добре да хапне и да си почине, преди да продължим. Вие вървете напред — посочи с пушката към бивака.

Двамата мъже се наведоха да вдигнат оръжието си. Ръсти усети как мускулите на Купър се напрегнаха. Но бащата и синът нарамиха пушките си и тръгнаха накъдето Купър им посочи. Той се наведе към нея и прошепна с ъгълчето на устата си:

— Стой близо до мен. Къде е ножът, който ти дадох?

— Оставих го, когато отидох...

— Дръж го при теб.

— Какво ти става?

— Нищо.

— Сякаш не си много доволен, че ги виждаш. Аз пък се радвам. Те могат да ни изведат оттук.

Единственият му коментар бе едно „Ъхъ“, процедено през зъби.

Двамата Герилоу бяха впечатлени от изобретателността на Купър. Те му помогнаха да събере кожата и нещата, които бяха взели от катастрофирания самолет. Нищо в гората не бе излишно. Рубен нахвърля в огъня камъни и провери дали е загаснал.

Групата, предвождана от Куин и сина му веднага зад него, се запъти към тяхната колиба. Купър вървеше последен, за да държи под око мъжете и Ръсти, която напредваше с патериците си похвално, макар и доста тромаво.

Двамата мъже изглеждаха добронамерени, но Купър от горчив опит се бе научил да не се доверява на никого. Бе видял прекалено много войници, разкъсани на парчета от ръчни гранати, подадени им от усмихващи се дечица.

При потока спряха да си починат. Ръсти едва дишаше, сърцето й биеше бясно, а патериците бяха протрили мишниците й, въпреки че

Купър се бе постарал да ги направи по-меки и ги бе увил с плат.

— Как си? — попита я той и ѝ подаде термоса.

— Чудесно — Ръсти се насили да се усмихне.

— Боли ли те кракът?

— Не, само дето имам чувството, че тежи близо тон.

— Сигурно вече не е далеч. После ще можеш да лежиш цял ден.

Двамата Герилоу чакаха търпеливо наблизко, докато тя си пое дъх, и бе готова да продължи.

— Ще пресечем на най-лесното място — съобщи старият на Купър.

Неколкостотин метра вървяха край потока. Във всеки друг момент Ръсти би била очарована от пейзажа. Кристалночистата вода бълбукаше над камъните, излъскани до блясък. Високите дървета от двете страни се спускаха като балдахин над главите им. Вечнозелената растителност бе толкова зелена, че синееше. Цветът на листата се менеше от яркочервен до искрящо жълт.

Но когато спряха, дробовете ѝ горяха. Тя остави патериците на земята и с благодарност се отпусна на един камък до потока, който тук бе плитък. Склоновете на клисурата от другата му страна се извисяваха стръмни като Хималаите.

— Това е — съобщи Куин. — Аз ще водя. Рубен може да пренесе жената. Ти ако искаш носи багажа.

— Рубен може да носи багажа. Аз ще пренеса жената — поправи го Купър с метален глас.

Старецът сви рамене и нареди на сина си да вземе вързопите от Купър. Рубен се подчини, но погледна накриво. Купър отвърна на погледа му. Не го интересуваше дали на Рубен това му харесва, или не. Нямахше да позволи грубите му лапи да се доближат до Ръсти.

Когато бащата и синът се отдалечиха дотолкова, че да не могат да го чуят, той се наведе над нея и прошепна:

— Не се колебай, ако ти се наложи да използваш този нож — тя го погледна разтревожено. — Просто в случай, че тези добри самаряни ни налетят — постави патериците в скута ѝ и я вдигна на ръце.

Другите двама вече бяха доста нагоре по клисурата. Той пое подире им, като с едно око ги наблюдаваше, а с другото внимаваше за предателски стръмния наклон. Ако паднеше, Ръсти щеше да полети

заедно с него. Тя се правеше на смела, но той знаеше, че кракът сигурно ѝ създава големи проблеми.

— Наистина ли мислиш, че утре ще се измъкнем, Купър?

— Струва ми се, че имаме голям шанс. Ако стигнем до реката и ако наблизко се случи лодка или нещо подобно — той дишаше тежко. Челото му бе покрито с пот, зъбите му бяха решително стиснати.

— Трябва да се избъръснеш — забележката нямаше никаква връзка с разговора, но им показа и на двамата колко внимателно се е вглеждала в лицето му. Той наведе очи към нея. Ръсти смутено погледна настрана и прошепна: — Съжалявам, че съм толкова тежка.

— Ами! Дрехите ти тежат повече от теб.

Това пък им напомни, че той знае точно колко от нея са дрехи и колко плът и кръв. Та нали я бе виждал без дрехи. Тя реши, че ако след всяка фраза ще се чувстват неловко, по-безопасно ще бъде изобщо да не разговарят.

Освен това вече стигнаха до върха на хълма. Куин дъвчеше тютюн. Рубен бе свалил плетената си шапка и си вееше с нея. Тъмната му коса бе залепнала на мазни кичури по главата.

Купър постави Ръсти на земята. Куин мълчаливо му предложи тютюн, но за нейно облекчение той поклати глава.

— Ще изчакаме да си починете — каза Куин.

Купър погледна към Ръсти. Лицето ѝ бе пребледняло от умора. Кракът сигурно я болеше. Духаше влажен вятър и бе станало забележимо по-студено. Без съмнение тя имаше нужда да отдъхне, но колкото по-бързо се озовеше под покрив, хапнеше и легнеше, толкова по-добре.

— Няма нужда да чакаме. Да вървим — отсече той.

Издърпа я да стане и ѝ подаде патериците. Забеляза как тя трепна от болка, но не си позволи да изпита съчувствие и даде знак на домакините, че са готови да продължат.

За щастие оставащият път до колибата бе по-равен. Въпреки това, когато стигнаха, Ръсти бе напълно изтощена и се отпусна на хлътналите стълби като парцалена кукла.

— Да внесем жената вътре — предложи Куин и блъсна вратата.

Паянтовата врата бе закрепена с кожени панти. Отвътре колибата бе неприветлива като леговище на звяр. Ръсти с ужас погледна към

отвора и реши, че има и по-лоши неща, отколкото да спи под открито небе.

Купър с безизразно лице я вдигна на ръце и я внесе в мрачната стая. Малките прозорци бяха толкова мръсни, че не пропускаха почти никакво слънце. Слабият димящ огън хвърляше мъждива светлина, но това, което се виждаше, по-добре да бе останало скрито.

Колибата бе отвратителна. Вонеше на мокра вълна, на гранясала мазнина и на немити мъже. Единственото ѝ предимство бе топлината. Купър занесе Ръсти до каменното огнище и я остави на висок твърд стол. После обърна една алуминиева кофа и я подложи под ранения ѝ крак. Разрови огъня с железната маша и добави още дърва от сандъка до камината. Угасващите пламъци се съживиха.

Бащата и синът влязоха след тях. Рубен затвори вратата и стана още по-тъмно. Въпреки топлината от огъня, Ръсти потрепери и се сви в якето си.

— Сигурно сте гладни — Куин отиде до печката в ъгъла, вдигна капака на къкрещата тенджерата и надзърна вътре. — Май е готово. Искате ли малко?

Ръсти бе на път да откаже, но Купър отговори от името на двамата:

— Да, благодаря. Да имате кафе?

— Разбира се. Рубен, сложи кафеника.

По-младият не бе отделил очи от Ръсти, откак се вмъкна вътре и пусна багажа им до вратата.

Купър проследи заплеснатия му поглед. Прииска му се светлината от огнището да не блестеше така в косата ѝ. Въпреки че лицето ѝ беше бледо и измъчено, очите ѝ изглеждаха огромни, безпомощни, женствени. За младеж, който очевидно живееше сам с баща си на края на света, една жена нямаше нужда да бъде красива, за да го привлича. А Ръсти сигурно въплъщаваше най-дивите му фантазии.

Рубен бръкна с ръка в металната кутия с кафе и сипа една шепа в алуминиевия кафеник. После го напълни с вода от помпата в сухия умивалник и го сложи на печката. След малко дадоха на Купър и Ръсти по една чиния, пълна с неразпознаваемо ядене. Тя предпочиташе да не знае какво има в него, затова се въздържа от въпроси. Бързо дъвчеше и

преглъщаше. Поне бе топло и засищащо. Кафето бе толкова силно, че при първата глътка се намръщи, но все пак го изпи почти цялото.

Докато ядяха, двамата се радваха на запленена публика. Погледът на стареца не бе така втрещен, както на сина му, но може би по-наблюдателен. Дълбоките му очи не пропусаха ни едно тяхно движение.

— Женени ли сте? — наруши той дългото мълчание.

— Да — излъга Купър, без да му мигне окото. — От пет години.

Ръсти преглътна последната хапка и едва не се задави. Надяваше се двамата Герилоу да не са забелязали. Бе доволна, че Купър пое инициативата да отговаря. Не вярваше, че е способна да каже и една дума.

— Деца имате ли?

Този път езикът на Купър се върза, така че остана на нея да каже не, надявайки се, че отговорът ще задоволи нейния „съпруг“. Смяташе по-късно да го попита защо е излъгал, но засега се включи в играта. Недоверчивостта му ѝ се струваше прекалена, но все пак по-скоро би влязла в съюз с него, вместо с домакините.

Купър се нахрани и остави настрана чинията и чашата. Огледа се наоколо:

— Нямате ли радиопредавател? Или любителско радио?

— Не.

— Чували ли сте напоследък да прелитат самолети?

— Аз не. Рубен? — Герилоу смуща залисания си син в коляното. Той откъсна очи от Ръсти и попита глупаво:

— Самолети?

— Преди два дни катастрофирахме — обясни Купър. — Досега трябва да са разбрали. Мислех, че са пратили самолети да търсят оцелели.

— Не съм чувал никакви самолети — отвърна Рубен рязко и отново насочи цялото си внимание към Ръсти.

— Как издържате да живеете толкова далеч от света? — попита тя, поразена от доброволната им изолация. Не можеше да си представи живота без удобствата на големия град, особено по собствен избор. Дори селският живот би бил поносим, ако човек може да прескача от време на време до града. Но съзнателно да скъсаш всички връзки с цивилизацията...

— Два пъти в годината слизаме до реката, за да хванем някоя лодка до Йелоунайф — отговори Куин. — Веднъж през април и веднъж през октомври. Седим няколко дена, продаваме някоя и друга кожа и си купуваме каквото ни трябва. После хващаме лодка за насам. Това е всичко, което искаме да имаме общо с външния свят.

— Но защо? — попита Ръсти.

— До гуша ми е дошло от градове и хора. Живеех в Едмънтън, работех на едно товарно пристанище. Един ден шефът ме е обвинил, че крада.

— А ти крадеше ли?

Ръсти се изненада от прямия въпрос на Купър, но старецът изглежда не се обиди. Само се изкиска и изплю в огнището сдъвкания тютюн.

— Беше по-лесно да изчезна, вместо да ходя на съд и да доказвам, че съм невинен — обясни той уклончиво. — Майката на Рубен беше умряла, така че двамата с него просто се вдигнахме и тръгнахме. Не взехме нищо, освен колкото пари ни бяха останали и дрехите на гърба ни.

— Колко време мина оттогава?

— Десет години. Малко се помотахме и постепенно се насочихме насам. Хареса ни и останахме — сви рамене. — Никога не ни се е приисквало да се върнем.

Той приключи разказа си. Ръсти бе свършила да яде, но домакините сякаш имаха желание да продължават да ги гледат.

— Извинявайте — обади се Купър след неловкото мълчание, — но трябва да прегледам раната на жена ми.

Произнесе „жена ми“ без никакво притеснение, но на Ръсти тези думи ѝ се сториха страшно фалшиви. Чудеше се дали бащата и синът са убедени, че те са семейство.

Куин отнесе чиниите в умивалника и ги поля с вода от помпата.

— Рубен, на работа.

Младежът изглеждаше склонен да възрази, но баща му го погледна злобно и предизвикателно и той се затътри към вратата, намъквайки пътом палтото и шапката си. Куин излезе на верандата и започна да трупа дърва до стената на колибата.

Купър коленичи пред Ръсти и тя се наведе към него.

— Какво мислиш?

— За кое?

— За тях — сопна се тя. Купър опъна панталона ѝ и го разряза чак до коляното. — Какво правиш? Това беше последният ми панталон. Ако продължаваш да ми кълцаш дрехите, скоро няма да имам какво да нося.

Той вдигна глава. Очите му бяха сурови.

— Би ли предпочела да го свалиш и да напълниш очите на Рубен с тия гащички, дето почти ги няма?

Тя отвори уста, но откри, че не може да измисли подходящ отговор и замълча. Той свали превръзките и провери раната. Не личеше да се е възпалила от дългото ходене, но я болеше. Нямахте смисъл да го лъже.

— Боли ли?

— Малко — призна тя.

— Не натоварвай днес повече крака. Или седи тук, или легни на сламеника, който ще приготвя.

— Сламеник? Ами леглата? — погледна към двете легла на отсрещната стена. — Не мислиш ли, че ще ми предложат едното?

Той се засмя:

— Сигурен съм, че Рубен ще е щастлив да сподели своето с теб. Но те съветвам да стоиш по-далеч от него, освен ако искаш да хванеш въшки.

Тя си издърпа крака. Купър просто не можеше да не е гаден. Те бяха заедно, защото нямаше как, но определено не бяха и не можеха да бъдат приятели.

ПЕТА ГЛАВА

Сякаш мина цяла вечност, докато дойде време да си лягат. Рано вечерта ядоха още веднъж със семейство Герилоу. Разговорът им за дългото пътешествие до Макензи се проточи много след като бяха свършили вечерята.

— Няма пътека, по която да вървите. Теренът е пресечен, така че има да се ходи цял ден — съобщи им Куин.

— Ще тръгнем още щом съмне — цял следобед Купър не бе изпуснал Ръсти от погледа си. Сега, докато тя бе настанена на стола с висока облегалка, а той седеше до нея на пода, бе опрял собственически ръка на бедрото ѝ. — Няма да ни отнеме много време да си съберем багажа. Не мисля да вземаме всичко. Само каквото е абсолютно необходимо.

— Ами жената? — попита Куин.

Ръсти усети как мускулите на Купър се свиха върху бедрото ѝ.

— Какво жената?

— Ще ни забави.

— Аз ще остана тук с нея, тате — предложи галантно Рубен.

— Не — отсече Купър рязко. — Тя идва с нас. Не ме интересува колко бавно ще трябва да се движим.

— За нас е все едно — сви рамене по типичния си начин Куин. — Но мислех, че вие бързате да се свържете с приятелите и със семейството си. Сигурно се безпокоят за вас.

— Купър — обади се Ръсти. Той я погледна. — Аз нямам нищо против да остана тук сама. Ако ще се движите по-бързо, без да куцам подире ви, ще е по-добре, нали? Щом стигнеш до телефон, ще се обадиш на баща ми и той ще изпрати някой да ме вземе. До утре вечер всичко може да свърши.

Той я погледна замислено. Ако настояваше, тя щеше да тръгне и да понесе стоически всички трудности. Но нямаше да ѝ е лесно да премине двадесет километра през гората, дори ако не беше ранена. Не по своя вина щеше да предизвиква безкрайни забавяния, които можеха

да ги принудят да правят лагер за през нощта. И все пак не му харесваше идеята да са разделени. Колкото и самоуверена да изглеждаше, тя не можеше да се защити както трябва. В тази обстановка беше безпомощна като пеперуда. Не че ставаше сантиментален, каза си той. Просто досега тя толкова дълго се бе справяла с най-големи трудности. Не му се искаше нещо да ѝ се случи точно сега, когато спасението изглеждаше толкова реално.

Ръката му покровителствено се обви около коляното ѝ.

— Да почакаме да видим как ще се чувстваш сутринта.

Следващите няколко часа едва се влачеха. Ръсти не разбираше как Куин и Рубен Герилоу още не са се побъркали. Нямаше какво да се прави, нямаше какво да се чете, нямаше какво да се гледа... освен да се гледат един друг. А когато и това им омръзна, всички се вторачиха в пращящата газова лампа, от която излизаше повече дим, отколкото светлина.

Човек би очаквал тези отшелници да ги засипят с въпроси за външния свят, но те показваха подчертана липса на интерес към всичко, което се случваше извън техните граници.

Ръсти се чувстваше мръсна и неизмита и плахо помоли за вода. Рубен се потътри на дългите си крака да ѝ донесе една кофа и изля половината в скута ѝ, преди най-послед да я остави пред нея.

Тя вдигна ръкавите на пуловера си до лактите и изми лицето и ръцете си със сапуна, който Купър ѝ бе разрешил да вземе. Искаше ѝ се да се наслади на лукса да плиска шепа след шепа на лицето си, но три чифта очи бяха приковани върху нея. Когато Купър ѝ подхвърли една фланелка, тя я взе със съжаление и се избърса.

Извади четката да разреши косата си, която не само бе по-мръсна от когато и да било през целия ѝ живот, но ѝ разрошена и сплъстена. Едва бе започнала, Купър измъкна четката от ръцете ѝ и процеди:

— Достатъчно!

Извъртя се към него, готова да възрази, но каменното му изражение я спря. Той цял ден се държеше странно — по-странно от обикновеното. Искаше да го попита какво по дяволите му става, защо е такъв раздражителен, но прецени, че моментът не е подходящ. Все пак показва недоволството си — сърдито издърпа четката и я прибра в скъпоценната чантичка с тоалетни принадлежности. Те бяха

единственото, което ѝ напомняше, че някъде в света все още съществуват гореща вода, шампоан, парфюм, вана и крем за ръце.

Най-накрая си легнаха. Тя трябваше да спи при Купър, както и предишните две нощи. Легна настрани с лице към огъня. Под нея бяха кожата, които той бе натрупал, след като тактично отклони предложението на Куин да използват леглото.

Тази нощ Купър не се уви около нея, както досега. Лежеше напрегнато по гръб, без да се отпусне и без да затвори очи.

— Стига си подскачал — прошепна Ръсти след около половин час. — Какво ти е?

— Млъкни и заспивай.

— Ти защо не заспиваш?

— Не мога.

— Защо?

— Когато се измъкнем оттук, ще ти обясня.

— Обясни ми сега.

— Не мога. Разбери сама.

— Има ли нещо общо с причината да им кажеш, че сме женени?

— Има много общо.

Тя се замисли.

— Трябва да призная, че са малко странни, когато ни гледат така. Но съм сигурна, че просто са любопитни. Освен това сега кротко спят.

— Точно така. Както трябва да заспиш и ти. Лека нощ.

Тя се обърна ядосано на другата страна и след малко потъна в дълбок сън. Стори ѝ се, че са минали само минути, откакто затвори очи, но Купър вече я дърпаше да се събуди. Ръсти изръмжа възмутено, но си спомни, че днес изпитанията ѝ може да свършат и се надигна.

Колибата все още тънеше в тъмнина, макар че виждаше силуетите на Купър и двамата Герилоу, които се движеха наоколо. Куин, изправен до печката, вареше кафе и разбъркваше тенджерата с ядене. То сигурно никога нямаше да свърши, но той все му добавяше нещо. Ръсти можеше само да се надява, че няма да се прибере вкъщи отровена.

Купър клекна до нея.

— Как се чувстваш?

— Студено ми е — отговори тя и разтри раменете си. Въпреки че не бе спала в прегръдките му, цяла нощ тялото му я топли. Бе по-добър

от каквото и да е електрическо одеяло.

— Питам как си със здравето. Как е кракът ти?

— Схванат, но не ме боли колкото вчера.

— Сигурна ли си?

— Разбира се.

— Стани и се пораздвижи да провериш.

Помогна ѝ да стане. Тя си облече якето, подпря се на патериците и излязоха навън, за да отиде до тоалетната. В колибата нямаше канализация.

Когато се появи отново, изгряващото слънце бе оцветило надвисналото небе във воднистосиво. Светлината само подчертаваше бледността ѝ. От тежкото ѝ дишане около лицето ѝ се образуваха бели облаци. Купър би могъл да се закълне, че усилието да излезе от колибата и да отиде до тоалетната е било прекалено за нея. Изруга тихо под мустак.

— Какво? — попита тя тревожно.

— Няма да можеш, Ръсти. Поне още няколко дни — подпря ръце на кръста си и объркано въздъхна: — Какво, по дяволите, да правя с теб?

Не смекчи въпроса с никакъв оттенък на нежност или съчувствие. Тонът му даваше да се разбере, че би предпочел изобщо да не се занимава с нея.

— Е, не бих искала повече да ви създавам неудобства, господин Ландри. Защо просто не ме вържете? Тогава ще можете да тичате през целия път до проклетата река.

Той се приближи до нея.

— Слушай, ти очевидно си прекалено наивна, за да го разбереш, но тук става дума за нещо много повече, отколкото просто да се стигне до реката.

— Не и що се отнася до мен — отсеке тя. — Ако разпериш криле и прелетиш дотам, пак няма да ми е достатъчно бързо. Искам да се махна отук и от теб и да се върна вкъщи, където ми е мястото.

Той стисна устни.

— Добре тогава — завъртя се и тръгна към колибата. — Ще стигна много по-бързо, ако не се влачиш подире ми. Ти оставаш тук.

— Прекрасно — извика тя след него. После вдигна упорито глава и закуцука към вратата, която Купър в гнева си бе оставил отворена.

Завари тримата мъже да спорят.

— Бъди разумен, Герилоу — говореше Купър. — Рубен е с двайсет и няколко години по-млад от теб. А аз искам да се движа бързо. Той ще дойде с мен. Ти ще останеш тук с моята... с жена ми. Не мога да я оставя сама.

— Но, тате... — захленчи Рубен.

— Той е прав, Рубен. Ходиш много по-бързо от мен. Ако имате късмет, може още следобед да стигнете до реката.

Планът изобщо не се хареса на Рубен, който хвърли на Ръсти последен гладен поглед и се повлече навън, мърморейки под нос. Купър не изглеждаше много по-щастлив. Той измъкна Ръсти настрана, даде й сигналния пистолет и набързо й обясни как да го използва.

— Мислиш ли, че ще се справиш?

— Не съм идиот.

Като че ли бе склонен да спори, но си промени мнението.

— Ако чуеш самолет, излез колкото можеш по-бързо навън и стреляй право нагоре.

— Защо не го вземеш с теб? — сигналният пистолет бе у Купър, откакто напуснаха мястото на катастрофата.

— Защото покривът на колибата се забелязва по-лесно, отколкото двама души в гората. Дръж и това винаги у себе си — преди да е разбрала за какво става дума, той издърпа ластика на панталоните й и пъкна вътре ножа с кожения калъф. Студената кожа опря в голия й корем. Тя ахна. Купър се усмихна: — Така няма да забравиш къде е.

— Защо трябва да го помня?

Той дълго я гледа в очите.

— Да се надяваме, че никога няма да разбереш защо.

Тя отвърна на погледа му. Досега не бе разбрала колко не й харесва, че остава сама. Правеше се на храбра, но идеята да измине километри гора на патерици я ужасяваше. Донякъде бе благодарна, че той реши да тръгне без нея. Но сега й се искаше да се вкопчи в него и да го моли да не я оставя. Естествено, не го направи. Той и без това изпитваше достатъчно малко уважение към нея. Мислеше я за разглежено градско момиче. Очевидно бе прав, защото в момента тя изпитваше истински ужас от часовете, които трябваше да прекара, преди той да се върне да я вземе.

Купър прекрати многозначителния разговор на очите им и с нетърпелива ругатня се обърна.

— Купър!

— Какво? — извъртя се той отново към нея.

— Пази се.

В следващия миг се озова притисната до гърдите му, а устните му се затвориха върху нейните в огнена целувка, която изгори душата ѝ. Тя така се изненада, че залитна към него. Ръцете му се стегнаха около кръста ѝ и я притеглиха толкова близо и високо, че краката ѝ увиснаха над обувките му. Тя се вкопчи в якето му, за да запази равновесие.

Устните му бяха властни и твърди, но езикът му бе мек, топъл и влажен. Той изпълни устата ѝ и започна да я изследва. Желанието, което вече четирийсет и осем часа непрекъснато нарастваше, победи железния му контрол. Самообладанието му изневери. Това не бе нищо незначеща целувка и нямаше нищо общо с любовта. Това бе целувка от страст. Сурова. Плътска. Егоистична.

Ръсти замаяно обви ръка около врата му и отметна глава. Небръснатото му лице бодеше кожата ѝ, но не я интересуваше. Изненадващо меките му мустаци я гъделичкаха и възбуждаха.

Много скоро според нея той прекъсна целувката, отдръпна глава и остави устните ѝ разтворени, влажни и искащи още.

— Ще се върна колкото мога по-скоро. Довиждане, мила моя.

Мила моя? Мила моя!

Пусна я и се обърна към вратата. Тогава тя забеляза Куин Герилоу, който седеше до масата, дъвчеше вечния си тютюн и ги наблюдаваше с внимателния си котешки поглед.

Сърцето ѝ се сви. Купър я бе целунал заради стареца, не заради себе си. И определено не заради нея. Тя му хвърли един отровен поглед. Вратата се затръшна зад широкия му гръб. Прав му път! Как смееше!

Осъзна, че старецът още я гледа и се обърна към него с глуповатата усмивка на добра малка женичка:

— Мислите ли, че ще се оправи?

— Рубен си знае работата. Той ще се погрижи за господин Ландри — махна с ръка към все още прострениите на пода кожи: — Рано е още. Защо не поспиш?

— Не, аз... — тя шумно се прокашля. — Прекалено съм развълнувана, за да спя. Просто ще поседя тук.

— Кафе? — той се запъти към печката.

— Да, благодаря.

Не ѝ се пиеше, но така щеше да има какво да прави, а и времето щеше да минава по-бързо. Остави патериците си и сигналния пистолет до огнището, така че лесно да ги стигне и се отпусна на стола. Ножът опираше в корема ѝ. Защо не я прободете, когато Купър я привлече към...

Сърцето ѝ трепна от спомена. Не само твърдостта на ножа бе усетила срещу себе си. Сигурно му бе доставило голямо удоволствие да я унижава така.

Възмутена, извади ножа от пояса си и го остави над огнището. Взе чашата кафе от Куин и се приготви да преживее вероятно най-дългия ден в своя живот.

Купър пресметна, че са изминали не повече от един-два километра, когато Рубен го заговори. Той би прекарал целия път в мълчание, но може би в приказки времето щеше да мине по-бързо, а и нямаше да мисли непрекъснато за Ръсти.

— Как тъй нямате деца? — попита го Рубен.

Купър настръхна. Всичките му сетива бяха нащрек. Това изтръпване на врата, което винаги го бе предупреждавало, че нещо не е наред, още не бе преминало. От първия момент, в който чу писъка на Ръсти и я намери замръзнала срещу двамата мъже, изпитваше към тях подозрение. Може би беше жестоко несправедлив към тях. Вероятно бяха съвсем свестни хора. Но вероятностите не струваха пукнатата пара. Докато не предадеше Ръсти здрава и читава в ръцете на властите, нямаше да спре да се съмнява в никого от тези отшелници. Ако се окажеше, че на тях е можело да се разчита, те щяха да спечелят най-дълбоката му благодарност. Дотогава...

— А? — подкани го Рубен. — Как така...

— Чух те — Купър следваше Рубен, без да изоставя от него, но и без да се доближава прекалено много. — Ръсти работи. И двамата сме заети. Някой ден и това ще стане.

Надяваше се, че с това темата е приключена. Винаги бе избягвал да говори за деца и семейства. А сега изобщо не му се говореше. Искаше му се да оползотвори цялата си енергия, за да стигне по-бързо до реката.

— Ако аз бях женен за нея от пет години, досега щяхме да имаме пет деца — изтърси Рубен самонадеяно.

— Но не си.

— Може пък да не го правиш както трябва.

— Кое?

Рубен лукаво му намигна през рамо.

— Нали знаеш, чукането.

Тази дума полази върху Купър като отвратително насекомо. Не че бе възмутен от нея. Ежедневно произнасяше далеч по-груби думи. Но не можеше да я понесе във връзка с Ръсти. Не си спомняше, че само преди две нощи той самият я бе използвал. Надяваше се, че преди денят да е свършил, вече няма да му се налага да размаже физиономията на Рубен. Но ако продължаваше да говори така за Ръсти...

— Ако беше моя жена...

— Но не е — прекъсна го рязко Купър.

— Обаче ще бъде!

С тези думи Рубен се обърна и, налудничаво ухилен, насочи оръжието си към гърдите му. Купър цяла сутрин подсъзнателно се бе подготвял за такава атака. Той вдигна своята пушка част от секундата след Рубен, но Рубен не улучи с първия изстрел.

— Какво беше това? — скочи Ръсти и едва сега усети, че е задремала в стола си.

Куин си седеше до масата, където го бе видяла за последен път.

— А?

— Стори ми се, че чух нещо.

— Аз не чух нищо.

— Мога да се закълна...

— Дървата в огнището пращат.

— Аха — засрамена от нервността си, тя отново се отпусна на стола. — Трябва да съм задремала. Кога излязоха?

— Скоро.

Той стана, приближи се до нея и се наведе да добави дърва в огъня. Топлината се разля по тялото ѝ и очите ѝ отново се премрежиха. Колкото и тъжна и мръсна да бе колибата, поне осигуряваше покрив над главата ѝ и защита от студения западен вятър. Беше благодарна за това. След като бе прекарала дни наред...

Отвори очи, стресната от докосването. Куин, все още на пода пред нея, бе обвинил ръка около крака ѝ.

— Мислех, че може да искаш пак да си опънеш крака.

Гласът му бе смирен и невинен, но очите му бяха като на самия Луцифер. Обзе я ужас, но здравият разум я съветваше да не го показва.

— Не, благодаря. Всъщност — добави тя с изтънял глас, — мисля да се разходя наоколо, за да се поразтъпча — посегна към патериците си, но той я изпревари.

— Дай да ти помогна.

Преди да е успяла да възрази, я хвана за ръката и я издърпа от стола. Свари я неподготвена, тя залитна и се блъсна в него. Веднага се отдръпна, но установи, че не може да отиде далеч, защото другата му ръка притискаше гърба ѝ.

— Не!

— Само се опитвам да ти помогна — възрази той любезно, очевидно наслаждавайки се на нарастващия ѝ страх.

— Тогава моля ви, господин Герилоу, пуснете ме. Мога и сама.

— Не и без помощ. Ще заема мястото на твоя съпруг. Той нали ми каза да се грижа за теб? — плъзна ръка по бедрото ѝ и Ръсти изстина от ужас.

— Не ме докосвайте така! — опита се да се изскубне, но ръцете му бяха навсякъде. — Махнете си ръцете от мен!

— Какво им е на ръцете ми? — изражението му внезапно стана зло. — Не са ли достатъчно чисти като за теб?

— Не... да... Аз... Само исках да кажа, че Купър ще...

— Купър няма да направи нищо — обеща ѝ той със зловеща усмивка. — И отсега нататък ще те пипам както си искам.

Дръпна я към себе си. Този път не можеше да има съмнение за намеренията му. Ръсти с всичка сила се опита да се освободи — опря ръце на раменете му и се изви назад, мъчейки се да се отблъсне и в същото време да се изплъзне от целувката му.

Патериците паднаха изпод мишниците ѝ и изтрополиха на пода. Трябваше да се опре на ранения си крак. Прониза я остра болка и извика.

— Хайде, пищи. Нямам нищо против — отвратителният му дъх изгаряше лицето ѝ. Тя извърна глава, но той хвана брадичката ѝ с железните си пръсти и я привлече към себе си. Точно преди устните му да се впият в нейните, чуха тропот от стъпки отвън.

— Помощ! — изпищя Ръсти.

— Рубен? — извика старецът. — Влизай.

Той обърна глава към вратата, но не Рубен влетя оттам. Потното лице на Купър бе изкривено от гняв и омраза. В косата му бяха заплетени вейки и листа. Бузите и ръцете му бяха издрани. Ризата му бе опръскана с кръв. За Ръсти никой никога не бе изглеждал по-добре.

— Пусни я, гадно животно! — изрева той.

Герилоу я пусна, бързо се извъртя и посегна зад гърба си. Ръсти се стовари на пода и преди да разбере какво става, чу тъп звук. След това видя дръжката на ножа на Купър да стърчи от гърдите на Куин. Цялото острие бе потънало между ребрата му.

Старецът с невярващо изражение обви пръсти около дръжката, свлече се на колене, после падна по очи на пода и застина.

Ръсти се сви на топка, притисна ръка към устата си и прикова разширените си невиждащи очи към безжизненото тяло. Не можеше да си поеме дъх.

Купър, разблъсквайки мебелите, се втурна през стаята и се наведе към нея.

— Добре ли си? — сложи ръка на рамото ѝ. Тя се дръпна ужасена. Той замръзна и присви очи: — Няма нужда да ми благодариш.

Ръсти бавно отпусна ръце и издиша. Вдигна поглед към Купър и прошепна беззвучно с побелелите си устни:

— Ти го уби.

— Преди той да убие мен, малка глупачке. Виж! — посочи към гърба на мъртвеца. В колана на панталоните му бе затъкнат пистолет. — Още ли не разбираш? — изкрещя той. — Те щяха да ме пречукат и да те задържат тук. Имаха намерение да си те поделят.

— Не! — тя потрепери от отвращение.

— О, да — очевидно вбесен от нея, Купър се изправи и претърколи трупа. Ръсти стисна очи и извърна глава. Чуваше как той влачи тялото по пода и през вратата, после чу как обувките на Куин тропат по стъпалата, докато Купър го дърпа надолу.

Не знаеше колко дълго е останала свита на пода, но когато Купър се върна, още не бе помръднала. Той се извиси над нея.

— Направи ли ти нещо? — тя нещастно поклати глава.

— Отговори ми, по дяволите! Направи ли ти нещо?

Тя вдигна глава и го погледна.

— Не!

— Той беше на път да те изнасили. Надявам се, че поне това разбираш. Или звездите в очите все още ти пречат да виждаш светлината?

Не звезди, а сълзи изпълваха очите ѝ. Тя със закъснение изживяваше ужаса си.

— Какво правиш тук? Защо се върна? Къде е Рубен? Какво ще му кажеш, като дойде?

— Нищо. Рубен няма да дойде.

Тя прехапа треперещите си устни и затвори очи. Сълзите се затъркаляха по страните ѝ.

— Убил си и него, нали? Тази кръв е от него.

— Да, по дяволите — изсъска той и се надвеси над нея. — Застрелях го при самоотбрана. Той ме заведе в гората достатъчно надалеч, за да ни раздели и насочи пушката си към мен с намерение да ме убие и да те направи своя жена — тя поклати недоверчиво глава и това изглежда го довбеси. — И не се прави на изненадана. Ти ги подлуди от страст и много добре го знаеш.

— Аз?! Как? Какво съм направила?

— Среса си косата, за Бога!

— Сресах си...

— Просто беше ти. Просто изглеждаше както изглеждаш.

— Престани да ми крещиш! — изхлипа тя. — Нищо не съм направила.

— Само дето ме принуди да убия двама души! — извика той. — Помисли си за това, докато отида да ги погребя.

Той излезе. Огънят в камината догоря и в колибата стана студено. Но това не я интересуваше.

Когато Купър се върна, Ръсти все още лежеше на пода и плачеше горчиво. Бе уморена. Нямаше място по тялото ѝ, което да не я болеше — или от спането на земята, или от ходенето с патерици, или от щипането на Куин Герилоу.

Искаше ѝ се да хапне нещо хубаво и просто. С удоволствие би разменила своето мазерати за чаша мляко. Дрехите ѝ бяха раздрани от клоните на дърветата или от този варварин, с когото бе вързана. Коженото палто, което толкова обичаше, бе превърнато в шейна.

И бе видяла да умират хора. Пет души в самолетната катастрофа. Двама от ръцете на човека, който сега се тръшна до нея и грубо повдигна брадичката ѝ.

— Стани — заповяда ѝ той. — Няма цял ден да седиш тук и да плачеш като бебе.

— Върви по дяволите! — избухна тя и се измъкна от ръката му.

Той бе толкова бесен, че едва успя да процеди през зъби:

— Слушай, ако си се била разбрала с Рубен и татко му, да ми беше казала. Съжалявам, че ти развалих работата.

— Мръсник!

— С най-голямо удоволствие щях да те оставя в този рай и да тръгна сам към реката. Но трябва да ти кажа, че Рубен смяташе да има много деца. Разбира се, никога нямаше да си сигурна дали бебетата, които ще народиш са негови или на баща му.

— Млъкни! — тя вдигна ръка да го удари.

Той я хвана във въздуха и няколко напрегнати секунди се гледаха. Най-после пусна китката ѝ, изсумтя сърдито, изправи се и с все сила ритна един стол.

— Ако те не бяха умрели, щях да умра аз — каза с треперещ от гняв глас. — Рубен стреля пръв. Имах късмет точно навреме да отскоча и да избегна куршума му. Нямах избор.

— Излишно беше да ги убиваш.

— Така ли?

Не ѝ идваше наум друга възможност, но бе сигурна, че ако има достатъчно време, ще се сети нещо. Временно отстъпила, сведе поглед.

— Не си въобразявай, че не съм обмислял тази възможност — присви очи той.

— Аха — процеди тя. — Нямам търпение да се отърва от теб.

— Повярвай ми, чувствата ни са взаимни. Но дотогава трябва да се търпим. Първата точка в дневния ред е да почистим тук. Не искам да прекарам още една нощ в тази воняща дупка.

Тя зяпна от недоумение и бавно обгърна с поглед вътрешността на колибата.

— Да почистим? Това ли каза?

— Да. И по-добре да започваме, защото времето лети — изправи стола, който бе ритнал преди малко и се насочи към дрипавото легло, на което предната нощ бе спал Рубен.

Ръсти започна да се смее истерично.

— Не говориш сериозно.

— Напротив.

— Искаш да кажеш, че ще прекараме нощта тук?

— И всяка друга нощ отсега, докато ни намерят.

Тя се изправи и се подпря на едната патерица. Купър вдигна завивките от двете легла и ги струпа в средата на стаята.

— А реката?

— Може всичко това да е било лъжа.

— Река Макензи съществува.

— Но къде е тя?

— Можеш да продължиш да вървиш натам, накъдето ти казаха.

— Мога. Мога също така да се загубя. Или да се нараня. Ако тръгнеш с мен, може и да не стигнем преди първия сняг и в такъв случай ще умрем от студ. Ако ти останеш тук, а с мен се случи нещо, ти ще умреш от глад, преди да мине зимата. А и дори не съм сигурен, че посоката, в която ме водеше Рубен е правилна. От тази колиба мога да тръгна в още триста петдесет и девет посоки, а докато ти проуча всичките, ще мине цяла година — опря ръце на кръста и се обърна към нея. — Нито една от тези възможности не ме привлича. От друга страна, ако разчистим тук, можем да оцелеем. Не е хотел „Бевърли Хилс“, но е някакъв подслон и непрекъснато има прясна вода.

Сарказмът му не ѝ хареса и непокорното ѝ изражение ясно показва това. Цялото му държание трябваше да покаже, че тя е пълна глупачка и не би разбрала всичко това, ако той не ѝ го обясни. А на такова предизвикателство тя не можеше да не отговори. Тази сутрин прояви слабост, но никога вече. Запретна ръкавите на пуловера си и попита:

— Какво искаш да направя?

— Започни с печката — кимна той към ъгъла. Без нито дума повече, събра мръсните завивки и ги понесе навън.

Ръсти отмъстително се нахвърли върху печката и я излъска отгоре до долу, като употреби повече енергия, отколкото сапун, защото това имаше. Беше тежка работа, още повече че трябваше да се крепи на една патерица. От печката се прехвърли към умивалника, после към прозорците и накрая изми всички мебели.

След като извари завивките в един котел навън и ги простря да съхнат — или да замръзват, ако станеше много по-студено. Купър влезе и изми камъните на огнището. Под купчината дърва откри цяла колония умрели насекоми. Без съмнение бяха умрели от старост, тъй като бе почти сигурно, че огнището никога не е било чистено. Остави вратата и прозорците отворени да се проветрява и укрепи верандата. После подреди дървата за огъня от южната страна на колибата, за да я пазят от вятъра.

Ръсти не можеше да измете пода, затова той го направи. Но когато свърши, тя на четири крака го изтърка. Добре оформените й нокти един по един се изпочупиха. Съвсем неотдавна би се вбесила само от една драскотина, но сега просто сви рамене и продължи да търка, доволна от резултатите от труда си.

Купър донесе за вечеря две оскубани птици, които тя не разпозна. Ръсти бе прегледала запасите на Герилоу и с удоволствие откри, че има много консерви. Очевидно вече бяха направили октомврийското си пътешествие до Йелоунайф и бяха добре запасени за зимата. Тя не бе майстор кулинар, но не се искаше кой знае какво умение да свари птиците заедно с два буркана зеленчуци и щипка сол. Скоро из колибата се разнесе съблазнителен аромат. Когато Купър внесе завивките, навън се здрачаваше.

— Изчистиха ли се от въшките? — попита Ръсти от печката.

— Мисля, че да. Много дълго ги изварявах. Не съм сигурен, че са съвсем сухи, но ако ги оставя още навън, ще замръзнат. Ще ги проверим след вечеря и ако са влажни, ще ги окачим пред огнището.

Изми си ръцете в умивалника, който сега светеше в сравнение с това, което беше и седнаха да вечерят на изтърканата с пясък маса. Купър се усмихна, когато тя разгъна един бивш чорап, който трябваше да служи за салфетка и го разстла в скута си, но не спомена нищо за

нейната изобретателност. Ако бе забелязал буркана с разноцветни есенни листа в средата на масата, с нищо не го показва. Изяде две порции, но не направи никакъв коментар за яденето.

Ръсти бе съкрушена. Можеше да ѝ каже нещо мило — поне една окуражителна дума. Дори кучето има нужда понякога да го потупат по главата.

Унило отнесе съдовете в умивалника и докато помпаше вода върху тях, Купър дойде зад гърба ѝ.

— Ти днес много се потруди.

Гласът му бе мек и тих и се разнасяше точно над главата ѝ. Стоеше много близо до нея. Тя усети, че се разтреперва.

— Ти също.

— Мисля, че и двамата заслужаваме награда. Какво ще кажеш?

Стомахът ѝ се сви на топка. Споменът за сутрешната му целувка нахлу в съзнанието ѝ и изпълни вените ѝ с неясното желание тя да се повтори. Бавно се обърна и вдигна поглед към него.

— Каква награда? — прошепна беззвучно.

— Една баня.

ШЕСТА ГЛАВА

— Баня ли? — повтори Ръсти с копнеж.

— Истинска. Топла вода, сапун — той отвори вратата и вмъкна вътре голямо корито. — Намерих го зад колибата и го почистих.

Ръсти не си спомняше да е била толкова благодарна дори когато отвори подаръка от баща си и видя дългото кожено палто.

— О, Купър, благодаря ти!

— Не се вдъхновявай толкова — сряза я той недоволено. — Ще станем гнусни като Герилоу, ако не се къпем. Не всеки ден, разбира се.

Нямаше да му разреши да ѝ развали настроението. Той не допускаше хората да се приближат до него, дори дотолкова, че да му благодарят. Е, това си беше негов проблем. Бе направил нещо с грижа за нея. Благодаря му. Какво повече можеше да направи? Той трябваше да знае колко много значи това за нея, дори ако му доставяше удоволствие да се държи като хулиган.

Ръсти напълни няколко тенджери и чайници с вода от помпата, а той ги занесе на печката и добави дърва, за да засили огъня. След това примъкна коритото до огнището. Металът бе леденостуден, но след няколко минути щеше да се стопли.

Тя го наблюдаваше отначало с очакване, после с все по-нарастваща тревога:

— А как ще... ъъ...

Без да продума, Купър разгъна един от грубите чаршафи, които днес бе изпрал и изсушил. Таванът на колибата бе от голи дървени трупи, от които висяха куки, очевидно за сушене на месо. Той се качи на един стол и закачи чаршафа като завеса на тях.

— Благодаря — каза Ръсти. Но не можеше да не забележи, че от греещото отзад огнище завесата ставаше полупрозрачна. Коритото ясно се очертаваше зад нея — както сигурно и всеки, който седнеше в него.

Купър изглежда също забеляза това, защото отмести поглед и нервно избърса ръце в панталоните си.

— Мисля, че водата вече е готова.

Ръсти подреди скъпоценните си тоалетни принадлежности на един стол до коритото — парфюмиран сапун, пластмасово шишенце с шампоан и самобръсначката си. През деня бе отделила малкото останали им дрехи и старателно ги бе сгънала и подредила на две отделни лавици — една за нея и една за Купър. Сега взе един чист клин и широка блуза и ги преметна на облегалката на стола.

Когато всичко бе готово, се изправи тромаво и зачака Купър внимателно да пренесе тежките тенджери с вряла вода до коритото. Вдигаше се пара, но за нея не можеше да е прекалено горещо. Имаше да отмива четири дни умора и мръсотия. Освен това у дома бе свикнала всеки ден да прекарва по няколко минути в горещата вана.

— А с какво ще се избърша?

Купър ѝ хвърли една груба окъсана кърпа от купчината завивки.

— Намерих две такива кърпи на един пирон отвън. Изварих и тях. Никога не са виждали омекотител, но е по-добро от нищо.

Кърпата приличаше повече на шкурка, но тя я взе без коментар.

— Е, това трябва да е достатъчно — отсече той и изля последния чайник в коритото. — Влез внимателно, да не се опариш.

— Добре.

Стояха от двете страни на коритото и очите им се срещнаха над вдигащата се пара. От влагата косата ѝ започна да се къдри, а кожата ѝ поруменя. Купър рязко ѝ обърна гръб и мина зад завесата. Ръсти чу тежките му стъпки по неравния под, после затръшването на вратата.

Въздъхна търпеливо. Той бе в кисело настроение, но докато се наслаждаваше на първата си баня от четири дни насам, тя нямаше да го остави да ѝ развали удоволствието, колкото и да беше непоносим.

Все още избягваше да стъпва на болния си крак, така че събличането бе цяло изпитание. Когато най-после успя, оказа се още по-трудно да влезе в коритото. Накрая се опря на ръце, седна бавно вътре и внимателно отпусна крака си.

Беше по-божествено, отколкото си бе позволявала да се надява. Купър бе прав да я предупреждава — водата беше гореща. Но приятно гореща. Трябваше ѝ известно време да свикне с грапавото дъно на коритото, но скоро луксът да се отпусне в топлата успокояваща вода я накара да забрави за тези дребни неудобства.

Потопи се колкото можеше по-дълбоко и облегна глава на ръба. Затвори очи. Бе толкова щастлива, че дори не трепна, когато чу Купър да се връща, само леко се намръщи от студения полъх.

След малко протегна мократа си ръка и взе сапуна от стола. Изкушаваше се да се насапуниса обилно, но този сапун може би щеше да ѝ трябва дълго време. По-добре беше да го пести.

Опря един по един краката си на ръба на коритото и ги избърсна, като внимателно заобикаляше шевовете. Приплака ѝ се, като видя какъв грозен белег ще има, но се засрами от себе си. Имаше късмет, че е жива. Още щом се върнеше в Бевърли Хилс, щеше да намери някой пластичен хирург, който да поправи старателното, но несръчно кърпене на Купър.

Направи ѝ впечатление, че той вдига ужасен шум.

— Какво правиш?

— Оправям леглата — изпъшка от усилие той. — Тези рамки са от масивен дъб и тежат цял тон.

— Нямам търпение да легна на истинско легло.

— Не се надявай, че ще е много по-добре, отколкото на земята. Няма дюшеци, само брезент като на походно легло. Но пък дюшеците щяха да са пълни с въшки, така че всяко зло за добро.

Тя остави самообръсначката, взе шампоана, потопи главата си под водата и изстиска една капка. Трябваше да го пести повече и от сапуна. Разтри го в гъстата си коса, отново потопи глава, изтръска се колкото можа от водата и се облегна на ръба на коритото, за да започне косата ѝ да съхне. Щеше да капе на пода, но водата бе вероятно най-чистото нещо, което някога е капало на този под.

Очите ѝ се притвориха от удоволствието на топлата вода, цветния аромат на сапуна и шампоана и приятното чувство, че отново е чиста.

След време водата започна да изстива и трябваше да излезе. И без това се съмняваше, че Купър ще си легне преди нея. Сигурно бе изтощен — толкова неща бе свършил, откак стана преди изгрев-слънце. Нямаше представа колко е часът. От катастрофата часовниците и на двамата бяха спрели. Мереха времето по слънцето. Сега дните бяха къси, но днешният бе дълъг — и физически, и емоционално.

Опря ръце на ръба на коритото и се опита да се надигне, но за неин ужас ръцете ѝ се огънаха като сварени макарони. Бе стояла

прекалено дълго в топлата вода и мускулите ѝ изневеряваха. Опита няколко пъти, но безуспешно. Обмисли други начини, но никой от тях не ставаше заради болния ѝ крак, който не би издържал никаква тежест. Накрая, когато замръзна и разбра, че неизбежното не може да се отлага до безкрайност, срамежливо повика Купър.

— Какво има? — раздразнителният му глас не бе много предразполагащ, но тя нямаше избор.

— Не мога да изляза.

— А? — попита той след дълго мълчание.

Ръсти стисна очи и повтори:

— Не мога да изляза от коритото.

— Излез по същия начин, по който си влязла.

— Отслабнала съм от горещата вода. Ръцете не ме държат достатъчно.

Ругатните му бяха толкова изпепеляващи, че Ръсти не разбираше защо завесата не се подпалва. Когато чу стъпките му да се приближават, скръсти ръце пред гърдите си. Той отмести завесата и студеният въздух облъхна голия ѝ мокър гръб. Тя впери очи в камината. Чувстваше погледа му върху себе си.

Дълго време Купър просто стоя там мълчаливо. Дробовете ѝ едва не се взривиха от вътрешното напрежение. Най-после той произнесе:

— Ще те хвана под мишниците. Ти стъпи на левия си крак. После ще те повдигна, а ти го извади от коритото и стъпи на пода. Става ли?

Гласът му бе тих ѝ грапав като кърпата, която ѝ даде.

— Става — леко отдели ръцете си от тялото. Въпреки че го очакваше, първият допир на пръстите му ѝ дойде като шок. Не защото усещането бе ужасно, а защото не беше.

И ставаше все по-приятно. Уверени и силни, дланите му се пъгнаха под мишниците ѝ и я повдигнаха. Тя рязко пое въздух.

— Какво има?

— Боли... боли ме... от патериците.

Той изруга толкова мръсно, че Ръсти се надяваше да не го е чула правилно. Ръцете му се плъзнаха по мократа ѝ кожа и обхванаха ребрата ѝ.

— Да опитаме така. Готова ли си?

Ръсти, следвайки указанията му, стъпи на левия си крак и остави другия да виси, докато той я извади от водата.

— Засега добре ли е? — тя кимна. — Готова ли си? — тя отговори по същия безмълвен начин. Той пое цялото ѝ тегло, а Ръсти вдигна крака си през ръба на коритото и го отпусна на пода.

— Ох!

— Сега пък какво има? — едва не я изпусна, но със светкавичен рефлекс я сграбчи точно под гърдите.

— Подът е студен.

— Божичко, не ме плаши така.

— Извинявай, стреснах се.

Ръсти се подпря на облегалката на стола и припряно притисна кърпата към гърдите си. Разбира се, гърбът ѝ оставаше още гол, но тя се надяваше, че Купър ще се държи кавалерски и няма да я гледа.

— Всичко наред ли е?

— Да.

Дланите му се придвижиха настрани, но все още без напълно да я пуска.

— Сигурна ли си?

— Да — отвърна тя напрегнато. — Съвсем.

Той отдръпна ръцете си и Ръсти въздъхна от облекчение — но, както се оказа, преждевременно.

— Какво по дяволите е това? — пръстът му се допря до задните ѝ части. — Какво ти се е случило? Нали ми каза, че нищо не ти е направил?

— Не разбирам за какво говориш — ахна Ръсти и го погледна. Веждите му бяха склучени, а мустаците му бяха изкривени от неудоволствие.

— Цялата си насинена.

Тя погледна през рамо. Първото, което ѝ направи впечатление, бе, че тъмните му ръце изглеждат много чувствено върху бледата ѝ кожа. Чак когато той отново ги раздвижи внимателно, забеляза синините.

— А, това ли. От шейната е.

Очите му се впиха в нейните и я изпълниха с топлина. Не отместваше ръце от тялото ѝ. Гласът му бе нежен като докосването му.

— Трябваше да ми кажеш.

Тя бе хипнотизирана от движението на мустаците му, когато устните му оформяха думите. Може би затова прошепна:

— А това щеше ли да промени нещо?

Един кичур от косата ѝ се закачи за наболата му брада и ги свърза като лъч светлина. Не че имаха нужда от него.

Погледът им бе почти осезаем и продължи безкрайно, чак докато едно дърво в камината силно изпращя и двамата виновно подскочиха.

Купър отново доби разсеяно изражение и изръмжа:

— Не. Нищо нямаше да промени.

След секунда завесата падна зад него. Ръсти трепереше. От студа, реши тя. Бе я държал тук много дълго и замръзна. Тя бързо се уви с кърпата и се избърса. Платът бе толкова корав, че кожата ѝ пламна. Той ожули по-нежните ѝ части, особено зърната на гърдите, които неестествено се зачервиха и настръхнаха. Започнаха да я болят. Да пулсират. И да горят.

— От кърпата е — промърмори тя и obu копринения си клин.

— Какво има пак? — долетя свадливият му глас иззад завесата.

— Какво?

— Чух, че каза нещо.

— Казах, че тази кърпа спокойно може да се използва вместо тел за търкране.

— Това беше най-доброто, което намерих.

— Не съм те обвинявала.

— Това щеше да е първият път.

Тя измърмори още нещо под носа си, но се постара този път той да не го чуе, защото беше един много неласкателен за потеклото и личността му епитет. Нервно нахлузи през глава горнището. Зърната се очертаха изпод прилепналата тъкан. Коприната, която би трябвало да действа успокояващо след кърпата, сякаш само още повече ги раздразни.

Прибра тоалетните принадлежности в чантичката и седна на стола. Наведе се, отметна всичката коса напред и започна яростно да я търка с кърпата и да я разресва. След пет минути тръсна глава назад и полуизсушената ѝ коса легна на ризи вълни по раменете ѝ. Нямаше прическа, но бе чиста, а това само по себе си бе определено подобрение.

Чак когато прибра четката в тоалетната чантичка, забеляза състоянието на ноктите си. Всички бяха изпочупени и нацърбени. Простена на глас. Миг след това завесата се дръпна и пред нея застана Купър:

— Какво става? Кракът ти ли... — замлъкна, защото разбра, че нищо не я боли. Но и само силуетът ѝ на фона на златистата светлина от огнището и ореолът от червеникава коса около главата ѝ биха го лишили от дар-слово. Горнището ѝ бе по-скоро съблазняващо, отколкото прикриващо. Тъмните сенки на зърната ѝ привличаха очите му като магнит. Дори и сега чувстваше тежестта на гърдите ѝ под ръцете си.

Кръвта му кипна, втурна се към неговата сексуалност, събра се там и произведе нормалната, но нежелана в момента реакция, силна до болка. И тъй като не можеше да я облекчи, освободи сексуалното си напрежение по друг начин — с гняв. Лицето му потъмня от злоба. Гъстите му вежди се смръщиха. Не можеше да я вкуси с език, както му се искаше до смърт, трябваше да я удари със слова.

— Ревеш заради проклетите си нокти? — викна той.

— Всичките са нацърбени и изпочупени! — изкрещя в отговор Ръсти.

— По-добре те, отколкото главата ти, малка глупачке.

— Престани да ме наричаш така. Не съм глупачка!

— Та ти дори не можеше да си представиш, че тези двама диваци ще те изнасят.

Тя сви недоволно устни, което още повече го възпламени, защото много му се искаше да целуне тези устни. Изля незадоволимото си желание в грозни, обидни думи.

— Направи всичко, което можа, за да ги прелъстиш, нали? Седеше до огъня, като знаеше как изглеждат там очите ти и кожата ти. Сресваше си косата, докато започне да пуска искри. Не знаеш ли как действат тези неща на един мъж? Полудява от страст — изведнъж разбра, че тази тирада е истинско признание и се изсмя подигравателно: — Изненадан съм, че снощи не тръгна да се развяваш в този вид пред горкия глупак Рубен.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Неговото мнение за нея бе лошо, отколкото можеше да допусне. За него тя не само беше безполезна. Той я мислеше за развратница.

— Нищо не съм правила нарочно и ти много добре го знаеш, каквото и да говориш — инстинктивно скръсти ръце пред гърдите си.

Неочаквано той падна на колене пред нея, разтвори ръцете ѝ, измъкна смъртоносния нож от калъфа на кръста си, хвана здраво лявата ѝ ръка и вдигна блестящото острие над нея. Ръсти изпищя от ужас. Купър бързо и сръчно изряза ноктите ѝ до основа.

— Изглежда ужасно — въздъхна тя, разглеждайки ръката си.

— Е, няма кой друг да ги гледа, освен мен, а на мен не ми пука. Дай си другата ръка.

Тя се подчини. Нямаше избор. Трудно би могла да го победи на канадска борба. Освен това гърдите ѝ стояха точно срещу презрителния му поглед. Но когато очите му се вдигнаха от чудатия маникюр, който ѝ направи, в тях нямаше презрение. Нито студ и омраза. Очите му гreeха от мъжки интерес. Голям интерес. Толкова голям, че стомахът ѝ се сви.

Купър дълго ряза ноктите на дясната ѝ ръка, сякаш те заслужаваха повече време и внимание, отколкото на лявата. Лицето му бе на нивото на гърдите ѝ. Въпреки ужасните неща, които ѝ бе казал преди малко, ѝ се искаше да зарови пръсти в дългата му рошава коса.

Докато гледаше устните му, свити в гримаса, не можеше да не си спомни колко меки могат да бъдат те при една целувка, колко топли и влажни и колко приятно е усещането от мустаците му. Ако го чувстваше толкова приятно върху горната си устна, как ли би било върху други части от тялото ѝ? До кожата на врата ѝ? Върху ухото? Върху гърдите.

Той свърши с рязането на ноктите и прибра ножа си. Но не пусна ръката ѝ. Дълго я държа и я гледа, после я остави на бедрото ѝ и силно я стисна. Ръсти имаше чувството, че сърцето ѝ ще се взриви от напрежение.

Той остана с наведена глава, с ръка върху нейната високо на бедрото ѝ. Очите му ѝ се струваха затворени. Миглите му бяха гъсти и извити. Тя забеляза, че те, както и веждите и мустаците му, по края бяха златисти. През лятото косата му сигурно изрусяваше.

— Ръсти... — гласът му леко трепна, зад него напиреха първични чувства. Ръсти не помръдна, но сърцето ѝ заби така бързо, че едва не проби копринената блуза.

Той отмести ръце от нейните и ги постави от двете страни на стола, притискайки леко бедрата ѝ. Продължаваше да гледа втренчено ръката ѝ, сякаш му се искаше да облегне уморено глава на нея, да я целуне или да захапне леко върховете на същите пръсти, от които току-що бе изрязал ноктите.

Ако искаше, тя нямаше да го спре. Знаеше това със сигурност. Тялото ѝ бе топло, влажно и готово за това. Тя бе готова за всичко, което може да се случи.

Не, не беше.

Но това, което се случи, бе, че Купър припряно се изправи и заяви:

— По-добре да си лягаш.

Ръсти бе потресена от неговото лицемерие. Настроението отиде по дяволите, интимността изчезна. Искаше ѝ се да възрази, но не го направи. Какво можеше да каже? „Целуни ме отново, Купър“. „Докосни ме“. Това щеше само да потвърди ниското му мнение за нея.

С чувството, че е отхвърлена, тя събра вещите си, включително мръсните дрехи, останали след ваната, и заобиколи завесата. На двете легла имаше опънати чаршафи и одеяла. На пода до всяко от тях бе просната по една кожа. У дома нейното легло бе застлано с модни завивки и затрупано с пухкави възглавници, но никога не ѝ се бе струвало по-примамливо от това.

Тя остави настрана вещите си и седна на леглото. През това време Купър няколко пъти излезе да изнесе кофи с вода от коритото. Когато се изпразни достатъчно, той го примъкна до вратата, после на терасата и го обърна, за да изсипе каквото е останало. След това го довлече обратно в стаята, нагласи го зад завесата и започна да пълни чайниците и тенджерите от помпата в умивалника.

— И ти ли ще се къпеш?

— Имаш ли нещо против?

— Не.

— Отвикнал съм да цепя дърва и сега гърбът ме боли. Освен това започвам да смърдя.

— Не бях забелязала.

Той я погледна остро, но видя, че говори честно и почти се усмихна:

— Сега, когато си чиста, ще забележиш.

Чайниците завираха. Той взе два от печката и ги понесе към коритото.

— Искаш ли да го разтрия? — попита Ръсти простодушие.

Купър се спъна, разплиска вряла вода на краката си и изруга.

— Какво?!

— Да го разтрия — той я погледна, сякаш го бе ударила между веждите. — Гърбът ти — поясни тя.

— Аха, въъ... — очите му се плъзнаха по нея. Блузата оставяше шията и раменете ѝ открити, наметнати само с червеникавокестеняви къдрици. — Не — отсече той. — Казах ти да си лягаш. Утре ще имаме още повече работа — рязко се обърна и отново се зае с делата си.

Не само че обикновеното човешко възпитание му бе непознато, но не можеше да разреши и друг да е любезен с него. Е, негова си работа, това не я интересуваше.

Ръсти сърдито се пъхна под студените завивки, но не затвори очи. Гледаше как Купър седи на ръба на леглото си, развързва връзките на обувките си и чака водата да се стопли. Той хвърли чорапите си в купчината от мръсни дрехи, която тя бе направила и започна да разкопчава ризата си. Измъкна я от джинсите и я свали.

Ръсти скочи:

— Какво ти се е случило?

Той хвърли ризата в купчината дрехи за пране. Нямахше нужда да пита за какво става дума. Ако изглеждаше така зле, както го чувстваше, белегът сигурно се забелязваше дори на тази мъждива светлина.

— Избих с рамо цевта на пушката на Рубен, за да ми бъдат свободни ръцете и да мога да хвана моята пушка.

Ръсти примигна. Синината на ключицата му изглеждаше много болезнена.

— Боли ли те?

— Ужасно.

— Взе ли аспирин?

— Не, трябва да ги пестим.

— Но ако те боли...

— Ти не пиеш аспирин заради синините по задника си.

Тази забележка я накара да замълчи, но не за дълго. След миг тя повтори упорито:

— Все пак мисля, че два аспирина биха ти помогнали.

— Искам да ги запазим. Може отново да вдигнеш температура.

— Аха, разбирам. Ти не пиеш аспирин за рамото си, защото аз съм го изхабила покрай моята температура.

— Не съм казал, че си го изхабила. Казах, тъй... — изговори една дума, описваща нещо, което никой от тях не бе в настроение да прави, дума, която никога не би трябвало да се произнася във възпитана компания. — Я най-добре си лягай.

Обут само с джинси, отиде до печката, очевидно решил, че водата е достатъчно топла, въпреки че още не кипеше, и я изсипа всичката в коритото. Ръсти бе легнала отново, но наблюдаваше сянката му зад завесата. Той смъкна джинсите си и влезе гол в коритото. Почти нищо не оставаше на въображението ѝ, особено когато бе в профил.

Чу ругатните му. Явно коритото не му бе толкова удобно, колкото на нея. Не знаеше как очаква тя да заспи при всичкото това плискане. Докато Купър се изправи, водата по пода бе повече, отколкото вътре.

Гърлото ѝ пресъхна. Той се наведе и започна да плиска шепа вода върху себе си, за да се изплакне от сапуна. После излезе от коритото и се избърса по мъжки небрежно. Единственото внимание, което отдели на косата си, бе да прекара кърпата през нея и да я разреши с пръсти. Накрая уви кърпата около кръста си.

Отново се зае с тежката задача да изпразни коритото. След последното излизане на верандата го остави навън. Ръсти можеше да се закълне, че когато се върна при огъня и добави няколко цепеници, трепереше от студ. После се качи на стола и свали завесата, сгъна чаршафа, остави го на една от лавиците до стената и духна фенера на масата. Последното, което направи, преди да се пъкне в леглото, бе да свали кърпата от кръста си.

През цялото това време не погледна нито веднъж към Ръсти. Тя бе обидена, че не ѝ каза дори лека нощ. Но пък можеше да не успее да му отговори. Устата ѝ още бе пресъхнала.

Броенето на овце не помогна.

Рецитирането на стихотворения също не свърши работа, още повече, че единствените стихотворения, които знаеше наизуст, бяха нецензурни епиграми.

Така че Купър лежеше по гръб, скръстил ръце под главата си, гледаше тавана и се чудеше кога непокорната му мъжественост ще престане да издува чаршафа и ще се отпусне достатъчно, за да го остави да заспи. Бе изтощен. Преуморените му мускули плачеха за почивка. Но бе възбуден и това го измъчваше.

За разлика от всичко останало, тя се чувстваше превъзходно. Той бе разнебитен, но тя бе жива. Дори прекалено жива.

Бесен на Ръсти, че му е причинила това, се обърна настрани. Но дори и това движение предизвика нежелан допир. Какво можеше да направи? Нищо, което не би било унижително. Значи трябваше просто да мисли за нещо друго.

Но, по дяволите, опитваше се. Часове наред се опитваше. А мислите му неизбежно се връщаха към нея.

Устните ѝ — меки. Устата — безпомощна, но любопитна. А после гладна, разтворена за него. Стисна зъби, спомняйки си как се затвори около търсеция му език. Господи, какъв приятен вкус имаше тя! Искаше му се да продължава все повече и повече, да прониква с език все по-дълбоко, докато накрая разбере какъв точно е вкусът ѝ. Но това би била една невъзможна задача и затова безкрайна, защото нейният вкус бе неповторим.

Трябваше да е достатъчно разумен и да не я целува, дори ако искаше да излъже стареца. Но кой кого излъга? Целуна я, защото искаше, макар да знаеше, че не бива да го прави. Очакваше, че една целувка няма да му е достатъчна и сега разбра, че е бил прав.

Какво пък толкова? Защо трябваше така да се самообвинява? Тя му действаше толкова, защото бе единствената жена наоколо. Ами да, това бе причината. Вероятно. Възможно. Може би.

Но си оставаше фактът, че тя има умопомрачително лице. Дяволски сексапилна коса. Тяло, което моли да бъде обладано. Гърди, създадени за радост на мъжа. Бедра, от които човек моментално се възбужда. А това, което е скрито между тях...

Не! Не мисли така, иначе ще трябва да направиш това, което с такова усилие на волята се удържа да не направиш тази вечер.

Затвори очи и толкова се съсредоточи върху старанието да не ги отвори, че отначало прие скимтенето откъм другото легло за плод на въображението си. Но след миг Ръсти изскочи от завивките си като

пружина. Това вече не беше въображение. Нито пък беше нещо, на което да не обърне внимание, като се прави на заспал.

— Ръсти?

— Какво е това?

Дори на бледата светлина на догарящия огън виждаше, че очите ѝ са разширени от страх. Сигурно бе сънувала кошмар.

— Лягай си. Всичко е наред.

Тя дишаше накъсано и притискаше завивките към гърдите си.

— Какъв е този шум?

Бе ли вдигнал шум? Не бе ли успял да прикрие стоновете си?

Но точно преди да я попита, скръбният вой се чу отново. Ръсти затисна уши и се преви надве.

— Не мога да го понасям! — проплака тя.

Купър скочи и за миг стигна до нея.

— Вълци, Ръсти. Само вълци. Не са толкова близо, колкото ти се струва и не могат да ни направят нищо.

Внимателно я постави отново да легне. Но лицето ѝ съвсем не бе спокойно. Очите ѝ уплашено оглеждаха колибата, сякаш бе пълна с духовете на нощта.

— Вълци ли?

— Подушили са...

— Труповете.

— Да — отговори той неохотно.

— О, Господи! — тя закри лицето си с ръце.

— Шшт. Не могат да ги стигнат, защото затрупах гробовете с камъни. След малко ще си отидат. Тихо сега и заспивай.

Бе толкова зает със собствения си проблем, че не бе обърнал внимание на воя на глутницата, спотайваща се в гората около колибата. Но виждаше, че страхът на Ръсти е истински. Тя сграбчи ръката му и я притисна към брадичката си, като дете, което прегръща плюшеното си мече, за да се пази от току-що сънувания кошмар.

— Мразя това място — прошепна тя.

— Знам.

— Опитвах се да съм смела.

— Смела си.

— Не, аз съм страхливка — поклати я глава. — Баща ми го разбра. Той предложи да се върна у дома по-рано.

— Повечето хора не могат да понасят да гледат как се убиват животни.

— Днес избухнах и се разплаках пред теб. Ти от самото начало знаеше, че не ставам за нищо. Не ме бива за това. И не искам да ме бива — гласът ѝ бе предизвикателен, но прекъсваше от сълзите, които обливаха страните ѝ. — Ти мислиш, че аз съм един ужасен човек.

— Не, не мисля така.

— Мислиш.

— Не, честна дума.

— Защо тогава ме обвини, че съм съблазнила тези мъже?

— Бях сърдит.

— Защо?

Защото съблазни и мен, а аз не искам да съм съблазнен! Но не ѝ го каза. Вместо това промърмори:

— Няма значение.

— Искам да си отида у дома. Където всичко е безопасно и топло и чисто.

Би могъл да възрази, че улиците на Лос Анджелис невинаги могат да се смятат за безопасни, но усещаше, че не е сега моментът да се пошегува. Бе против природата му да прави комплименти, но знаеше, че тя ги заслужава.

— Ти се справяш изключително добре.

Тя вдигна очи към него.

— Не, не се справям.

— Много по-добре, отколкото очаквах.

— Наистина ли? — попита тя с надежда.

Този почти беззвучен глас и тази толкова женствена молба бяха прекалено много за него.

— Наистина. А сега не обръщай внимание на вълците и заспивай — издърпа ръката си и се обърна. Но преди да направи и една крачка, още един вълк зави. Тя извика и се хвърли към него.

— Не ме интересува дали съм страхлива. Прегърни ме, Купър. Моля те, прегърни ме.

Ръцете му инстинктивно се обвиха около нея. Както и предния път, когато я прегръщаше, докато тя плачеше, усети как го облива нейната безпомощност. Бе лудост да я държи в прегръдките си по каквато и да е причина, но щеше да е ужасно жестоко да се отдръпне.

Затова, въпреки че това го измъчваше толкова, колкото го и подлудяваше, я притисна към себе си и зарови устни в буйната ѝ коса.

Заговори и думите му бяха искрени. Съжаляваше, че това ѝ се е случило. Искаше да ги спасят. Искаше тя да се върне у дома си. Съжаляваше, че е уплашена. Ако можеше да направи нещо, за да ги измъкне от това положение, щеше да го направи.

— Ти правиш всичко възможно. Но само ме подръж още една минутка — примоли се тя.

— Добре.

Продължи да я държи. Ръцете му останаха около нея, но без да ги помръдва. Не си вярваше, че ако я погали по гърба, ще спре дотам. Искаше му се да я докосва навсякъде. Искаше му се да смачка гърдите ѝ и да открие топлото меко място между бедрата ѝ. Трепереше от желание.

— Ти замръзваш — Ръсти прекара длан по настръхналите му рамене.

— Нищо ми няма.

— Пъхни се под одеялото.

— Не.

— Не ставай глупав. Ще настинеш. Какво толкова? Три ноци спим заедно. Хайде — тя отметна завивките.

— Не. Ще си легна в моето легло.

— Обеща да не ме оставяш. Моля те. Само докато заспя.

— Но аз съм...

— Моля те, Купър.

Той изруга, но легна до нея. Тя се сгуши в него и зарови лице в косматите му гърди. Тялото ѝ се отпусна. Той стисна зъби.

След секунда Ръсти отскочи.

— О! — възкликна тя тихо. — Забравих, че ти си...

— Гол. Точно така. Но вече е прекалено късно, миличка.

СЕДМА ГЛАВА

Сега го управляваха мъжките инстинкти. Устните му се впуснаха в дълбока, дълга, жадна целувка, а тялото му се намести тежко върху нейното.

Отначало Ръсти бе шокирана. Прекрасната му голота бе зашеметяваща изненада. После, преди да се е възстановила от нея, бе увлечена от бурната целувка.

Следващата ѝ реакция бе спонтанен копнеж. Той се надигна в тялото ѝ, преобърна сърцето и ума ѝ, изтривайки всичко, освен мъжа, който бе пленил устните ѝ. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и го привлякоха по-близо. Тялото ѝ инстинктивно се изви към неговото. Купър простена и скри лице във врата ѝ.

— Какво искаш, Купър?

— Не е ли очевидно? — изсмя се той рязко.

— Знам. Но какво искаш да правя аз?

— Или ме докосвай навсякъде, или изобщо не ме докосвай — горещият му дъх изгаряше лицето ѝ. — Но каквото и да решиш, реши го веднага.

Ръсти се колеба само половин удар на сърцето, преди да зарови ръка в косата му.

Устните им се срещнаха в нова ненаситна целувка. Той прекара език по долната ѝ устна. Тя настръхна и простена. Купър прие това като знак за окуражаване и продължи с целувки надолу по врата ѝ. Не бе човек, който би искал разрешение. Смело протегна ръка към гърдите ѝ, обхвана ги и започна да ги гали.

— Полудявам от желание. Мислех, че ще се побъркам, преди да те докосна, да те вкуся.

Разтвори устни над гладката плът, всмука я между зъбите си и без да бърза, започна да гали зърното ѝ. Когато то се втвърди, подлудяващите му ласки станаха по-бързи. Ръсти не бе на себе си.

— Престани, Купър — задъха се тя. — Не мога да дишам.

— Не искам да дишаш.

Той наведе глава и през фланелката прекара език по настръхналото зърно и игриво го пое в зъбите си. Ръсти заби пети в леглото и се изви към него. Но и това не му бе достатъчно.

— Кажи, че ме желаеш — прошепна той.

— Да, желая те. Да, да!

Водена от див, неконтролиран глад, без да се замисля за последствията, Ръсти го отблъсна и се превърна в агресор. Устните ѝ тръгнаха надолу по гърлото му, по гърдите и корема му, бързи като дъждовни капки по изсъхнала земя. Всеки път, когато го докосваше, произнасяше името му. Звучеше като молитва.

— Ти си красив, красив — прошепна тя над пъпа му, наведе се още по-надолу, потърка буза в гъстите тъмни косми и въздъхна: — Купър...

Страстта ѝ го потресе. Той отметна глава и се загледа в нея. Косата ѝ се стелеше по корема му. Дъхът ѝ гъделичкаше кожата му. Любовните думи, които припяваше, създаваха най-еротичния ритъм, който някога бе чувал. Устните ѝ... Господи, устните ѝ... оставяха влажни следи по него. Главата ѝ, наведена над него, бе най-възбуждащата, най-красивата гледка, която бе виждал. И тя го изплаши до смърт. Отблъсна я и припряно се изправи. После стана, треперейки видимо и изруга тихо.

Можеше да понесе тежък, страстен, безпаметен секс. Но не това. Не искаше никакъв истински копнеж или чувство. Не, благодаря. Бе правил всичко, което е физически възможно да се прави с една жена. Но не помнеше да е срещал такава искрена страст. Това, което предлагаше Ръсти, предполагаше близост между тях, отиваща отвъд чисто физическото.

Купър нямаше нужда от това. Не искаше чувства. Не искаше любов. Не, благодаря.

Временно бе отговорен за оцеляването на Ръсти Карлсън, но желаше да поема отговорността за емоционалното ѝ равновесие. Ако искаше секс, чудесно, но нямаше да ѝ разреши да се залъгва, че той означава нещо повече от физическо задоволяване. Тя можеше да прави каквото си иска с тялото му. Би ѝ позволил, при това с удоволствие, да задоволи и най-похотливите си желания. Но дотук. Никой нямаше право да навлиза в територията на чувствата му.

Ръсти го гледаше объркано и обидено.

— Какво има? — вече бе дошла на себе си и придърпа чаршафа до брадичката си.

— Нищо ли?

Купър пресече стаята и хвърли още едно дърво в огъня. То избухна в искри и обля с краткотрайна, но ярка светлина стаята. На тази светлина тя видя, че той все още е възбуден. Той пък видя питащите ѝ очи.

— Заспивай — заповяда сърдито. — Вълците си отидоха. Освен това ти казах, че не могат да ти направят нищо. Престани да се държиш като бебе и не ми досаждай повече — върна се в собственото си легло и се зави презглава. Да я вземат дяволите! Тялото му още гореше.

По дяволите! Защо отговори по този начин? Толкова искрено, без фалшив свян, без преструвки. Устните ѝ бяха толкова приканващи, толкова щедри. Стисна зъби. Не искаше да си спомня. Дали не беше глупак, че не прие това, което тя му предлагаше така безрезервно?

Но точно в това бе въпросът. Не беше безрезервно. Иначе сега щеше да лежи между кадифените ѝ бедра, а не в собствената си пот. Замаяното ѝ изражение му подсказваше, че за нея това означава нещо повече от обикновено плътско желание. Ръсти търсеше в това нещо, които той никога не би могъл да ѝ даде.

С какво удоволствие би потънал дълбоко в това сладостно женствено тяло и да достави и на двамата физическо удоволствие. Но не можеше да изпита чувства, а тя точно това искаше. Може би дори го заслужаваше. Но той го нямаше, за да ѝ го даде. Сърцето му бе една пустиня от емоционални отпадъци.

Не, по-добре да я нарани сега и да приключи. По-добре сега да се държи като мръсник, отколкото да се възползва от положението. Той не се обвързваше дълготрайно. Във всеки случай вече не. А едни отношения между тях биха отишли по дяволите в момента, в който ги намерят.

Дотогава той щеше да живее. Въпреки разпространената легенда, един мъж не можеше да умре от това, че непрекъснато е възбуден. Нямаше да е приятно, но щеше да го преживее.

На следващата сутрин очите на Ръсти бяха толкова подути от плач, че едва ги отвори. С усилие вдигна клепачи и видя, че другото легло в колибата е празно. Завивките бяха старателно сгънати.

Добре. Той нямаше да забележи подпухналите ѝ очи, преди да ги е измила със студена вода. Беше страшно ядосана заради слабостта, която бе проявила снощи. Колкото и да е глупаво, бе се уплашила от вълците. Те въплъщаваха всички заплахи, които я заобикаляха и правеха несигурността на положението ѝ съвсем реална.

Поради някаква необяснима причина, ужасът ѝ се прояви като желание. Купър отговори. Тя също откликна. Слава Богу, че той се осъзна, преди да се е случило нещо непоправимо.

Много ѝ се искаше тя да бе изтрезняла първа. Сега той можеше погрешно да реши, че е желаела него, когато всъщност тя желаеше когото и да е. Просто той беше единственият наоколо. И ако си мислеше нещо друго, жестоко бъркаше.

Оправи си леглото, имитирайки го — великия специалист по оцеляване. После отиде до умивалника, изпомпа вода и наплиска лицето си. Облече си същите панталони като вчера, но чиста блуза. Среса си косата и я върза с една връзка за обувка. Чак когато започна да си обува чорапите, осъзна, че се движи без патерици. Кракът почти не я болеше. Шевовете на Купър може и да не бяха красиви, но я излекуваха.

Не искаше да изпитва никакви добри чувства към него. Сложи още дърва в печката, напълни чайника с вода и добави две лъжици кафе, спомняйки си с тъга за автоматичната кафе машина у дома.

Потисна носталгията си и се залови да приготви овесена каша за закуска. Прочете указанията на кутията, която бе намерила сред другите запаси и с удоволствие откри, че овесената каша не изисква никакви други готварски умения, освен да се кипне вода и да се изсипе в нея нужното количество овесени ядки.

За съжаление, оказа се, че не е познала.

Купър влезе с тропот в колибата и без предисловия попита:

— Готова ли е закуската?

— Да — отвърна тя също толкова рязко. — Сядай.

Искаше ѝ се да му сервира димяща чиния с млечнобяла каша като онези от рекламите по телевизията. Когато обаче вдигна капака на тенджерата, видя лепкава маса с цвят на засъхващ цимент, само че по-неравна. Ужасена, но твърдо решила да не го показва, изправи рамене и сипа по две лъжици в тенекиените чинии, които натежаха като олово. Занесе ги до масата, с пресилена надменност и седна срещу него.

— Кафе? — попита той.

Тя прехапа устни от изненада, но стана, сипа кафето и се върна на масата, без да каже нито дума. Остави езикът на тялото ѝ да изрази неодобрението ѝ от средновековното му поведение.

Той загреба една лъжица и я претегли скептично. Ръсти мълчаливо го предизвикваше да каже нещо обидно за нейната овесена каша. Купър сложи лъжицата в уста.

Сякаш му показваше какво да прави по-нататък, тя също гребна от своята чиния. Едва не изплю безвкусната гадост, но знаеше, че той я гледа и започна да дъвче. Струваше ѝ се, че вместо да става по-малко, кашата се уголемява в устата ѝ. Накрая нямаше какво друго да направи, освен да я преглътне, за да се отърве от нея. Стомахът ѝ сигурно реши, че яде топки за голф. Отми неприятния вкус с изгаряща глътка кафе.

Лъжицата на Купър изтрака по чинията му.

— Това ли е най-доброто, което можеш да направиш?

Искаше ѝ се да му отвърне: „Снощи най-доброто ли беше, което ти можеш да направиш?“ Но съобрази, че такава обида към способностите на един мъж в леглото би била достатъчно основание за убийство и благородно отговори:

— У дома не готвя много.

— Сигурно си много заета да прелиташ от един скъп модерен ресторант до друг.

— Да.

С ужасна гримаса той лапна още една лъжица от отвратителната каша.

— Това не ти е онзи пресолен и подсладен овес, който се продава в симпатични малки кутийки с мечета и зайчета по тях. Това са истински овесени ядки. Следващия път сложи във водата сол. Сипи наполовина по-малко овес и го поръси със захар. Но не много, защото трябва да пестим продуктите.

— Ако толкова разбираш от готвене, защо не готвиш ти? — попита тя сладко.

Той отмести чинията и опря лакти на масата.

— Защото трябва да ходя на лов, да ловя риба и да сека дърва за огнището. Но, като си помисля, готвенето е много по-лесно. Искаш ли

да се сменим? Или смяташ да ме караш да върша всичката работа, докато ти се излежаваш и гледаш как ти растат ноктите?

В следващия миг тя блъсна стола си назад, изправи се и се надвеси през масата.

— Нямам нищо против да върша моята част от работата и ти го знаеш. Но съм против да ме критикуваш, когато най-много се старая.

— Ако това е резултатът, когато най-много се стараеш, до една седмица ще умрем от глад.

— Ще се науча! — извика тя.

— Няма да е достатъчно бързо като за мен.

— А, така ли? — тя се извъртя рязко и ризата, която бе оставила незакопчана, се разтвори.

Купър бързо протегна ръка и я хвана за рамото.

— Какво е това? — бръкна в отворената пазва и смъкна презрамката на потника.

Ръсти проследи погледа му към бледия кръгъл белег на горната извивка на гърдата ѝ. Вдигна очи към него.

— Белег от... целувката ти... — не можа да продължи и безпомощно махна с ръка. — Снощи — добави дрезгаво.

Купър отдръпна ръката си като опарен. Чувстваше се виновен като Адам, хванат да опитва от забранения плод. Ръсти усети как по врата ѝ се разлива червенина заедно с погледа му, който се плъзгаше по нея. Той забеляза още, че наболата му брада е ожулила кожата около устните ѝ, намръщи се и потърка бузата си. Чу се стържещ звук, който изпълни тишината.

— Извинявай.

— Няма за какво.

— Боли ли те?

— Не.

— Болеше ли те, когато... нали знаеш?

— Тогава не забелязах — поклати глава тя.

И двамата виновно погледнаха настрани. Купър отиде до прозореца. Навън ръмеше. От време на време по някоя мокра снежинка се удряше в стъклото.

— Мисля, че трябва да ти обясня за снощи — каза той тихо.

— Не. Няма нужда от обяснения. Наистина.

— Не искам да си мислиш, че съм импотентен или нещо такова.

— Знам, че не си импотентен.

Купър обърна глава към нея и очите им се срещнаха.

— За теб сигурно не е тайна, че бях готов.

Ръсти преглътна мъчително и наведе глава.

— Да.

— Значи имах желание — тя не вдигна глава. — Е, не си ли поне любопитна защо не продължих? — попита той след дълго мълчание.

— Не съм казала, че не съм любопитна. Казах само, че няма нужда да обясняваш. В края на краищата, ние сме чужди хора. Не си дължим никакви обяснения.

— Но си се чудила — той насочи обвинително пръст към нея. — Не отричай, че си се чудила защо не продължих.

— Реших, че някой те чака вкъщи. Жена.

— Не жена — сопна се той, но забеляза изненаданото ѝ изражение и се усмихна накриво: — Нито пък мъж.

Тя се засмя притеснено:

— Това не ми беше дошло наум.

Шегата ги разведри не за дълго и скоро усмивката му се превърна в гримаса.

— Не искам да се обвързвам.

— Не помня да съм те молила за такова нещо — вирна глава тя.

— Не е било и необходимо. Ако ние... Ако аз... Както сме само двамата тук, един Бог знае колко време още, щеше да се стигне дотам. И без това вече зависим един от друг за толкова много неща. Няма смисъл да усложняваме положението още повече.

— С нищо не съм била по-съгласна — отвърна тя безгрижно. Никога не бе понасяла да я отхвърлят, но пък и никога не си бе позволявала да покаже обидата си. — Снощи се бях побъркала. Бях уплашена и по-изтощена, отколкото предполагах. Ти беше до мен, държа се човешки и ме успокои. Като резултат нещата излязоха извън контрол. Това е всичко.

Гънките от двете страни на устата му станаха по-дълбоки.

— Точно така. Ако се бяхме срещнали другаде, сигурно нямаше и да се погледнем.

— Най-вероятно — съгласи се тя с пресилена усмивка. — Не мисля, че би подхождал на моята космополитна компания. Щеше да си като бяла врана.

— А на теб с твоите модни дрехи в моята планина щяха да ти се смеят.

— Значи всичко е наред.

— Наред е.

— Разбрахме се.

— Точно така.

— Нямаме проблеми.

Защо тогава се гледаха като боксьори, готови за бой, а въздухът между тях бе натезал от враждебност? Бяха стигнали до съгласие. Образно казано, бяха подписали примирие. Но изглеждаше, че още са във война.

Купър пръв се обърна и взе якето и пушката си.

— Отивам да видя каква риба ще ни предложи потокът.

— Ще я стреляш ли? — кимна тя към пушката му.

Той се намръщи на сарказма ѝ.

— Запалил съм огън под котела отвън. Изпери.

Ръсти с неприкрито учудване проследи погледа му към високата купчина мръсни дрехи. Когато отново се обърна, мястото, където бе стоял допреди малко бе празно. Тя се показва на вратата колкото бързо ѝ позволяваше раненият крак и извика:

— Щях да изпера и без да ми казваш!

Ако я чу, с нищо не го показва. Ръсти изруга и затръшна вратата. Почисти масата. Близко половин час стърга тенджерата, в която бе варила овесената каша. Следващия път нямаше да забрави да налее гореща вода, веднага щом изпразни съда. После се нахвърли върху купчината мръсни дрехи. Искаше да свърши с всичките си задачи, докато той се върне, за да му докаже, че снощният ѝ срив е бил случайност.

Свали си якето, изнесе първата част от дрехите и ги пусна в котела. Досега бе мислила, че такива черни чугунени котли, окачени над жарава, съществуват само във филмите. С една гладка тояга започна да ги блъска и разбърква, докато станаха толкова чисти, колкото според нея биха могли да станат. После ги извади с тоягата и ги пусна в панера, който Купър бе измил предния ден.

Когато изпра всичко по този архаичен метод, ръцете ѝ се огъваха от умора. А докато ги изстиска и простре на телта от ъгъла на къщата до най-близкото дърво, имаше чувството, че е останала направо без

ръце. Не само това, мокрите ѝ длани бяха замръзнали, както и носът ѝ, който непрекъснато капеше. Кракът бе започнал отново да я боли. Но пък бе доволна от мисълта, че най-накрая свърши. Влезе в колибата, стопли си ръцете на огъня, събу се и уморено се отпусна на леглото. Ако някой заслужаваше да дремне преди вечеря, това бе тя.

Изглежда бе заспала много по-дълбоко, отколкото смяташе, защото когато Купър се втурна в колибата, викайки името ѝ, тя се изправи толкова рязко, че ѝ се зави свят и пред очите ѝ затанцуваха жълти кръгове.

— Ръсти! — крещеше той. — По дяволите, какво правиш в леглото? — якето му бе разкопчано, косата разрошена, лицето зачервено. Дишаше тежко, сякаш бе тичал.

— Какво правя в леглото ли? — прозя се тя. — Спя.

— Спиш ли? Спиш! Не чу ли самолета?

— Самолета?

— Престани да повтаряш всяка моя дума! Къде е сигналният пистолет?

— Сигналният пистолет?

— Да, сигналният пистолет — повтори той вбесено. — Над нас бръмчи самолет.

Тя спусна крака на пода.

— Нас ли търсят?

— Откъде по дяволите да знам? — той се замята из колибата, преобръщайки трескаво всичко по пътя си. — Къде е... А, ето го! — втурна се навън, размахвайки пистолета, наведе се през верандата и заоглежда небето.

Ръсти закуцука по чорапи след него.

— Виждаш ли го?

— Млъкни! — наклони глава и се заслуша внимателно. Недвусмисленият шум от самолетен двигател долетя до тях по едно и също време. Двамата едновременно се обърнаха.

Наистина беше самолет. Очевидно спасителен самолет, защото летеше ниско, но в противоположна посока. Да изстрелят сигналните ракети в момента означаваше само да ги изхавят. Два чифта очи останаха приковани към отдалечаващото се петънце, което много скоро изчезна и бръмченето на двигателя вече не се чуваше. След него

остана оглушителна тишина. Заедно с шума се стопиха и техните надежди за спасение.

Купър бавно се обърна към нея. Очите му бяха студени, безцветни и толкова убийствени, че тя неволно отстъпи крачка назад.

— Защо по дяволите спеше?

Ръсти предпочиташе да ѝ крещи. Тогава знаеше как да се държи с него. Но този тих, съскащ, злокобен глас я ужасяваше.

— Аз... свърших прането — заговори тя бързо. — Бях много уморена. Трябваше да вдигна...

Изведнъж се сети, че не му дължи никакви заекващи оправдания. От самото начало той беше приел, че сигналният пистолет е негова грижа. Откакто напуснаха разбития самолет, го държеше у себе си.

Войнствено сложи ръце на кръста си.

— Как смееш да обвиняваш мен?! Защо си излязъл без сигналния пистолет?

— Защото сутринта, когато излизах, бях бесен. Забравих го.

— Значи вината е твоя!

— Ти си виновна, че бях бесен.

— Ако не можеш да си владееш нервите, как очакваш аз да мога?

Очите му потъмняха.

— Дори ако пистолетът бе у мен и бях стрелял, можеха да не го забележат. Но със сигурност щяха да видят дима от комина. Обаче не. На теб ти е трябвало да дремнеш за разкрасяване. Затова си заспала и си оставила огъня да изгасне.

— Защо не запали голям сигнален огън, който никой самолет да не може да отмине?

— Не мислех, че е необходим, след като имаме комин. Разбира се, не съм предполагал, че следобед ти ще си лягаш.

Тя се поколеба и каза оправдателно:

— И без това димът от комина не би привлякъл вниманието им. Това не е нищо необичайно.

— Толкова далеч от света е необичайно. Поне щяха да направят някой кръг, за да видят какво има.

Ръсти се замисли за друго алиби.

— Вятърът е прекалено силен и щеше да разсее дима. Дори ако огънят гореше, нямаше да го видят.

— Но щеше да има поне някакъв шанс.

— Не толкова голям, колкото ако беше взел сигналния пистолет. Би било по-благоразумно точно в този момент да не му напомня, че той не е изпълнил задълженията си. Купър направи заплашително крачка напред.

— Иде ми да те убия, че го изпусна.

Тя тръсна глава:

— А защо не го направиш? Бих предпочела, вместо непрекъснато да ми натякваш недостатъците ми.

— Но ти ми даваш толкова много поводи! При теб са в такова изобилие, че години наред да стоим тук, пак няма да ми стигне времето да ги изброя.

Бузите ѝ пламнаха от възмущение.

— Признавам! Не ме бива да живея в една ръждясала колиба на края на света. Не това е животът, който съм си избрала.

— Не можеш дори да готвиш.

— Нито съм искала, нито ми е трябвало. Аз съм жена с професия.

— Знаеш ли колко ми помага на мен твоята професия в момента?

— На мен, на мен, на мен! — извика Ръсти. — През цялото време мислиш само за себе си.

— Ами! Нямам този късмет. Трябва да мисля и за теб, а ти си напълно безпомощна.

— Не съм виновна, че кракът ми е ударен.

— Сигурно ще ми кажеш, че не си ти виновна и задето онези двамата изкукуригаха заради теб.

— Не съм!

— Така ли? — той изсумтя презрително. — А не спираш да ми показваш, че ме искаш в гащите си.

По-късно Ръсти не можеше да повярва, че наистина го е направила. Никога не бе допускала, че има наклонности към насилие. Дори като малка винаги бе отстъпвала на другите деца, за да избегне скандала. По природа бе миролюбива и никога не прибягваше до агресия.

Но при умишлено обидните думи на Купър сви юмруци и се хвърли към самодоволно ухиленото му лице. Така и не го достигна. Стовари се тежко върху ранения си крак, който се огъна под нея. Тя изпищя от болка и падна на замръзналата земя.

Купър в същия миг се озова до нея и я подхвана. Тя го заблъска толкова яростно, че трябваше здраво да я стисне в ръцете си.

— Престани или ще те ударя така, че ще ти причернее.

— Хайде де! — предизвика го тя задъхано.

— И при това с удоволствие.

Борбата ѝ утихна, повече от слабост и болка, отколкото от капитулация. Той я отнесе вътре и я остави на стола до камината, погледна я укорително и клекна да разбърка почти загасналия огън.

— Още ли те боли кракът?

Тя поклати отрицателно глава. Болеше я ужасно, но по-скоро би отхапала езика си, отколкото да си признае. Нямаше изобщо да му говори след това, което бе казал. Беше детинщина, но продължи да мълчи и когато Купър разтвори разрязания ѝ крачол, смъкна чорапа и започна да разглежда нацърбената рана.

— Не стъпвай на него до края на деня. Ходи с патерици — намести обратно дрехите ѝ и се изправи. — Отивам да взема рибата. Хвърлих я, когато се втурнах презглава към колибата. Надявам се някоя мечка още да не се е навечеряла с нея — на вратата се обърна: — И ще я сготвя аз, ако на теб ти е все едно. Рибата изглежда добра, а ти сигурно ще я развалиш.

Вратата се затръшна зад него.

Рибата бе добра. Всъщност, превъзходна. Той я изпържи в тигана така, че отвън имаше хрупкава коричка, а отвътре бе сочна. Ръсти със съжаление се отказа от втора порция, но не можеше да я изгълта така лакомо, както първата. Купър още повече я обиди, като я изяде вместо нея. Искаше ѝ се да се беше задавил с някоя кост и да умре. Вместо това той доволно облиза пръстите си, мляскайки шумно, и се потупа по корема:

— Натъпках се.

Божичко, можеше ли да му отговори в същия стил? Но тя не наруши леденото си мълчание.

— Разчисти тук — заповяда той и ѝ остави мръсната маса и печка.

Тя се подчини. Но нарочно вдигна ужасен шум, който кънтеше из цялата колиба. Когато свърши, се тръшна на леглото и се загледа в тавана. Не знаеше дали е повече обидена или ядосана. Но във всички

случаи Купър Ландри бе предизвикал повече емоции в нея от всеки друг мъж досега — емоции в цялата гама от благодарност до омраза.

Той бе най-лошото, най-зло човешко същество, което бе имала нещастията да срещне и тя го мразеше със страст, която я ужасяваше. Наистина, снощи го бе помолила да легне при нея. Но за да я успокои, не да я люби! Не се бе молила за това, не го бе искала. Просто се случи. Той трябваше да осъзнае това. Но напомпаното самочувствие и егоизмът не му даваха да го осъзнае.

Е, в едно беше сигурна. Отсега нататък щеше да бъде скромна като монахиня. Той можеше да види лицето ѝ, може би врата ѝ, със сигурност ръцете ѝ, но нищо повече. Нямахше да е лесно. Не и когато живееха заедно в тази...

Изведнъж мярна над главата си нещо, което разрешаваше този проблем. Над леглото ѝ имаше куки, също като онези, на които Купър бе закачил завесата пред коритото.

Обзета от внезапно вдъхновение, стана бързо от леглото и взе едно одеяло от лавицата до стената. Без да обръща никакво внимание на Купър, който внимателно я наблюдаваше, издърпа стола точно под една от куките и се покатери на него. Трябваше да се протегне повече, отколкото на занятие по аеробика, но накрая успя. После премести стола под следващата кука и повтори цялата процедура. Накрая имаше около леглото си нещо като завеса, която ѝ осигуряваше спокойствие и усамотение.

Хвърли един самодоволен поглед на съквартиранта си и се скри зад завесата. Нека сега да я обвини, че е искала „това“!

Потрепери при спомена за грубите неща, които ѝ бе казал. Добави „недодялан“ към всичките му непоносими качества. Съблече се и се пхна в леглото. Заради дрямката следобед не можа веднага да заспи. Дори след като чу, че Купър си легна и равномерното му дишане ѝ показва, че дълбоко е заспал, тя продължаваше да лежи будна и да наблюдава отблясъците, които огъня хвърля по тавана.

Когато вълците започнаха да вият, се сви на кълбо, зави се презглава с одеялото и се опита да не слуша. Захапа пръста си, за да не се разплаче, за да не се чувства изгубена и самотна и за да не помоли Купър да я прегърне, докато заспи.

ОСМА ГЛАВА

Купър седеше съвършено неподвижен, като ловец, дебнещ сърна. Коленете му бяха широко разтворени, лактите опрени на масата, главата облежната на дланите. Над тях очите му се взираха в нея, без да мигат.

Това бе първото, което Ръсти видя на следващата сутрин, когато се събуди. Изненада се, но бързо овладя гнева си. Веднага забеляза, че завесата, която толкова изобретателно бе окачила около леглото си, сега бе смъкната. Одеялото лежеше на пода.

Повдигна се на лакът и раздражено отметна косата от очите си.

— Какво правиш?

— Трябва да поговоря с теб.

— За какво?

— Снощи е навалял няколко сантиметра сняг.

Тя се вгледа в безизразното му лице и студено каза:

— Ако искаш да правиш снежен човек, не съм в настроение.

Очите му не трепнаха, макар тя да виждаше, че едва се сдържа да не я удуши.

— Снегът е важен — обясни той спокойно. — Щом дойде зимата, нашите шансове да бъдем открити значително намаляват.

— Разбирам — отговори тя сериозно в тон с неговото наблюдение. — Само не разбирам какво значение има това точно в този момент.

— Защото преди да прекараме още един ден заедно, трябва да уточним някои неща, да определим няколко принципни правила. Ако ще сме откъснати тук заедно цяла зима, което изглежда е напълно реална възможност, трябва да постигнем съгласие по дадени въпроси.

Тя седна, но продължи да държи одеялото вдигнато до брадичката си.

— Като например?

— Като например без повече цупене — веждите му бяха склучени строго. — Няма да търпя такива детинщини.

— Така ли? — попита тя мило.

— Точно така. Ти не си дете. Не се дръж като дете.

— Значи ти можеш да ме обиждаш, а аз трябва да обърна и другата буза, така ли?

За пръв път той погледна настрани, видимо смутен.

— Сигурно не трябваше да казвам това, което казах вчера.

— Да, не трябваше. Не знам какви гадни мисли се въртят в мръсния ти ум, но не обвинявай мен за тях.

Той задъвка крайчеца на мустака си.

— Бях бесен.

— Защо?

— Най-вече защото аз... Честно казано не те харесвам много. Но въпреки това искам да спя с теб. И като казвам „да спя“, нямам предвид просто да спя — ако ѝ бе ударил шамар, нямаше да е толкова слисана. Устните ѝ се разтвориха, пое дъх, но той не ѝ даде възможност да каже каквото и да е. — Не е моментът да си говорим с недомлъвки, прав ли съм?

— Прав си — повтори тя дрезгаво.

— Надявам се, че можеш да оцениш моята честност.

— Мога.

— Добре, да го приемем както е. Ние физически се привличаме. Направо казано, иска ни се. Няма никакъв смисъл, но е така.

Ръсти сведе поглед. Той дълго чака, но накрая търпението му свърши.

— Е?

— Какво?

— Кажете нещо, за Бога.

— Приемам и двете неща, които каза.

Той въздъхна.

— Добре тогава, като го знаем и като разбираме, че е неразумно да правим каквото и да е във връзка с това и като знаем, че ни чака дяволски дълга зима, трябва да изгладим някои неща. Съгласна ли си?

— Да, напълно.

— Първо, ще престанем да се зъбим един на друг — Ръсти го погледна втренчено и той неохотно добави: — Признавам, че за това имам вина повече от теб. Нека просто си обещаем, че отсега нататък няма повече да се оскърбяваме взаимно.

— Обещавам.

Той кимна.

— Времето ще бъде наш враг. Страшен враг! То ще изисква цялото ни внимание и сили. Не можем да си позволим лукса да воюваме един с друг. Ако искаме да оцелеем, трябва да живеем заедно. А ако искаме и да не полудеем, трябва да живеем в мир.

— Слушам те.

Той замълча, за да събере мислите си.

— Както го виждам, ролите ни ще бъдат традиционни.

— Ти — Тарзан, аз — Джейн.

— Нещо такова. Аз ще осигурявам храната. Ти ще я готвиш.

— Както сам, доста нетактично отбеляза, не съм много добра готвачка.

— Ще се научиш.

— Ще се постарая.

— Не се сърди, ако се опитам да те посъветвам.

— А ти не се заяждай заради липсата ми на умения. Аз съм добра в други неща.

Очите му се спуснаха към устните ѝ.

— Не мога да не се съглася с това — след дълго мълчание се изправи. — Не очаквам да си ми слугиня.

— Аз също не очаквам това от теб. Искам да поема своя дял от тежестта.

— Ще ти помагам да поддържаш чисти колибата и дрехите ни.

— Благодаря.

— Ще те науча да стреляш по-точно, за да можеш да се защитаващ, докато ме няма.

— Докато те няма? — повтори тя беззвучно. Имаше чувството, че губи опора под краката си.

Той сви рамене:

— Ако дивечът свърши, ако потокът замръзне, може да се наложи да ходя да търся храна.

Очакваше я страх и ужас, ако се случеше да остане сама в колибата, може би дни наред. Дори един груб и обиждащ я Купър бе по-добър от никакъв Купър.

— И сега идва най-важното — той изчака, докато привлече вниманието ѝ, докато замаяните ѝ очи се приковат към него. — Аз съм

шефът — потупа се по гърдите. — Да не се залъгваме. В положение сме, когато въпросът е на живот и смърт. Ти може да знаеш всичко възможно за недвижимите имоти, за калифорнийския шик и за това как живеят богатите и известните. Но тук всичкото това знание не струва пет пари. У дома можеш да си правиш каквото си искаш, а аз — да ти се възхищавам. Но тук ще ми се подчиняваш.

Тя бе засегната от мнението му, че нейният опит няма никаква стойност извън Бевърли Хилс.

— Доколкото си спомням, не съм се опитвала да оспорвам положението ти на мъж и защитник.

— Само внимавай да не го оспориш. В дивата природа няма такова нещо като равенство между половете — той се изправи и погледът му попадна върху одеялото на пода. — И още нещо. Край на тези глупави завеси. Колибата е прекалено малка и живеем прекалено близко един до друг, за да играем такива игри. Виждали сме се голи. Спали сме нощи наред гръб до гръб. Между нас няма вече никакви тайни. Освен това — добави той, обгръщайки я с поглед, — ако толкова много те желаех, никакво одеяло нямаше да ти помогне. И ако имах намерение да те изнасилвам, отдавна да съм го направил.

Дълго не откъснаха очи един от друг. Накрая той ѝ обърна гръб:

— Време е да ставаш. Сложил съм вода за кафе.

Тази сутрин овесената каша беше значително по-добра. Поне не залепваше за небцето като стар сандвич. Ръсти пестеливо я подправи със сол и захар. Купър остърга чинията, но не я похвали.

Ръсти не се обиди, както би станало вчера. Липсата на забележки при него бе равносилна на комплимент. Пък и си бяха обещали само да не се оскърбяват, не да се ласкаят.

След закуска той излезе и докато се върна за обед, състоящ се от бисквити и суха супа, бе си направил снегоходки от огънати клони и преплетени лозови пръчки. Завърза ги за обувките си ѝ се разходи из стаята, за да ѝ ги покаже.

— Така много по-лесно ще обикалям оттук до реката.

Прекара следобеда извън колибата. Ръсти я почисти, но домакинската работа не ѝ отне повече от половин час. Нямаше какво друго да прави, освен да се безпокои, докато най-после по залез го видя през прозореца да се приближава тромаво със самоделните си снегоходки. Втурна се на верандата да го посрещне с чаша горещо

кафе и с нерешителна усмивка. Чувстваше се малко глупаво, че толкова се радва да го види жив и здрав.

Купър развърза снегоходките, подпря ги на стената и взе предложеното му кафе.

— Благодаря — изгледа я някак особено над димящата чаша и отпи. Когато поднесе чашата към устните си, Ръсти забеляза, че те са напукани, а ръцете му са зачервени и ожулени въпреки кожените ръкавици, които винаги слагаше навън. Искаше ѝ се да изрази съчувствието си, но се отказа. Лекцията му тази сутрин не предразполагаше към нищо, освен взаимна търпимост.

— Добър ли беше уловът? — попита тя.

Купър кимна към кошницата за риба, която някога бе принадлежала на Герилоу.

— Пълна е. Ще трябва да замразим една част и да я запазим за времето, когато няма да може да се ходи до реката. Освен това трябва да започнем да пълним съдове с вода в случай, че помпата замръзне.

Ръсти кимна и внесе кошницата вътре, горда със съблазнителния аромат, който изпълваше колибата. Бе приготвила вечеря от сушено говеждо, което намери между запасите от консервирани храни на отшелниците. Купър изяде две пълни чинии и наистина я зарадва, като накрая отбеляза лаконично:

— Доста добре.

Дните се нижеха един след друг все по този начин. Той вършеше своята работа, Ръсти — нейната. Тя му помагаше, той на нея — също. Бяха педантично любезни, макар и хладни един към друг.

Но докато можеха да запълват кратките дни с работа, вечерите им се струваха безкрайни. Настъпваха рано. Първо слънцето потъваше зад дърветата и хвърляше дълбока сянка над околностите на къщата. Навън вече трудно се виждаше, така че се прибираха. В момента, в който слънцето се скриеше зад хоризонта, ставаше тъмно, макар официално още да бе следобед. След като вечерята бе изядена и съдовете измити, нямаше достатъчно работа, за да ги държи заети и разделени. Какво да правят, освен да гледат огъня и да избягват да се гледат един друг — нещо, което изискваше върховни усилия и от двете страни.

Първият сняг се стопи на следващия ден, но през нощта отново валя и продължи и през деня. Заради непрекъснатото падащата

температура и снежната виелица Купър се върна по-рано от обикновено, от което вечерта стана непоносимо дълга.

Ръсти го гледаше известно време как крачи напред-назад като пантера в клетка. В тясната колиба я хващаше клаустрофобия, а неспокойното му мятане я дразнеше още повече. Видя го да се чеше по брадата, нещо, което напоследък правеше често и попита кисело:

— Какво има?

Той се извъртя рязко, сякаш му се искаше да се сбие и се радваше, че някой най-после го е предизвикал.

— С кое?

— С теб.

— Какво имаш предвид?

— Защо все се чешеш по брадата?

— Защото ме сърби.

— Така ли?

— Брадата ми расте и при тази дължина сърби.

— От това чесане полудявам.

— Нищо не мога да направя.

— Щом те сърби, защо не я обръснеш?

— Защото нямам самобръсначка, затова.

— Аз... — Ръсти замлъкна, сетила се, че така ще си признае. Но той я гледаше с подозрително присвити очи и тя гордо заяви: — Аз имам. Взех я и се обзалагам, че сега ще си доволен.

Стана от стола си до камината и отиде до лавицата, където бе подредила тоалетните си принадлежности. Пазеше ги както скъперник пази торбичка с жълтици. Донесе му пластмасовата сгъваема самобръсначка и му я подаде заедно с тубичка блясък за устни. — Намажи си устните. Много са напукани.

Той отвори капачката. Сякаш му се искаше да направи няколко забележки, но премълча. Непохватно намаза устните си и Ръсти се разсмя. После му подаде самобръсначката.

— Заповядай.

— Благодаря — Купър завъртя самобръсначката в ръката си и я огледа отвсякъде.

— А случайно да си отмъкнала и малко крем за ръце?

Тя му протегна дланите си, почервенели като неговите от водата, вятъра и студа.

— Приличат ли ти на ръце, които напоследък са виждали крем?
Той се усмихваше толкова рядко, че сега тя се разтопи.

После, сякаш спонтанно, той хвана ръката ѝ и леко я целуна с омекналите си от блясъка устни. Мустаците му погъделичкаха пръстите ѝ, кой знае защо, от това настръхна и вратът ѝ. Стомахът ѝ се сви на топка и се преобърна. Изведнъж осъзнал какво прави, Купър пусна ръката ѝ.

— Ще се обръсна сутринта.

Ръсти не искаше той да пуска ръката ѝ. Всъщност се изкушаваше да притисне длан към мустаците и устните му, да усети ласката му. Сърцето ѝ се блъскаше толкова силно, че едва проговори:

— А защо не сега?

— Няма огледало. Както съм обрасъл, ще се изпонарежа.

— Мога аз да те обръсна.

За момент никой не каза нищо. В пространството между тях прескачаха искри. Ръсти не знаеше как изтърси това. То се появи отникъде, а тя му се подчини, без да се замисля — може би защото вече от дни не се бяха докосвали по каквато и да е причина. Чувстваше, че ѝ липсва. Както тялото изпитва глад за някаква храна, когато има нужда от съдържащите се в него витамини и минерали, така и тя несъзнателно бе изразила желанието си да го докосне.

— Добре — разреши Купър с пресекващ глас.

— Защо... защо не седнеш тук до огъня? Аз ще донеса нещата — предложи тя, внезапно обзета от необяснима нервност.

— Добре.

— Подгъни яката на ризата и си сложи една кърпа на врата — каза тя през рамо, докато сипваше вода от чайника в една чиния. Домъкна стол и остави на него чинията и самобръсначката. После донесе от лавицата сапун и още една кърпа.

— По-добре първо да я накисна — реши Купър и натопи кърпата в чинията. Опита се да я изстиска. — Уф, по дяволите!

— Горещо е.

Той запрехвърля мократа кърпа от ръка в ръка и накрая я плесна на лицето си. Извика, но не я махна.

— Не ти ли пари? — той кимна мълчаливо. — Искаш да омекотиш космите, така ли? — той отново кимна. — Ще се опитам да направя пяна.

Тя предпазливо намокри ръце в чинията с гореща вода и взе сапуна. Купър наблюдаваше всяко нейно движение. Ръцете ѝ се покриха с ароматна пяна, гъста и пухкава, която се процеждаше между пръстите ѝ и изглеждаше невероятно сексапилно, макар той да не разбираше защо.

— Когато си готов, започваме — съобщи тя и мина зад гърба му.

Той бавно свали кърпата. Също толкова бавно Ръсти вдигна ръце към лицето му. Отгоре чертите му изглеждаха още по-остри, но миглите му придаваха някаква уязвимост, която ѝ даде кураж да продължи.

Усети го как от първото ѝ докосване се напрегна и с длани, леко опрени на бузите му, зачака да ѝ каже, че идеята не е добра. Идеята наистина не беше добра. Чудеше се само кой от двамата пръв ще го признае и ще предложи да спрат. Но Купър мълчеше, а тя не искаше да спира, затова започна да прави кръгове с ръцете си. Откри, че на пипане челюстта му е точно толкова изсечена и твърда, колкото изглежда. Квадратната му брадичка имаше трапчинка в средата. Тя пъкна върха на пръста си вътре, но не го изследва толкова дълго, колкото ѝ се искаше.

Спусна ръце по врата му, размазвайки пяната. Пръстите ѝ се плъзнаха по адамовата му ябълка и още по-надолу, където усети блъскащия му пулс. Дръпна се обратно по брадата му и неволно докосна долната му устна и мустаците. Замръзна и бързо пое въздух.

— Извинявай.

Натопи си ръцете в чинията да ги изплакне, после се наведе да огледа какво е свършила. На долната му устна имаше малко сапун и още няколко мехурчета по мустаците. С мокрия си пръст избърса сапуна от устната му и разтърка мустаците.

От него се изтръгна нисък звук. Ръсти замръзна, но бързо го погледна.

— Продължавай — изръмжа той.

С наполовина насапунисаното си лице изобщо не изглеждаше страшен. Но очите му светеха с отблясъците на огъня. Тя видя в дълбините едва сдържаното му напрежение и припряно мина зад гърба му.

— Да не ме порежеш — предупреди я Купър, когато тя вдигна самообръсначката.

— Няма, ако млъкнеш и не мърдаш.

— Бръснала ли си някого досега?

— Не.

— Точно от това се страхувах.

Престана да говори и Ръсти прекара самообръсначката по бузата му.

— Засега добре — отбеляза тихо тя. Той измърмори нещо непонятно, опитвайки се да не отваря уста, но Ръсти се бе съсредоточила върху бръсненето. Когато долната част на лицето му бе вече чиста, въздъхна с облекчение: — Гладко като бебешко дупе.

Гърдите му се разтресоха от смях. Всъщност за пръв път го виждаше истински да се смее. Досега само сумтеше подигравателно.

— Не бързай да се хвалиш, още не си свършила. Не забравяй за врата ми. И, за Бога, внимавай с този бръснач.

— Не е толкова остър.

— Това му е най-лошото.

Тя отново изплакна самообръсначката и сложи ръка под брадичката му.

— Наведи се назад.

Главата му се облегна тежко на гърдите ѝ. За миг Ръсти не можа да мръдне. Той преглътна мъчително и адамовата му ябълка подскочи. За да не мисли повече за позата, в която се намират, тя насочи вниманието си към непосредствената си задача. От това нещата станаха само по-лоши. Бе се вдигнала на пръсти и се навеждаше напред, за да вижда добре. Докато избръсна врата му, главата му лежеше сгъшена между гърдите ѝ и двамата го усещаха много осезателно.

— Готово — тя направи крачка назад и пусна самообръсначката, сякаш бе улика за убийство.

Купър измъкна кърпата от врата си и скри лице в нея. Стори ѝ се, че не помръдна с часове.

— Как се чувстваш? — попита тя.

— Страхотно. Чувствам се страхотно! — изправи се рязко и хвърли кърпата на стола. Грабна якето си от закачалката до вратата и бързо го навлече.

— Къде отиваш? — попита разтревожено Ръсти.

— Навън.

— Защо?

Той ѝ хвърли огнен поглед, който рязко контрастираше със снежната виелица зад отворената врата.

— Повярвай ми, по-добре да не знаеш.

Продължи да се държи по същия непредсказуем начин до обед на следващия ден. Цялата сутрин времето бе убийствено и двамата останаха затворени в колибата. През повечето време Купър не ѝ обръщаше внимание. След няколко неуспешни опита да завърже разговор тя се предаде и потъна в мрачно мълчание, което напълно подходдаше на неговото настроение.

И двамата изпитаха облекчение, когато вятърът утихна и Купър съобщи, че излиза да огледа какво става навън. Тя се безпокоеше за него, но не се опита да го спре. Изпитваха необходимост да си починат един от друг.

Освен това тя също имаше нужда да остане за малко сама. Не само него го сърбеше. Кракът ѝ създаваше проблеми. Раната започна да зараства и кожата се опъна. Дрехите я дразнеха. Тя реши, че е време да се извадят конците и че е по-добре да направи това сама, вместо да помоли Купър, още повече, че отношенията им бяха толкова неспокойни, а неговото настроение толкова бързо се менеше.

Само няколко минути след като той излезе, Ръсти се съблече с намерение да използва възможността и да се изтрие с гъба. Като свърши с миенето, се уви в едно одеяло и седна пред огъня. Протегна крака си и го огледа. Колко ли щеше да е трудно да измъкне тези конци?

Съвсем доскоро само от мисълта за това би настръхнала. Но сега се отнесе съвсем практично към задачата. Първият проблем бе да намери нещо, с което да разреже копринените конци. Ножът, който ѝ бе дал Купър, бе прекалено голям. Единственият достатъчно остър инструмент в колибата бе нейната самобръсначка. Идеята ѝ се стори добра, но когато я хвана, установи, че ръката ѝ се е изпотила от напрежение. Пое дълбоко въздух и насочи самобръсначката към края.

Вратата внезапно се отвори и вътре шумно влезе Купър, както си беше със снегоходките. Бе навлечен от глава до пети, а на главата му имаше кожена шапка. Мустаците му бяха замръзнали и изглеждаха призрачно бели. Ръсти извика стреснато.

Но нейната изненада не можеше да се сравни с неговата. Тя бе също толкова свръхестествено видение, макар и по съвсем различен начин. Бе седнала на фона на огнището и пламъците светеха в косите ѝ. Единият ѝ крак бе протегнат напред и се виждаше почти цялото ѝ голо бедро. Одеядлото се бе смъкнало от раменете ѝ и разкриваше едната ѝ гърда. Очите му се приковаха към нея и зърното се втвърди от ледения полъх.

Той затвори вратата.

— Какво по дяволите правиш? Защо си в този вид?

— Мислех, че ще се забавиш по-дълго.

— Можеше да е кой ли не — изръмжа той.

— Кой например?

— Например... например...

По дяволите, не можеше да се сети за нито един човек, който би нахълтал така, без да предполага, че в тази груба колиба в канадските гори го чака подобна спираца дъха гледка. Или тя наистина не разбираше как му действа, или много добре разбираше и подло използваше това, за да го подлуди.

Ядосано смъкна шапката от главата си и я изтръска от снега. След нея излетяха ръкавиците. После едва не скъса връзките на снегоходките си.

— Да се върнем на въпроса. Какво по дяволите правиш?

Пиронът на стената улови якето, което той бе хвърлил небрежно нагам.

— Какво?!

Самоувереното му, високомерно, оскърбително мъжко поведение ѝ пилеше нервите. Тя го погледна право в очите.

— Сърбят ме. Раната се е затворила. Време е да се извадят.

— И ги вадиш със самобръсначка?

— Имаш ли по-добро предложение?

Той прекоси с три гневни крачки стаята, изваждайки по пътя ловджийския си нож от колана и коленичи пред нея. Но Ръсти се дръпна и плътно уви одеядлото около себе си.

— Не можеш да използваш това!

Той търпеливо отвинти дръжката на ножа и изтръска от нея няколко приспособления, за които досега не бе подозирала. Между тях бе и една ножичка. Вместо да се зарадва, Ръсти се вбеси:

— Ако си имал ножица, защо ми изрязва ноктите с тази кама?

— Така ми се искаше. А сега ми дай крака си — той протегна ръка.

— Сама ще го направя.

— Дай ми крака си — повтори Купър, натъртвайки всяка дума.

— Иначе ще бръкна под одеялото и сам ще го извадс — Сниши глас до прелъстителен шепот: — Не ми се мисли какво мога да намеря, преди да стигна до него.

Тя неохотно измъкна крака си.

— Благодаря — каза той подигравателно.

— От мустаците ти капе върху мен.

Скрежът бе започнал да се топи. Той го избърса с ръкава на ризата си, но без да пуска крака ѝ, който изглеждаше малък и блед в голямата му длан. Беше ѝ приятно, но Ръсти се бореше срещу удоволствието. Борбата се превърна в истинска война, когато той подпря петата ѝ в скута си и тя усети твърдата подутина.

— Какво има? — вдигна той язвително очи към нея.

Предизвикваше я. Но тя по-скоро би умряла, вместо да си признае, че е забелязала.

— Нищо — отвърна безгрижно. — Просто ръцете ти са студени.

Пламъчетата в очите му говореха, че не ѝ вярва. Той се наведе и се зае с крака ѝ. Разрязването на конците не бе проблем за никой от тях. Ръсти мислеше, че нищо не ѝ пречеше да го направи и сама. Но когато той взе една малка пинсета и дръпна първия конец, тя разбра, че най-лошото предстои.

— Няма да боли, може да усетиш само малко скубане — предупреди я той и рязко дръпна. Ръсти неволно ритна с крак.

— Ох! — изръмжа той. — Не прави така.

Нямаше да прави така. В никакъв случай. Щеше да държи крака си неподвижен като камък, дори ако започнеше да ѝ вади конците със зъби.

Докато и последният конец излезе, очите ѝ плуваха в сълзи от напрежение и тревога. Той бе много внимателен и Ръсти му беше благодарна, но усещането не бе приятно. Сложи ръка на рамото му:

— Благодаря.

Купър се отърси от ръката ѝ.

— Облечи се. И побързай с вечерята — заповяда той любезно
колкото пещерен човек. — Умирам от глад.
Скоро след това започна да пие.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Шишетата с уиски бяха между запасите на Герилоу. Купър ги бе намерил, когато разчистваха колибата. Измляска от предвкушаното удоволствие. Това беше преди да опита уискито. Надигна бутилката и пое една голяма глътка, без да я задържа в устата си. Беше долнокачествено контрабандно менте и попари стомаха му. Закашля се и Ръсти се разсмя. След като възстанови способността си да говори, той мрачно ѝ съобщи, че изобщо не е смешно, защото си е изгорил хранопровода.

Досега не се бе докосвал до уискито. Този път обаче в пиенето му нямаше нищо смешно.

След като запали огъня, отвори шишето. Ръсти бе изненадана, но не каза нищо. Той отпи предпазливо. После по-смело. Отначало тя реши, че пие, за да се стопли. Излизането му навън бе кратко, но достатъчно, за да му се заскрежат мустаците. Сигурно бе измръзнал до кости.

Но това извинение не бе за дълго. Купър не се ограничи с тези две глътки. Той занесе шишето със себе си до огнището и преди Ръсти да го извика за вечеря, изпи колкото няколко големи коктейла. За нейно неудоволствие взе уискито на масата и си сипа доста неумерена порция в чашата за кафе. Пийваше от нея между хапките задушен заек, който бе сготвила.

Тя се замисли дали да не го предупреди, че пие прекалено много, но реши да се въздържа. Постоянният ритъм, с който надигаше чашата, я притесняваше.

Ами ако се напиеше и паднеше? Трябваше да остане да си лежи където е, защото нямаше да може да го вдигне. Спомни си колко усилия ѝ костваше да го измъкне от разбития самолет. Ами ако излезеше и се загубеше? В главата ѝ се въртяха хиляди възможности, една от друга по-опасни.

Накрая се обади:

— Мислех, че не можеш да пиеш това.

Той не прие предупреждението ѝ като загриженост, а като обида.

— Мислиш, че не съм достатъчно мъж?

— Какво? — попита тя объркано. — Да... Исках да кажа, не. Мисля, че си достатъчно мъж. Само ми се струваше, че вкусът не ти харесва.

— Не го пия, защото ми харесва вкусът. Пия го, защото нямам нищо по-добро.

Търсеше скандал. Тя то виждаше в очите му, чуваше го в раздраженото му ръмжене. Но бе твърде умна, за да дърпа лъва за опашката, дори ако тази опашка виси извън клетката. В това му настроение бе по-добре да го остави на мира, макар че ѝ беше много трудно да премълчи. Сърбеше я езикът да му каже, че е глупаво да пиеш нещо, което не ти харесва, само за да се напиеш.

А очевидно той точно това имаше намерение да направи. Едва не събори стола, когато ставаше от масата. Само добре тренираните рефлексии му помогнаха да го задържи. Върна се при камината и там продължи да пие и да се мръщи, докато Ръсти разчисти масата и изми съдовете.

Когато свърши, измете пода — повече за да си намери работа, отколкото защото наистина имаше нужда. Колкото и да е невероятно, изпитваше гордост от начина, по който успяваше да поддържа колибата.

След време вече нямаше какво да прави и неловко застана в средата на стаята, чудейки се с какво да се заеме. Купър, прегърбен на стола, разсеяно гледаше огъня и продължаваше да се налива. Най-разумното бе да изчезне от погледа му, но колибата бе прекалено малка и имаше само една стая. За разходка и дума не можеше да става. Никак не ѝ се спеше, но леглото оставаше единствената възможност.

— Аз... ъъ... ще си лягам. Лека нощ.

— Седни.

Тя вече бе тръгнала към леглото и спря стреснато. Потресе я не толкова това, което ѝ каза, а начинът, по който го каза. Би предпочела рязка заповед пред този тих мъртвешки глас.

Обърна се и го погледна изпитателно.

— Седни — повтори той.

— Аз си...

— Седни.

Повелителният му тон я предизвикваше да му възрази, но тя потисна желанието си. Не беше слабохарактерна, но не беше и глупава. Само глупак би се заял с Купър, когато бе в такова настроение. Тя пресече намусено стаята и се отпусна на стола срещу него.

— Ти си пиан.

— Права си.

— Прекрасно. Бъди смешен. Прави се на глупак. Не ми пука. Но гледката не е приятна, така че, ако нямаш нищо против, бих предпочела да си легна.

— Против съм. Стой, където си.

— Защо? Каква е разликата? Какво искаш?

Той отпи от чашата и я погледна над нащърбения ръб.

— Докато се гипсирам, искам да седиш тук и да те гледам и да си те представям... — отново отпи и довърши със звучно оригване: — Гола.

Ръсти скочи от стола си като изстреляна от пружина. Но очевидно никаква степен на пианство не можеше да притъпи рефлексите на Купър. Той протегна бързо ръка, хвана я за ръкава и я бутна обратно на стола.

— Казах ти да седиш тук.

— Пусни ме! — тя измъкна ръката си. Бе толкова гневна, колкото и уплашена. Това не бе глупава пианска лудория, нито неразумен пиански спор. Опитваше се да си втълпи, че Купър няма да ѝ направи нищо лошо, но откъде можеше да знае? Може би алкохолът освобождаваше скритата му агресивност. — Остави ме — повтори тя преувеличено храбро.

— Нямам намерение да те докосвам.

— Какво тогава?

— Наречи го някакъв вид мазохистично... самозадоволяване — клепките му се притвориха многозначително. — Сигурен съм, че се сецаш за точната дума.

Ръсти пламна от смущение.

— Аз знам точната дума за теб. Всъщност, няколко думи.

— Спести си ги — засмя се той. — Чувал съм ги всичките — добави, след като отново си пийна от чашата. — Вместо да измисляш мръсни имена за мен, нека поговорим за теб. Например за косата ти.

Тя скръсти ръце пред гърдите си и погледна към тавана, живо олицетворение на досадата.

— Знаеш ли какво си помислих за теб първия път, когато те видях? — изобщо не се впечатляваше от нежеланието ѝ да се включи в разговора. Наведе се напред и прошепна: — Помислих си колко ли е приятно да почувствам косата ти върху корема си.

Ръсти бързо го погледна. Очите му бяха изцъклени, но не само от алкохола. Нямаха отсъстващия поглед на пристрастения пияч. Тъмните им зеници блестяха огнено. Гласът му също вече бе ясен и не ѝ даваше възможност да не го разбере, нито дори да се престори, че не го разбира.

— Ти стоеше под слънцето извън пистата. Говореше с един мъж... с баща си. Но тогава аз не знаех, че ти е баща. Гледах как го прегръщаш, целуваш и си мислех: „Това щастливо копеле знае какво е да си играе с косата ѝ в леглото“.

— Недей, Купър — тя сви юмруци. Седеше напрегната и изправена като ракета пред старт.

— Когато се качи в самолета, ми се искаше да протегна ръка и да докосна косата ти. Искеше ми се да я хвана в шепи и да придърпам с нея главата ти в скута си.

— Престани!

Той рязко млъкна и отпи още една глътка уиски. Очите му станаха още по-тъмни и по-зловещи.

— Харесва ти да слушаш това, нали?

— Не.

— Приятно ти е да знаеш, че имаш такава сила над мъжете.

— Грешаш. Много грешаш. Беше ми много неудобно, че съм единствената жена в самолета.

Той измърмори нещо неприлично и отново надигна шишето.

— Като днес ли?

— Днес ли? Кога?

Той остави чашата си, без да разлее нито капка. Координацията на движенията му, както и рефлексите му, си бе все още съвсем непокътната. Наведе се напред и лицето му се озова на сантиметри от нейното:

— Когато се върнах и те заварих гола и увита в онова одеяло.

— Не го смятах така. Грешно прецених. Нямахте откъде да знам, че ще се върнеш толкова скоро. Обикновено излизаш за по няколко часа. Затова реших да се измия с гъбата, докато те няма.

— В момента, в който се върнах, разбрах, че си се къпала. Помирисах сапуна върху кожата ти — очите му се плъзнаха по нея, сякаш виждаха голата ѝ кожа, а не дебелия ръчно плетен пуловер. — Удостои ме с гледката на върха на гърдата си, нали?

— Не!

— Ами!

— Не! Когато забелязах, че одеялото се е смъкнало, аз...

— Много късно. Аз го видях. Зърното ти. Розово. Твърдо.

Ръсти няколко пъти задъхано пое въздух. Този ексцентричен разговор имаше странен ефект върху нея.

— Не говори повече. Обещахме си да не се обиждаме.

— Не те обиждам. Може би обиждам себе си, но не и теб.

— Обиждаш ме. Моля те, Купър, престани. Не знаеш...

— Какво говоря? Знам. Знам точно какво говоря — погледна я право в очите. — Бих могъл цяла седмица да целувам зърната ти, без да ми омръзне.

Гласът му бе прегракнал от уискито и думите му едва се чуваха, но Ръсти ги чу. Те я опияниха. Тя се олюля несигурно, изохка и затвори очи с надеждата да прогони тези безобразни думи и образите, които те извикваха в съзнанието ѝ.

Езикът му, движещ се по нейната плът, толкова мек и влажен, нежен и страстен, груб и възбуждащ...

Отвори очи и го погледна отбранително.

— Да не си посмял да ми говориш така!

— Защо?

— Защото не ми харесва.

Той я възнагради с една самодоволна и недоверчива усмивка.

— Не ти харесва да ти говоря колко ми се иска ръцете ми да са навсякъде върху теб? Как си представям, че бедрата ти се разтварят за мен? Как лежа нощ след нощ в това проклето легло, слушам те как дишаш и ми се иска да съм толкова дълбоко в теб, че...

— Престани! — Ръсти скочи от стола и се втурна покрай него, опитвайки се да се измъкне през вратата на колибата. По-лесно би

издържала смразяващия студ навън, отколкото огъня, в който той я хвърляше.

Купър бе по-бърз от нея. На втората крачка я затвори в ръцете си, наведе се над нея и я наклони назад. Горещият му дъх я изгаряше.

— Ако ми е било писано да заседна в това забравено от Бога място, защо трябваше да е с жена, която изглежда като теб? А? — той леко я разтърси, сякаш очакваше някакво логично обяснение. — Защо трябваше да си толкова дяволски красива, секси, да имаш устни, създадени за любов...

Ръсти се опита да се отскубне.

— Не искам това. Пусни ме.

— Защо не съм вързан тук с някоя грозна сладурана? Някоя, която да вкарам в леглото си, без после цял живот да ме гризе съвестта? Някоя, която да е благодарна, че съм ѝ обърнал внимание? А не с някоя лекомислена уличница, която се развлича, като побърква мъжете. Не с някоя от хайлайфа. Не с теб!

— Предупреждавам те, Купър — тя стисна зъби и се опита да се пребори с него.

— Някоя не толкова привлекателна, но по-полезна. Жена, която може да готви — той се захили гадно. — Обзалагам се, че ти можеш да готвиш много добре. В леглото. Там готвиш ти. Обзалагам се, че там сервираш най-добрите си блюда — той плъзна ръце по бедрата ѝ и я привлече силно към себе си, притискайки се към нея. — Възбужда ли те да знаеш, че ми действаш така?

Възбуждаше я, но не по начина, за който той говореше. Тази близост я оставяше без дъх. Тя се хвана за раменете му, за да не залитне. Очите им се срещнаха.

После Ръсти го отблъсна. Мразеше го, че я накара да се чувства така. Но и се срамуваше от собствената си неволна реакция на всичко, което той ѝ каза.

— Стой далеч от мен — предупреди го тя с треперещ от решителност глас. — Иначе ще обърна срещу теб ножа, който ми даде. Чуваш ли? Да не си посмял още веднъж да ме пипнеш — мина покрай него, хвърли се по очи на леглото и се покри с грубия чаршаф, за да охлади пламтящите си страни.

Купър остана прав в средата на стаята. Вдигна ръце и болезнено ги прокара през дългата си коса. После се довлече до стола си и

протегна ръка към шишето и към тенекиеното си канче.

Когато Ръсти се осмели да го погледне, той още седеше там и мрачно пиеше уискито си.

На следващата сутрин изпадна в паника, когато видя, че не е спал на леглото си. Дали бе излязъл през нощта? Дали не му се бе случило нещо ужасно? Отметна завивките — не си спомняше кога се бе завила с тях през нощта — и се втурна към вратата.

Отвори я, въздъхна с облекчение и се облегна на касата.

Купър цепеше дърва. Небето бе чисто. Слънцето грееше. Вчерашните снежни висулки се бяха превърнали в капчуци. Времето бе относително по-меко. Купър дори не бе облякъл якето си. Ризата му висеше извън панталоните и когато се обърна, Ръсти видя, че не е и закопчана.

Той я мярна, но не каза нищо и хвърли нацепените дърва на купчината в края на верандата. Лицето му бе зеленикаво, а под кървясалите му очи тъмнееха дълбоки сенки.

Ръсти влезе обратно вътре, но остави вратата отворена, за да се проветри. Бе още студено, но слънцето действаше много освежаващо. Сякаш разсейваше враждебността, спотайваща се в сенките на колибата.

Бързо се изми и среса. Огънят бе съвсем изгаснал, но тя вече се бе научила да го наклажда. След минути го разпали достатъчно, за да може да свари кафе.

За разнообразие отвори една консерва с шунка и изпържи няколко парчета. Надяваше се ароматът да възбуди апетита на Купър. Вместо овесена каша свари ориз. Бе готова да размени добродетелите си за малко маргарин, но за щастие нямаше с кого, затова се задоволи да сложи шунката върху ориза, който като по чудо се получи съвсем добре. Като връх на всичко отвори един компот от праскови, сипа го в една купа и го сложи на масата при другото ядене.

Не чуваше цепене на дърва, затова предположи, че Купър ще дойде скоро. Оказа се права. Той се появи след миг. Походката му бе много по-тромава от друг път. Докато си миеше ръцете, Ръсти взе от аптекката два аспирина и ги сложи в чинията му. Той дойде до масата, погледна ги и ги изпи с чаша вода.

— Благодаря — предпазливо седна на стола.

— Няма защо — Ръсти бе достатъчно умна, за да не му се смее, но начинът, по който той се движеше така внимателно, показваше колко е тежък махмурлукът му. Наля му чаша силно черно кафе и му го подаде. Той го взе с трепереща ръка. Сигурно сеченето на дърва бе наказание, което сам си бе наложил. Добре, че не си бе отсякъл някой пръст. — Как се чувстваш?

Той я погледна, без да движи главата си.

— Болят ме очите.

Тя сдържа усмивката си. Не се поддаде и на желанието да протегне ръка през масата и да вдигне потните кичури от челото му.

— Можеш ли да ядеш?

— Мисля, че да. Би трябвало да мога. Стори ми се, че прекарах няколко часа... въъ... отзад. Ако стомахът ми още си е на място, той е единственото, което е останало там.

Докато седеше прегърбен и с ръце, облеgnати внимателно от двете страни на чинията, Ръсти му сервира закуската. Дори му нарязашунката на малки парченца, преди да му я подаде. Купър пое дълбоко въздух, взе вилицата и нерешително опита една хапка. Когато се убеди, че ще си остане в стомаха му, взе още една, после още и скоро ядеше нормално.

— Това е добро — обади се той след няколко минути мълчание.

— Благодаря. По-добре от овесена каша.

— Аха.

— Забелязах, че днес времето е много по-топло.

Всъщност това, което забелязваше, бе, че от цепенето на дърва се е изпотил и космите по гърдите му са се накъдрили. Преди да седне на масата, той бе закопчал почти всички копчета на ризата си, но тя и така бе достатъчно разтворена, за да зърне Ръсти впечатляващите му гърди.

— Може да имаме късмет и да изкараме още няколко дни, преди да започне следващата буря.

— Това би било добре.

— Хм, бих могъл да свърша доста работа наоколо.

Никога досега не бяха водили такъв безпредметен, любезен разговор. Безсмисленото бърбене се оказа по-неловко от който и да е от техните спорове, затова и двамата го изоставиха. Довършиха

закуската и изпиха по още една чаша кафе в такава дълбока тишина, че се чуваха капчуците от стрехите.

Когато Ръсти стана да разчисти масата, Купър се обади:

— Мисля, че аспириинът ми помогна. Главоболието ми почти мина.

— Радвам се.

Той високо се прокашля и завъртя в ръцете си ножа и вилицата.

— Виж, за снощи... аз... нищо не ме извинява.

Тя му се усмихна с разбиране.

— Ако можех да понасям вкуса на това уиски, сигурно и аз щях да се напия. Толкова пъти след катастрофата ми се е искало да избягам по този начин от действителността. Няма за какво да се извиняваш — върна се до масата да вземе чинията му. Той хвана ръката ѝ. Този жест, за разлика от всичко, което бе правил, откак се срещнаха, бе несигурен, колеблив.

— Опитвам се да се извиня за нещата, които наговорих.

Ръсти погледна към върха на главата му, където косата му по момчешки се завиваше и попита тихо:

— А мислеше ли ги?

Знаеше какво прави. Канеше го да прави любов с нея. Искаше го. Нямаше смисъл повече да се залъгва. Той ѝ действаше като никой друг мъж досега. И очевидно привличането бе взаимно.

Нямаше да запазят психическото си здраве, ако не задоволяха този физически копнеж. Можеха да преживеят цялата зима, без да станат любовници, но до пролетта и двамата щяха да са полудели. Това страстно желание, колкото и да бе неразумно, не можеше повече да се потиска.

Една връзка между тях не би могла да съществува при нормални условия. Но техните условия далеч не бяха нормални. Просто не беше практично да проверяват дали начинът им на живот, политическите или философските им виждания са съвместими. Нямаше значение. Това, което имаше значение — и то много — бе първичната човешка потребност от близост с противоположния пол.

Купър бавно вдигна глава.

— Какво каза?

— Питам дали ги мислеше — нещата, които ми каза.

Той дори не мигна.

— Да. Мислех ги.

Бе човек на действието, не на думите. Протегна ръка, хвана я през врата и придърпа главата ѝ към себе си за целувка. Изръмжа като диво животно и разтвори устните ѝ със своите. Езикът му проникна в устата ѝ. Ръсти го посрещна гостоприемно.

Той се изправи и залитна. Този път наистина събори стола, но никой от тях не забеляза. Ръцете му се обвиха около кръста ѝ, а нейните около врата му. Силно я привлече към себе си.

— Господи! — откъсна устни от нейните и ги притисна към врата ѝ. Зарови пръсти в косата ѝ, наведе главата ѝ назад и се взря в лицето ѝ. То бе изопнато от желание.

Тя срещна погледа му без смущение.

— Целуни ме пак, Купър.

Устните му, горещи и гладни, отново намериха нейните. Дъхът ѝ спря. Докато я целуваше, ръката му се насочи към копчето и ципа на панталона ѝ. Когато се плъзна под ластика на бикините ѝ, Ръсти ахна. Бе очаквала безкраен флирт, любовна игра. Но не съжаляваше, че ги няма. Смелостта му, нетърпението му сами по себе си бяха много възбуждащи и предизвикаха у нея взрив от желание. Той мърмореше ругатни, които също бяха възбуждащи, защото изразяваха съвсем точно страстното му желание. Бяха сексуални като песен на Род Стюарт — човек не можеше да ги слуша, без да си представя мъж и жена, които правят любов.

Той се пребори с ципа на джинсите си и най-после освободи горещата си твърда мъжественост, която се намести между бедрата ѝ.

Ръсти отмаля от еротичния масаж. Тя се облегна на ръба на масата, спусна ръце към бедрата му, в джинсите му.

— Моля те, Купър, сега.

Той проникна в нея с едно бързо и сигурно движение. Тя се задъха от удоволствие. Вкопчиха се един в друг като оцелели от катастрофа — каквито наистина бяха — сякаш самото им оцеляване зависеше от това, никога да не се пуснат.

Единението бе жизнено необходимо за оцеляването им.

Невъзможно бе да се каже кой пръв започна да се движи. Може би едновременно. След първоначалния момент на чиста радост от притежанието Купър започна да се гмурка в нея, сякаш искаше да стигне до самата ѝ душа.

Ръсти извика от екстаз и отметна глава назад. Той от време на време целуваше голия ѝ врат и спускаше устни към гърдите ѝ, въпреки че тя още бе с пуловер. Но нямаше нужда от любовна игра. Нищо не можеше да засили този огън. С всеки тласък тялото му ставаше все погорещо и твърдо.

После вече нямаше избор.

— Много си красива.

Ръсти го погледна. Бе облегла глава на ръката си, а другата бе отпусната върху рамото му. Позата ѝ бе предизвикателна. Тя искаше да бъде точно такава. Нямаше нищо против, че гърдите ѝ са напълно открити и необуздано подканящи. Искаше да му достави удоволствие. Приятно ѝ беше, когато виждаше как очите му трепват всеки път, когато се спрат върху настръхналите им върхове.

Може би той бе прав. Откак го срещна, тя показваше пълна липса на благоприличие. Може би съзнателно го прелъстяваше, защото го желаше от самото начало. Бе искала това — това нежно отпускане след любенето, което я остави напълно задоволена.

— Мислиш, че съм красива? — попита тя закачливо, прекара пръсти през косата му и се усмихна като котка, която току-що е облизала сметаната.

— Знаеш, че така мисля.

— Няма нужда да го казваш толкова сърдито.

Той плъзна ръка по корема ѝ.

— Обаче съм сърдит. Не исках да се поддавам на чара ти. Загубих битката със собствената си страст.

— Радвам се, че си я загубил — тя вдигна глава и го целуна леко по устните.

Той я погъделичка по пъпа.

— В момента и аз съм доволен.

Ръсти не искаше да ги ограничават никакви срокове.

— Защо „в момента“?

Не им бе отнело дълго да се съблекат и да натрупат кожата пред огнището. Просната върху тях, с разрошени червеникави къдрици, червени и влажни от многото целувки устни, замаяни от любов очи, Ръсти приличаше на победителка във варварска битка. Купър никога не изпадаше в поетични настроения, във всеки случай не след като е правил любов. При тази мисъл неволно се усмихна.

Погали очарователното ѝ тяло.

— Няма значение.

— Кажу ми.

— Има нещо общо с теб и мен и с това кои сме ние. Но сега наистина не искам да говоря за това — наведе се и целуна червеникавите къдрици между бедрата ѝ. Имаха неговия вкус и мирис и той усети, че тялото му реагира. Тихият ѝ стон му подейства като кадифена ласка. Въздъхна от удоволствие. — Знаеш ли, че си много малка? — прошепна той. Бедрата ѝ се отпуснаха и се разтвориха. Пръстите му се плъзнаха в нея.

— Така ли?

— Да.

— Аз съвсем не съм толкова опитна.

Той я погледна със съмнение, но лицето ѝ бе невинно. Рязко попита:

— Колко?

— Каква нетактичност!

— Колко?

Ръсти се бореше с желанието си да му каже. Накрая, избягвайки очите му, прошепна:

— По-малко, отколкото мога да преброя на пръстите на едната си ръка.

— За една година?

— Общо.

Купър я погледна, търсейки някаква следа за двуличие в очите ѝ. Господи, искаше да ѝ повярва, но не можеше. Ласките на пръстите му показваха това, което съзнанието му не бе готово да приеме, това, което трябваше да разбере в момента, в който проникна в нея, но не можеше да примири с образа, който имаше за нея.

— По-малко от пет?

— Да.

— По-малко от три? — тя погледна настрани. — Само един? — тя кимна. Сърцето му затанцува и чувството, което се разли из него, приличаше на щастие. Но толкова малко щастие бе виждал в живота си, че не можеше да е сигурен. — И не си живяла с него, така ли?

— Не съм — тя отметна глава и прехапа устни. Пръстите му бяха надарени с такова вълшебно и интуитивно докосване, което правеше

чест на женското тяло.

— Защо?

— Баща ми и брат ми не биха одобрили.

— Трябва ли баща ти да одобрява всичко, което правиш?

— Да... не... аз... Купър, моля те, спри — прошепна тя, останала без дъх. — Не мога да мисля, докато правиш така.

— Ами не мисли.

— Но аз не искам да... нали знаеш... ох, моля те... не...

След като последният мъждукащ лъч светлина най-после догоря, тя отвори очи и срещна усмивката му.

— Това не беше толкова лошо, нали?

Тя откри, че има сила точно колкото да отвърне на усмивката му и да докосне мустаците му с върховете на пръстите си.

— Не исках да правим това толкова скоро. Исках да те погледам още малко.

— Предполагам, че с това приключваме разговора за теб и баща ти.

Тя се намръщи.

— Много е сложно, Купър. Той беше съкрушен, когато Джеф загина. Аз също. Джеф беше... — потърси всеобхващаща дума. — Той беше чудесен. Можеше да прави всичко.

Купър докосна устните ѝ с мустак.

— Не всичко — каза той загадъчно. — Не е можел... — наведе се и прошепна в ухото ѝ какво Джеф не е можел да прави с него. Използва една улична дума, от която Ръсти поруменя. Но от удоволствие, не от възмущение. — Виждаш ли? Няма причини да се чувстваш потисната, когато се сравняваш с брат си.

Преди да е успяла да се впусне в тази тема, той затвори устните ѝ с една възбуждаща гладна целувка.

— Е, какво искаше да ми гледаш?

Въздухът не ѝ стигаше. Тя вдиша дълбоко, преди да отговори.

— Не съм ти се нагледала — блестящите ѝ очи се спуснаха по гърдите му. Вдигна ръка да го докосне, погледна го, сякаш искаше разрешение и сложи ръка върху къдравите косми.

— Хайде, страхливке. Не хапя — погледът, с който му отвърна тя, бе откровено сладострастен. — Пипай. Аз нали пипам. Но не през

цялото време — наведе се и прошепна: — Само когато съм потънал в най-сладката коприна, която някога съм намирал между две бедра.

Докато Ръсти го изучаваше, той я захапваше леко по ухото и врата. Пръстите ѝ прелетяха през зърното на гърдата му и той рязко пое въздух. Тя бързо отдръпна ръката си. Купър я хвана и отново я притисна към гърдите си.

— Не ме заболя — обясни той. — Това е като късо съединение. Не бях подготвен за този шок. Направи го пак. Прави всичко, което искаш.

Тя го направи. И повече. Игра си с него, докато той започна да диша накъсано.

— Нещо друго има нужда от твоето внимание, но по-добре не сега — спря ръката ѝ. — Не и ако искаме този път да го направим бавно и спокойно.

— Нека да те докосвам!

Нямаше сърце да откаже на такава беззвучна молба, така че стисна очи и се отдаде на ласките ѝ, докато вече не можеше да издържа. После вдигна ръката ѝ от себе си и зарадва и двамата с една страстна целувка.

— Мой ред е — другата ѝ ръка бе още под главата ѝ. Той стисна гърдите ѝ. — Много ли е силно?

— Много е хубаво — въздъхна тя.

— Онази нощ, когато те целунах... тук... — посочи меката извивка.

— Да?

— Нарочно ти направих белег.

Сънените ѝ очи се отвориха широко.

— Така ли? Защо?

— Защото съм лош, затова.

— Не, не си. Само че искаш всички да мислят така.

— Получава се, нали?

— Понякога — усмихна се тя. — Понякога мисля, че си много лош. Друг път знам, че много те боли и че нарочно да се държиш лошо е единственият начин да се справиш с болката. Предполагам, че това ти е останало от времето, когато си бил военнопленник.

— Може би.

— Купър...

— Ммм?

— Ако искаш, направи ми още един белег.

Очите му се стрелнаха към нея. После се премести отгоре ѝ и впи устни в нейните, докато ръцете му продължаваха да масажират гърдите ѝ. Погъделичка влажните ѝ подпухнали устни с мустаците си и се спусна по врата ѝ, като по пътя лекичко я хапеше. Мина през ключицата и стигна до извивката на гърдите ѝ.

— Виновен съм за синините по бедрата ти. После за този белег от страст. Сигурно по такъв първобитен начин съм искал да те дамгосам, за да се знае, че си моя. Сега няма нужда да ти правя белег — устните му леко се плъзнаха по кожата ѝ. — Сега си моя. Макар и за малко.

Ръсти искаше да се възползва от играта на думи и да му каже, че ще бъде негова дотогава, докато той го желае, но устните му не ѝ позволяваха да измисли точните фрази. Той целуваше навсякъде гърдите ѝ, като избягваше зърната, а след това ги облиза целите и наведнъж, както лакомо дете облизва топящ се сладолед. Когато повече не можеше да издържа, тя вплете ръце в косата му и привлече главата му. Езикът му се задвижи по зърното, леко и бързо, докато тя отметна глава.

— О, колко си красива! — устата му, ненаситна, но нежна, се местеше по кожата ѝ.

— Купър?

— Ммм?

— Купър?

— Ммм?

— Купър! — хвана го за ушите и издърпа главата му към себе си. — Защо направи така?

— Как? — той се загледа в стената, избягвайки очите ѝ. Тя бе разтревожена и разочарована, точно както и преди, когато в последния миг я отскубна от най-интимното чувство, че я изпълва.

Купър не помръдна. За момент тя се разтревожи, че го е разсърдила и сега ще стане от кожата. След дълго, напрегнато мълчание той отново я погледна.

— Мисля, че ти дължа обяснение — Ръсти не отговори. Той въздъхна. — Може да останем дълго тук. Няма да е много разумно да се появи още едно гърло.

— Бебе? — попита тя с пресекващ от благоговение глас. Замисли се за идеята да има бебе и не я намери ни най-малко отблъскваща. Напротив, усмихна се очарователно: — Не се бях замисляла за това.

— Е, аз съм се замислял. И двамата сме млади, здрави, зрели. Знам, че не използваш никакви контрацептивни средства, защото знам всичко, което сме донесли в колибата. Прав ли съм?

— Да — отвърна тя боязливо, като дете, което си признава някое дребно прегрешение.

— Аз пък не взех нищо, когато тръгнах за ловджийската хижа.

— Но вероятно никога не би се случило.

— Не можем да сме сигурни. Не искам да рискувам, така че...

— А ако се случи — прекъсна го тя възбудено, — ще ни намерят, преди детето да се е родило.

— Възможно е, но...

— Пък и да не ни намерят, нали аз ще го кърмя.

От този разговор сърцето му се преобръщаше. Устните му се свиха по познатия строг начин, но като видя колко искрена е Ръсти, почти наивна, омекна.

— Просто не мога да понасям мисълта да те делия с когото и да е — заключи той грубо и отново се насочи към гърдите ѝ.

— Но...

— Съжалявам. Така трябва да бъде.

Толкова много се насищаха със секс, че не изпитаха нито глад, нито студ, нито умора. Любиха се цял ден и цяла вечер. Накрая, изтощени, се увиха в кожата и заспаха прегърнати.

Неочакваното бръмчене на перката на хеликоптер единствено успя да смути съня им.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Щеше да изпусне хеликоптера. Знаеше го. Винаги го изпускаше. Но продължаваше да тича. Винаги. Буйната растителност на джунглата му препречваше пътя. Втурна се към сечището. Тичаше толкова силно, че дробовете му горяха. Тежкото му дишане отекваше в собствените му уши.

Но още чуваше въртящите се перки. Близо. Толкова близо. Шумно.

Този път трябва да успея, каза си той. Трябва да успея, или отново ще ме хванат.

Но знаеше, че няма да го направи, въпреки че продължаваше да тича, да тича, да тича...

Както винаги след кошмар, Купър скочи в леглото, задъхан и облян в пот. Господи, колко реално беше всичко този път! Тропотът на тези перки изглеждаше...

Изведнъж осъзна, че още чува хеликоптера. Буден ли беше? Да. До него кротко спеше Ръсти. Това не беше Виетнам, това беше Канада.

Надигна се и стъпи на леденостудения под. От деня, в който изпуснаха спасителния самолет, сигналният пистолет лежеше на лавицата до вратата. Грабна го и се втурна навън. Сниши се на верандата — бе още гол. Но стискаше здраво пистолета в дясната си ръка.

Засенчи очи и огледа небето. Слънцето грееше ярко над самите върхове на дърветата. Очите му се насълзиха от ярката светлина. Нищо не можеше да види. Изстреля само шест патрона. Не трябваше да ги хаби. Но още чуваше перките. Затова инстинктивно стреля още два пъти право нагоре.

— Купър, това е...

— Хеликоптер.

Ръсти изтича на верандата и му хвърли джинсите. Когато се събуди, първо от интуитивното усещане, че той не лежи до нея, а после

от звука на хеликоптера, припряно навлече панталоните и пуловера си. Сега и тя, с ръка над очите, оглеждаше небето.

— Трябва да е видял сигналните ракети — извика възбудено Купър. — Връща се!

— Не го виждам. Откъде знаеш?

— Познавам по звука.

Явно наистина познаваше. След секунди хеликоптерът изви над върховете на дърветата и увисна над колибата. Купър и Ръсти започнаха да викат и да размахват ръце, макар очевидно мъжете да ги бяха забелязали. Виждаха дори широките им усмивки.

— Видяха ни! О, Купър, Купър!

Тя се хвърли към него. Купър я грабна в бясна прегръдка, вдигна я и я завъртя.

— Успяхме, Миличка, успяхме!

Поляната пред колибата бе достатъчно широка. Хеликоптерът кацна. Ръка за ръка, Ръсти и Купър се втурнаха към него. Тя не чувстваше болката в крака си. Пилотът отдясно разкопча колана си, излезе и се затича към тях, приведен под въртящите се перки.

— Гуспо'ица Карлсън? — южняшкият му акцент бе гъст като сироп. Ръсти закима, изведнъж загубила дар-слово, тя свенливо се притисна към рамото на Купър.

— Купър Ландри — представи се той и сърдечно раздруса ръката на пилота. — Ужасно се радваме, че ви виждаме, момчета.

— И ний също. На гуспо'ица Карлсън таткото ни нае да я търсим. Не му хареса как я търсят властите.

— Съвсем в негов стил — надвика Ръсти шума от перките.

— Само вий ли съ спасихте? — те кимнаха печално. — Е, 'ку не щете да висите тука, да ви караме да зарадваме татко ви.

При споменаването на бащата на младата жена пилотът хвърли към Купър разтревожен поглед, забелязал, че джинсите му не са закопчани, а под тях очевидно няма нищо. Ръсти пък имаше доволния и размъкнат вид на жена, която е правила любов цяла нощ. Нямахше нужда от обяснения, за да съобрази какво е положението.

Върнаха се в колибата, само колкото да се приведат в приличен вид. Купър взе единствено скъпата си пушка и излязоха. Ръсти погледна през рамо към колибата. Как мразеше това място. Сега, когато го напускаше, изпита известна тъга.

Купър изглежда не споделяше чувствата ѝ. Двамата с пилота се смееха и шегуваха, открили, че са ветерани от една и съща война и са служили по едно и също време. Ръсти трябваше да подтичва, за да ги настигне. Когато се изравни с тях, Купър я прегърна през раменете и ѝ се усмихна. Вече всичко беше наред. Или поне по-добре.

— Аз съм Майк — съобщи пилотът и им помогна да се качат. — А туй е Пат, моят брат-близък — другият пилот ги поздрави.

— Пат и Майк? — извика Купър. — Без майтап?

Това им се стори много смешно и всички се разкикотиха. Хеликоптерът се издигна над земята и направи един кръг над дърветата, преди да набере височина.

— Преди няколко дни спасителният самолет откри мястото на катастрофата — посочи Майк надолу.

Ръсти погледна. Бе изненадана, че са извървели такова разстояние, особено както Купър я влачеше в самоделната шейна. Без него никога нямаше да оцелее. Ами ако и той бе загинал? Потрепери от тази мисъл и сложи длан на рамото му. Той несъзнателно обви ръка около бедрото ѝ.

— Другите пет души загинаха на място — съобщи Купър на летците. — Ние с Ръсти седяхме на последния ред. Предполагам, че затова оцеляхме.

— Кат' съобщи, че самолетът не е изгорял или нещо таквоз, господин Карлсън настоя да се търсят оцелели — каза Майк. — Повика мен и брат ми от Атланта. Ний сме специализирани по спасителни акции — обърна се към тях и облегна ръка на седалката: — Как се озовахте в таз колиба?

Купър и Ръсти се спогледаха разтревожено.

— Дълга история. Ще почакаме да я разкажем само веднъж, ако не възразявате — каза Купър.

Майк кимна.

— Ще съобщя по радиото, че сме вя намерили. Много хора ви търсят. Времето беше много шибано... Ще прощавате, гуспо'ице Карлсън.

— Няма нищо.

— Бяхме с вързани ръце до вчера, докато се разчисти. Нищо не се виждаше. И таз сутрин тръгнахме рано.

— Къде ни карате? — попита Купър.

— Йелоунайф.

— Баща ми там ли е?

Майк поклати глава.

— В Лос Анджелис е. Сигур още днес ще ви измъкне там.

Новината ѝ хареса. Не знаеше защо, но се страхуваше от мисълта, че ще трябва да разкаже на баща си за премеждията си. Съобщението, че няма да се срещне веднага лице в лице с него бе успокояващо — може би заради това, което се случи снощи. Не бе имала време да го осмисли. Искаше първо да се наслади на преживяването.

Спасението дойде като намеса в личния ѝ живот. Радваше се, разбира се. Въпреки това ѝ се искаше да остане насаме с мислите си. Единственият човек, който би искала да я разсейва, бе Купър. Отново я обзе тази необичайна свенливост и се сгуши в него.

Той сякаш прочете мислите ѝ, повдигна главата ѝ към себе си и се взря в очите ѝ. Наведе се, целуна я звучно по устните и притисна ръката ѝ към гърдите си. Обхвана с ръка косата ѝ. Поведението му бе и покровителствено, и собственическо.

Останаха в тази поза до края на полета. Никой от пилотите не се опита да завърже разговор с тях. Уважаваха потребността им да останат сами. Въпросите щяха да почакаат.

— Бая тълпа сте сбрали — Майк погледна към тях през рамо и кимна към летището, което бе малко в сравнение с летищата на големите градове, но достатъчно голямо като за техния хеликоптер.

Ръсти и Купър видяха, че долу гъмжи от хора. Развълнуваната тълпа не проявяваше никакво уважение към забраните по пистата. От единия до другия ѝ край бяха паркирани микробуси с надписи на телевизионни компании, за които в този отдалечен район хората не бяха и чували.

Купър изруга тихо.

— Кой по дяволите ги повика?

— Катастрофата беше голяма новина — обясни Майк с извинителна усмивка. — Вий сте единствените оцелели. Сигур сички искат да чуят к'во ще разкажете.

В момента, в който Пат приземи хеликоптера, тълпата репортери се втурна през загражденията. Полицаяте едва ги удържаха. Няколко мъже с официален вид се затичаха към тях. Въздушната струя от

въртящите се перки прилепваше костюмите по телата им и блъскаше вратовръзките в лицата им. Най-после моторът спря.

Майк скочи на бетона и помогна на Ръсти да слезе. Тя се сви срамежливо до вратата, докато и Купър дойде. После благодариха както трябва на пилотите от Джорджия и тръгнаха напред, здраво хванати за ръка.

Мъжете, които ги посрещаха, бяха представители на Канадското бюро по безопасност на полетите и Националното бюро за транспортна безопасност. Да разследва катастрофата бе поканена и американската агенция, защото всички пътници бяха американци.

Чиновниците почтително приветстваха Купър и Ръсти със завръщането им в цивилизацията и ги прекараха покрай негодуващата и крещяща стена от журналисти, чието поведение бе всичко друго, но не и цивилизовано. Те ги бомбардираха с въпроси, изстреляни като от картечница.

Замаяните герои бяха вкарани през един от служебните входове, по коридора и в кабинета, отделен специално за тях.

— Баща ви е уведомен, госпожице Карлсън.

— Много ви благодаря.

— Беше щастлив да чуе, че сте добре — добави усмихващият се служител. — Господин Ландри, има ли някого, на когото да съобщим за вас?

— Не.

Ръсти се бе обърнала към него и чакаше отговора му. Той никога не бе споменавал нищо за семейството си, затова бе решила, че няма такова. Струваше ѝ се ужасно тъжно, че никой не го чака. Прииска ѝ се да протегне ръка и съчувствено да го погали по бузата. Но чиновниците се бяха струпали около тях.

Един от тях направи крачка напред.

— Доколкото разбирам, вие сте единствените оцелели.

— Да. Останалите загинаха на място.

— Уведомили сме семействата им. Някои от тях са отвън. Искат да говорят с вас — лицето на Ръсти пребледня като кокалчетата на пръстите ѝ, които още бяха вплетени в пръстите на Купър. — Но това може да почака — успокой я бързо мъжът, усетил смущението ѝ. — Бихте ли могли да ни помогнете да разберем причината за катастрофата?

— Аз не съм пилот — отвърна Купър лаконично. — Но съм сигурен, че бурята изигра голяма роля. Пилотите направиха всичко, което можеха.

— Значи не обвинявате екипажа за катастрофата? — опита пак човекът.

— Може ли чаша вода, моля? — обади се Ръсти тихо.

— И нещо за хапване — добави в същия тон Купър. — Тази сутрин не сме яли нищо. Дори кафе не сме пили.

— Разбира се, веднага — някой беше изпратен да им поръча закуска.

— И е добре да доведете необходимите длъжностни лица. Трябва да съобщя за смъртта на още двама души.

— Какви двама души?

— Тези, които убих — всички замръзнаха. Бе успял да прикове вниманието им. — Сигурен съм, че някой трябва да бъде уведомен. Но първо, какво става с кафето? — гласът му прозвуча властно и нетърпеливо. Стана й почти смешно как всички се разбързаха. През следващия един час чиновниците се щураха около тях като мухи без глави.

Донесоха им огромни закуски от пържоли и яйца. Ръсти най-много се зарадва на пресния портокалов сок. Все не можеше да му се насити. Докато се хранеха, отговаряха на безкрайни въпроси. Пат и Майк бяха доведени, за да потвърдят разположението на колибата спрямо мястото на катастрофата. Веднага бяха изпратени екипи, за да огледат останките от самолета и да направят ексхумация на телата, които Купър бе погребал.

Насред цялата тази бъркотия някой бутна в ръката на Ръсти телефонна слушалка и в ушите й прогърмя гласът на баща й:

— Ръсти, слава Богу. Добре ли си?

Очите й се напълниха със сълзи. За момент не можеше да говори.

— Добре съм. Много съм добре. Кракът ми почти се е оправил.

— Кракът ти! Какво се е случило с крака ти? Никой нищо не ми е казал.

Тя обясни, доколкото може, кратко и несвързано.

— Но сега е добре, наистина.

— Не ти вярвам. Но ти не се безпокой за нищо. Ще уредя всичко тук. Довечера ще те докарат в Лос Анджелис, а аз ще те чакам на

летището. Цяло чудо е, че си оцеляла.

Тя погледна към Купър и тихо повтори:

— Да, цяло чудо е.

Около обед ги заведоха в един мотел от другата страна на улицата и им дадоха стаи, в които да вземат душ и да се преоблекат в дрехи, осигурени от канадското правителство.

На вратата на своята стая Ръсти неохотно пусна ръката на Купър. Не можеше да понесе да не го вижда непрекъснато пред очите си. Чувстваше се самотна, отчуждена. Нищо не ѝ изглеждаше реално. Всичко и всички ѝ приличаха на отражения в криви огледала. Трудно ѝ беше да облече мислите си в думи. Всичко бе странно — освен Купър. Единствено Купър бе реален.

Той изглеждаше вкиснат, но едва ли би било удобно да се настанят в една стая, затова стисна ръката ѝ и прошепна:

— Ще съм до теб, съседната врата.

Изчака я да влезе в стаята си и да заключи вратата. Едва тогава и той отиде в своята. Стовари се в единствения стол и закри лицето си с ръце.

— И сега какво? — попита четирите стени.

Ако само бе издържал още една нощ. Ако само тя не му бе задала този въпрос вчера след закуска. Ако не бе проявила такава страст... не бяха пътували в един и същ самолет и не бяха катастрофирали. Ако само някой от другите бе оживял и не бяха останали сами...

Можеше да измисли още хиляди „ако само“, но истината бе, че са правили любов през целия вчерашен ден и чак до малките часове на днешния.

Не съжеляваше — за нито една задъхана секунда. Но не знаеше как, по дяволите, ще живее отгук нататък. Би трябвало да се прави, че нищо не се е случило и да не обръща внимание на блестящите ѝ очи, в които грееше потвърждението за споделена страст. Но точно в това бе въпросът. Не можеше да не обръща внимание на разтапящите ѝ погледи.

Нито пък можеше коравосърдечно да махне с ръка на нейната зависимост от него. Правилата, които бе наложил в колибата, още бяха в сила. Тя още не се бе аклиматизирала. Бе неспокойна. Току-що бе преживяла една травма. Не можеше толкова скоро да я подложи на още една. Тя не беше твърда като него. С нея човек трябваше да се отнася

внимателно и тактично. След изпитанията, на които я подложи, тя заслужаваше поне това съобразяване.

Разбира се, бе се примирил, че ще се разделят. Искаше му се Ръсти да е първата, която да му обърне гръб. Това щеше да му спести отговорността, че я е наранил.

Но, по дяволите, тя не искаше. А той не можеше. Не още. Не и докато не бе абсолютно необходимо. Дотогава, макар да знаеше, че е безразсъдно, щеше да продължава да е нейният рицар, нейният защитник, нейният любовник.

Господи, харесваше му тази роля!

Лошото само бе, че е прекалено временна.

Горещият душ бе прекрасно усещане и я съживи физически и душевно. Тя изми два пъти косата си с шампоан и я плакна, докато започна да скърца. Когато излезе от ваната, се чувстваше почти нормално.

Но не беше. Нормално нямаше да забележи колко меки са кърпите в мотела. Щеше да приеме меките кърпи за нещо подразбиращо се. Бе се променила и по много други начини. Когато извади крака си от ваната, забеляза грозния назъбен белег по кожата си. Носеше и други белези. По-дълбоки, неизлечимо издълбани в душата ѝ. Ръсти Карлсън вече никога нямаше да бъде същата.

Дрехите, които ѝ бяха дали, бяха простички и малко големи, но я накараха отново да се чувства човек и жена. Обувките ѝ станаха, но ѝ се сториха необичайно леки. За пръв път от седмици обуваше нещо друго, освен туристически обувки. Почти една седмица в хижата и почти две след катастрофата.

Две седмици? Само толкова?

Когато излезе от стаята, Купър я чакаше пред вратата. Бе изкъпан и обръснат. Косата му бе добре сресана и още влажна. Новите дрехи изглеждаха не на място върху стройното му тяло.

Приближиха се един към друг предпазливо, смутено, почти извинително. После очите им се срещнаха и интимността отново избухна. А с нея и още нещо.

— Различен си — прошепна Ръсти.

— Не, не съм — поклати той глава. — Може да изглеждам различно, но не съм се променил.

Хвана я за ръката и я измъкна настрана, като погледна предупредително към хората, които иначе щяха да се струпат около тях. Щом се отдалечиха достатъчно, та да не се чува, ѝ каза:

— В цялата тази бъркотия не успях да ти кажа нещо.

Чист, миришещ на сапун и крем за бръснене, той ѝ се стори много привлекателен. Очите ѝ се плъзнаха гладно по него, неспособни да възприемат новия Купър.

— Какво?

Той се наведе към нея.

— Харесва ми начинът, по който езикът ти се разхожда по корема ми.

Ръсти ахна и погледна към групата, която се бе скупчила на дискретно разстояние и ги наблюдаваше с любопитство.

— Ти си възмутителен...

— И не ми пука — приближи се още повече. — Хайде да им дадем нещо, за което да има да си приказват.

Обви ръка около врата ѝ, повдигна брадичката ѝ към себе си и я целуна безпощадно. Взе каквото искаше и ѝ даде повече, отколкото тя би се осмелила да поиска. Не бързаше. Езикът му проникна в устата ѝ бавно, сладко и в чисто сексуален ритъм. Най-после се отдръпна и изръмжа:

— Искам да те нацелувам така цялата. Но — хвърли един поглед към потресената им публика — това ще трябва да почака.

Ръсти не разбра как напусна мотела. Целувката на Купър я бе хвърлила в транс.

Часовете на следобеда се влачеха безкрайно. Предложиха им още веднъж да ядат. Ръсти си поръча огромна салата. Умираще за студени, хрупкави, свежи зеленчуци, но успя да изяде едва половината.

Липсата ѝ на апетит отчасти се дължеше на закуската, която им бяха поднесли само преди два часа, но най-вече на тревогата ѝ от разпита, на който бяха подложени във връзка със смъртта на Куин и Рубен Герилоу. Бе пристигнал следовател, който да вземе показанията на Купър. Той разказа как са срещнали двамата отшелници, как те са им дали подслон и са им обещали да им помогнат, а после са ги нападнали.

— Животът ни беше в опасност — завърши той. — Нямах избор. Това беше самоотбрана.

Ръсти преценяваше реакцията на полицаите и виждаше, че не са убедени. Те шепнеха помежду си и непрекъснато хвърляха подозрителни погледи към Купър. Разпитаха го за службата му във Виетнам и стигнаха до пленничеството му. Поискаха да разкаже как е успял да избяга от лагера. Той отказа с мотива, че това няма нищо общо с въпроса.

— Но сте бил принуден да... да...

— Да убивам? — подсказа им Купър с безпощадна прямота. — Да. Много хора убих, докато се измъкна. И бих го направил отново.

Размениха се многозначителни погледи. Някой се изкашля притеснено.

— Той пропуска важна подробност — намеси се Ръсти.

Всички очи се насочиха към нея.

— Ръсти, не! — Купър я погледна с безмълвна молба да внимава и да не говори. — Не е нужно.

— Нужно е — отвърна тя на погледа му с любов. — Опитваш се да ми го спестиш. Оценявам това. Но не мога да ги оставя да си мислят, че си убил двама души без сериозна причина — обърна се към слушателите си: — Куин и Рубен Герилоу, щяха да убият Купър и... и да задържат мен.

Всички изглеждаха потресени.

— Откъде знаете това, госпожице Карлсън?

— Просто го знае и толкова. Можете да подозирате, че аз лъжа, но нямате основания да мислите, че тя лъже.

Ръсти сложи ръка на рамото му, за да го спре.

— По-възрастният, Куин, ме нападна — разказа им простичко какво ѝ е сторил Герилоу онази сутрин в колибата. — Кракът ми още беше доста зле. Бях практически безпомощна. Купър се върна точно навреме, за да предотврати изнасилването. Герилоу посегна към пушката си. Ако Купър не беше действал, когато и както трябваше, убитият щеше да е той, а не Герилоу. А моят живот щеше и досега да зависи от милостта на стареца.

Размениха си дълъг разбиращ поглед с Купър. Тя никога не беше съблазнявала съзнателно бащата и сина. Той знаеше това през цялото

време и безмълвно я помоли да му прости обидите, а тя го помоли да ѝ прости, че се е страхувала от него.

Той праметна ръка през раменете ѝ и я притисна към себе си. Без да обръщат внимание на никого в стаята, двамата седяха здраво прегърнати и леко се поклащаха.

Половин час по-късно от Купър бяха снети всички обвинения за смъртта на Куин и Рубен Герилоу. Сега им предстоеше срещата със семействата на жертвите. Ридаещата печална група бе въведена в стаята. Близо цял час Ръсти и Купър разговаряха с тях и доколкото можеха отговаряха на въпросите им. Опечалените изпитаха известно облекчение, като научиха, че обичаните от тях същества са загинали моментално и без да страдат. Със сълзи на очи благодариха на оцелелите, за търпението. Всички присъстващи бяха дълбоко развълнувани.

Срещата с журналистите бе нещо съвсем различно. Когато Ръсти и Купър влязоха в голямата зала, определена за пресконференция, бяха посрещнати от доста неспокойна тълпа. Таванът не се виждаше от облака тютюнев дим. Седнаха на една маса с микрофони и се приготвиха да отговарят на канонадата от въпроси, колкото можеха изчерпателно, но сбито. Някои от въпросите бяха глупави, други бяха умни, трети бяха болезнено лични. Накрая, когато един нетактичен журналист попита какво е да делиш колиба с напълно непознат, Купър се обърна към един от служителите и отсече:

— Достатъчно. Изведете Ръсти отгук.

Чиновникът не се размърда достатъчно бързо според него, затова той я хвана под ръка и ѝ помогна да стане от стола. Докато се движеше към изхода, към тях тичешком се приближи човек, който размахваше служебна карта. Представи се като журналист от списание и им предложи огромна сума за изключителните права върху тяхната история.

— Но ако това не е достатъчно — добави той припряно, като видя враждебния поглед на Купър, — ще вдигнем заплащането. Предполагам, че не сте правили никакви снимки?

Купър с груба ругатня отблъсна журналиста и му обясни какво може да направи със списанието си.

Когато се отправиха към самолета за Лос Анджелис, Ръсти бе толкова изтощена, че едва ходеше. Десният крак я болеше. Купър

трябваше направо да я внесе на ръце. Още щом я остави на седалката в салона за първа класа и се разположи на съседното място, помоли стюардесата да донесе бренди.

— А ти няма ли да пиеш? — попита тя след няколко огнени, но възстановителни глътки.

Той поклати глава:

— Заклел съм се известно време да не пия — ъгълчетата на устните му трепнаха в лека усмивка.

— Вие сте много красив, господин Ландри — забеляза Ръсти, загледана в него, сякаш го виждаше за пръв път.

Купър взе чашата от отпуснатите ѝ пръсти.

— Това е заради алкохола.

— Не, заради теб е — вдигна ръка и докосна косата му.

— Радвам се, че мислиш така.

— Госпожице Карлсън, господин Ландри, вечеря?

С изненада видяха, че самолетът вече е излетял. Бяха толкова заети един с друг, че дори не бяха забелязали кога са се отделили от земята. Кое то не беше лошо. Полетът с хеликоптера не ѝ се отрази зле, защото нямаше време да се осъзнае. Но с напредването на деня мисълта за пътуване по въздуха до Лос Анджелис я изпълваше с мрачни предчувствия. Още не можеше да лети спокойно — ако изобщо някога щеше да може.

— Вечеря, Ръсти? — попита Купър. Тя поклати глава. Той отговори на стюардесата: — Не, благодаря. Днес няколко пъти ни храниха.

— Позвънете, ако имате нужда от нещо — каза тя любезно и се оттегли. Останаха сами за пръв път, откакто ги намериха.

— Знаеш ли, смешно е — обади се Ръсти озадачено. — Бяхме толкова дълго заедно, та си мислех, че ще се радвам, когато дойде моментът да се разделим. Мислех си, че ми липсват другите хора. Но днес не можах да понеса тълпите. Цялото това блъскане и надвикване. И всеки път, когато те изгубех от погледа си, изпадах в паника.

— Съвсем естествено — прошепна той и отметна кичур от косата ѝ. — Толкова дълго си била зависима от мен, че ти е станало навик. Ще ти мине.

— Ще ми мине ли?

— А няма ли?

— Не съм сигурна, че искам.

Той произнесе тихо името ѝ и в следващия момент устните му се притиснаха към нейните. Целуна я пламенно и отчаяно, сякаш това бе последният му шанс. Ръсти обви ръце около врата му и скри глава в рамото му.

— Ти спаси живота ми. Благодарих ли ти? Казах ли ти, че без теб щях да умра?

Купър трескаво целуваше врата ѝ, ушите, косата.

— Няма нужда да ми благодариш. Аз исках да те защитавам, да се грижа за теб.

— Направи го. Много добре — отново се целуваха, докато, останали без дъх, бяха принудени да спрат. — Докосни ме.

— Да те докосна? — погледна устните ѝ, все още блестящи от целувката му. — Тук? Сега?

Тя бързо закима:

— Моля те, Купър. Уплашена съм. Нужно ми е да знам, че си тук, че наистина си тук.

Той разтвори якето, предоставено от канадското правителство и пхна ръка вътре. Обхвана гърдите ѝ — женствени и топли под пуловера. Притисна буза към нейната и прошепна:

— Зърната ти вече са твърди. Сякаш не си изненадана.

— Не съм.

— Винаги ли е така? Къде си била, когато аз бях четиринайсетгодишен?

Тя се засмя тихо.

— Не, невинаги. Мислех си за снощи.

— Снощи беше цяла безкрайност. За кога по-точно?

— Помниш ли, когато... — прошепна му нещо пикантно.

— Господи, да! — простена той. — Но не говори за това сега. Защото иначе ще трябва да седнеш в скута ми.

Тя го докосна.

— За да скрия това ли?

— Недей, Ръсти — процеди той през зъби. А когато ѝ каза какво биха правили, ако седне в скута му, тя целомъдрено отдръпна ръката си.

— Не мисля, че би било прилично. Всъщност, ако става дума за приличие, не мисля, че е прилично и това, което правиш ти. Може би е

по-добре да спреш — той извади ръката си изпод пуловера ѝ. Двамата се гледаха с изписано в очите чувство за загуба. — Иска ми се да не бяхме толкова твърдоглави. Иска ми се да бяхме правили любов и преди миналата нощ.

— Точно това си помислих — въздъхна той дълбоко.

В гърлото ѝ се надигна ридание.

— Прегърни ме, Купър — той я обхвана здраво и зарови лице в косата ѝ. — Не ме пускай.

— Няма. Не сега.

— Никога. Обещай ми.

Сънят я покори, преди да е получила исканото обещание. Той ѝ спести и мрачното си изражение.

Изглеждаше, сякаш цялото население на Лос Анджелис чака пристигането им на летището. Кацнаха за малко в Сиатъл, без да трябва да се прехвърлят. В салона за първа класа бяха сами. Излитането също мина без премеждия.

Сега, очаквайки тълпа, старшата стюардеса ги посъветва да излязат последни. Ръсти се зарадва на забавянето. Бе ужасно нервна. Дланите ѝ бяха изпотени. Това не бе присъщо за нея. На обществени места се чувстваше спокойно и не можеше да си представи защо днес е толкова притеснена. Не искаше да пусне ръката на Купър, макар че продължаваше да му се усмихва самоуверено, но неискрено. Само ако можеше да се върне в ежедневния си живот без цялата тази шумотевица!

Но нямаше да е толкова лесно. В момента, в който излезе от самолета, най-лошите ѝ предчувствия се сбъднаха. Моментално бе ослепена от светлината на прожектори. В лицето ѝ пъхнаха микрофони. Някой неволно я удари с калъф за фотоапарат. Шумът бе оглушителен. Но през какофонията до нея достигна познат глас. Тя се обърна към него.

— Татко?

След миг бе смачкана в прегръдката му. Изпусна ръката на Купър и, макар да я търсеше, докато отвърщаше на прегръдката, не успя да я намери. Изпадна в паника от раздялата.

— Дај да прегледам пораженията — каза Бил Карлсън и отдалечи дъщеря си на една ръка разстояние. Журналистите разшириха кръга около тях, но фотоапаратите не преставаха да запечатват тази

вълнуваща среща. — Не е толкова зле, като се имат предвид обстоятелствата — смъкна якето от раменете ѝ. — Колкото и да съм благодарен на канадското правителство за грижите, които е положило за теб днес, мисля, че ще се чувстваш много по-добре с това.

Появи се един от служителите му и подаде голяма кутия, от която Карлсън извади дълго до петите палто от червена лисица, точно като това, което бе носила в деня на катастрофата.

— Чух какво е станало с палтото ти, скъпа — съобщи той и гордо наметна кожуха на раменете ѝ, — затова реших да го възстановя.

От тълпата се изтръгнаха възклицания. Журналистите се струпваха по-близо, за да направят снимки. Палтото бе умопомрачително, но прекалено тежко за уханната южна калифорнийска вечер. Ръсти го усещаше като метална ризница, която я притиска към земята. Но веднага забрави за него, както и за всичко друго. Вглеждаше се трескаво в светкавиците наоколо с надеждата да открие Купър.

— Татко, искам да те запозная...

— Не се безпокой за крака си. Ще го прегледат най-добрите лекари. Запазил съм ти стая в болницата. Отиваме направо там.

— Но Купър...

— А, да, Купър Ландри, нали? Човекът, който също преживя катастрофата. Благодарен съм му, разбира се. Той е спасил живота ти. Никога няма да забравя това — Карлсън говореше с гръмовен глас, който да бъде чул от журналистите от вестниците и уловен от микрофоните.

Помощникът му дипломатично им проправи път с кутията от палтото през тълпата от журналисти:

— Дами и господа, ще ви уведомя, ако има още новини — каза им Карлсън, докато я избутваше към една спортна кола.

Ръсти се огледа навсякъде, но не видя Купър. Най-после забеляза широкия му гръб да се отдалечава. Двама журналисти тичаха по петите му.

— Купър! — колата потегли рязко и тя се вкопчи в седалката, за да не загуби равновесие. — Купър! — но не можа да надвика глъчката.

Искаше ѝ се да изскочи и да се втурне след него, но колата вече се движеше, а баща ѝ говореше. Тя се опита да го чуе и да разбере какво ѝ казва, но думите звучаха безсмислено.

Шофьорът се промъкваше през алеята и надуваше клаксона, за да разгони пешеходците, а тя се бореше с нарастващата си паника. Накрая тълпата погълна Купър и тя съвсем го изгуби от погледа си.

— Много се бях уплашил, Ръсти. Мислех, че съм загубил и теб.

Тя облегна глава на рамото на баща си и стисна ръката му:

— Знам. Аз пък се страхувах как ще приемеш новината за катастрофата.

— За онзи ден, когато се скарахме и ти си тръгна...

— Моля те, татко, не искам дори да мислим за това — вдигна глава и му се усмихна. — Може и да не съм преживяла изкормването на онзи овен, но преживях самолетна катастрофа.

Той се засмя.

— Не знам дали си спомняш, беше много малка, но едно лято Джеф избягал от стаята си, когато беше на лагер. Прекарал цяла нощ в гората. Загубил се и го намерили чак късно на следващия ден. Но този малък бандит изобщо не се беше уплашил. Когато го намерили, той си бил направил колиба и спокойно си ловял риба за вечеря.

Ръсти отново облегна глава и усмивката ѝ постепенно угасна.

— Купър правеше всичко това вместо мен.

Усети внезапното напрежение в тялото на баща си. Обикновено се наежваше така, когато не одобряваше нещо.

— Що за човек е този Купър Ландри? — попита той.

— Какво имаш предвид?

— Ветеран от Виетнам, доколкото разбирам.

— Да. Бил е и военнопленник, но успял да избяга.

— Той... добре ли се отнасяше с теб?

О, да, помисли тя. Но потисна избликналите като шампанско чувства.

— Да, татко. Много добре. Без него нямаше да оцелея.

Не искаше да му разказва за личните си отношения с Купър толкова скоро след завръщането си. Трябваше постепенно да го подготви за чувствата си. Очакваше съпротива, защото Бил Карлсън бе властен и своеволен човек.

Освен това имаше интуиция. Човек не можеше лесно да го залъже. С колкото се може по-безразличен тон Ръсти му каза:

— Ще се опиташ ли тази вечер да го намериш? На летището се загубихме.

— Защо изобщо е необходимо отново да се срещаш с този човек?
Със същия успех би могъл да я попита защо е необходимо да продължава да диша.

— Искам да му благодаря както трябва, задето спаси живота ми — измъкна се тя.

— Ще видя какво мога да направя — в този момент шофьорът спря пред частната клиника.

Въпреки че баща ѝ бе подготвил всичко, минаха два часа, докато Ръсти остана сама в стаята си. Украсена с оригинални произведения на изкуството, обзаведена със съвременни мебели, тя приличаше повече на луксозен апартамент, отколкото на болнична стая. Лежеше в удобно механизирано легло с меки възглавници под главата си. Носеше нова модна нощница, една от няколкото, които баща ѝ бе опаковал в куфара ѝ. Всичките ѝ любими козметики и тоалетни принадлежности бяха подредени в банята. Имаше на разположение персонал — трябваше само да вдигне телефона на нощното си шкафче.

И беше нещастна.

Първо, кракът я болеше след прегледа на хирурга. За всеки случай ѝ направиха рентгенова снимка, но не откриха костта да е счупена.

— Купър каза, че няма нищо счупено — тихо съобщи тя на лекаря. Той се намръщи, като видя нацърбения белег и се завайка за грубите шевове. Ръсти веднага скочи да го защитава:

— Той се опитваше да спаси крака ми!

Изведнъж се почувства страшно горда с белега си. Ни най-малко не се вълнуваше от възможността да го няма, което, както ѝ беше обяснено, щеше да изисква най-малко три пластични операции, а може би и повече. За нея белегът бе като медал за храброст.

Освен това, Купър снощи дълго бе целувал подутата кожа и ѝ бе говорил, че тя ни най-малко не му пречи, дори всъщност го възбужда. Мислеше си дали да не каже и това на надутия пластичен хирург.

Не му го каза. Всъщност не каза почти нищо. Просто нямаше сила. Мислеше само колко иска да я оставят на мира, за да заспи. А сега, когато имаше тази възможност, сънят бягаше от очите ѝ. Съмнения, страхове и нещастия я държаха будна. Къде беше Купър? Защо не дойде с нея? На летището наистина беше цирк, но със сигурност можеше да остане с нея, ако наистина искаше.

Когато сестрата дойде да ѝ предложи приспивателно, тя с благодарност го прие. Знаеше, че иначе никога няма да заспи без твърдата, топла прегръдка на Купър.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Боже мой, не мога да повярвам! Нашата Ръсти в самолетна катастрофа!

— Трябва да е било ужасно.

Ръсти вдигна поглед от възглавниците на болничното легло към двете елегантни жени на прага и си пожела да изчезнат в облак дим. Още щом пъргавата жизнерадостна санитарка отнесе таблата от закуската ѝ, двете ѝ приятелки влетяха в стаята. Пропити от екзотични парфюми и нескривано любопитство, те ѝ казаха, че искат да са първите, които да изразят съчувствието си. Ръсти подозираше, че всъщност искат да са първите, които да чуят пикантните подробности за нейната „канадска лудория“, както някой я бе нарекъл.

— Не, не бих казала, че беше много забавно — отвърна тя уморено.

Бе се събудила много преди да ѝ сервират закуската, защото напоследък бе свикнала да става по изгрев-слънце. Но благодарение на приспивателното снощи бе спала дълбоко и липсата на жизненост се дължеше по-скоро на униние, отколкото на умора. Бе в много лошо настроение и опитите на приятелките ѝ да го подобрят имаха обратен ефект.

— Щом излезеш оттук, ще те заведем в салона да се погрижиш за себе си. Коса, грим, масаж. Само погледни горките си нокти — едната вдигна отпуснатата ѝ ръка и зацъка с език. — Опропадени са.

Ръсти се усмихна изнурено, спомняйки си колко бе разстроена, когато Купър ги изряза с ловджийския си нож.

— Нямах време да си правя маникюр — това трябваше да прозвучи като шега, но приятелките ѝ закимаха съчувствено. — Бях прекалено заета да се опитвам да остана жива.

Едната тръсна изрусената си коса и деликатно потрепери, от което хермелиновото ѝ наметало се смъкна. Десетината сребърни гривни на ръката ѝ звъннаха като коледни камбанки.

— Била си толкова смела, Ръсти. Мисля, че аз по-скоро бих умряла, вместо да премина през всичко това.

Ръсти понечи да ѝ възрази, но си спомни, че не много отдавна тя самата би казала нещо също толкова глупаво.

— И аз винаги така съм мислила. Но ще се изненадаш колко силни са инстинктите за самосъхранение. В ситуация като тази, в която аз попаднах, те вземат връх.

Приятелките ѝ обаче не се интересуваха от философия, а от клюката. Едната бе седнала на леглото до краката ѝ, другата се бе навела от стола до него. Приличаха на лешояди, които нямаха търпение да я изчакаат да умре, за да оглозгат костите ѝ.

Историята за катастрофата и последвалите я събития днес се бе появила на първа страница на сутрешния вестник. Авторът, ако се изключат няколко дребни грешки, добросъвестно бе предал разказа на Ръсти и Купър. Статията бе сериозна и журналистически добре издържана. Но публиката имаше склонността да чете между редовете. Искаше да чуе онова, което е било премълчано. Публиката, включително нейните приятелки, искаше голата истина.

— Страшно ли беше? Ставаше ли тъмно, когато слънцето залезеше?

— В колибата имахме няколко газени лампи.

— Не, искам да кажа навън. Преди да стигнете до колибата. Когато е трябвало да спите на открито в гората.

Ръсти въздъхна уморено:

— Да, беше тъмно. Но имахме огън.

— А какво ядяхте?

— Обикновено зайци.

— Зайци! Бих умряла.

— Аз не умрях! — избухна Ръсти. — И ти нямаше да умреш.

Защо се държа така? Защо не го пусна покрай ушите си? Те изглеждаха обидени и смутени и не разбираха защо се нахвърли така върху тях. Защо не им каза нещо остроумно и светско, например че заешко се сервира в някои от най-добрите ресторанти?

Това, разбира се, ѝ напомни за Купър. Обзе я копнеж да го види.

— Ужасно съм уморена — рече тя. Имаше нужда да си поплаче, без да трябва да обяснява защо.

Но този дует не разбираше от намеци. Нямаха и намерение да си тръгват.

— И бедният ти крак! — ръцете с гривните в ужас се притиснаха към бузите на собственичката им. — Сигурен ли е докторът, че ще го оправи?

— Съвсем сигурен — успокой я Ръсти.

— Колко операции ще са необходими, за да се махне този противен белег? — Ръсти усети полъх. Другата махаше енергично с ръце, за да направи знак на нетактичната си приятелка. — О, нямах това предвид. Не е противен. Имах предвид...

— Знам какво имаше предвид — прекъсна я тя и отвори очи. — Наистина е противен, но е по-добре, отколкото ако бях останала без крак. А по едно време се страхувах, че ще се стигне дотам. Ако Купър... — изведнъж замълча. Неволно бе произнесла името му. Лешоядките веднага го сграбчиха в хищните си нокти.

— Купър ли? — попита едната любопитно. — Мъжът, който оживя от катастрофата заедно с теб?

— Да.

Двете жени си размениха поглед, сякаш хвърлиха наум ези-тура, за да решат коя първа да започне с безкрайните въпроси.

— Видях го снощи по телевизията. Боже мой, Ръсти, той е разкошен!

— Разкошен ли?

— Е, не в смисъл съвършен. Не като модел. Искях да кажа груб, мъжествен, потен, космат, секси.

— Той ми спаси живота — каза Ръсти тихо.

— Знам, скъпа. Но ако трябва да ти бъде спасен живота, по-добре да е от някой, който изглежда като твоя Купър Ландри. Тези мустаци! — приятелката ѝ се усмихна дяволито и облиза устни. — Вярно ли е това, което казват за мустаците? Нали помниш вица?

Ръсти помнеше вица. Бузите ѝ поруменяха, а устните ѝ преbledняха. Това, което казваха за мустаците, бе вярно.

— Наистина ли раменете му са толкова широки?

— Да, доста е як — призна Ръсти безпомощно. Но...

— А наистина ли бедрата му са толкова тесни? — дамите се изкискаха.

Искаше ѝ се да изпищи.

— Той може да прави неща, за които аз никога не бих се сетила. Направи от коженото ми палто шейна и ме влачи километри наред. Дори не си представях колко далеч, преди да видя от хеликоптера.

— В него има нещо прелестно опасно — едната потрепери сладостно. Не бе чула и дума от това, което Ръсти ѝ каза. — Нещо заплашително в очите. Винаги съм смятала този първобитен тип мъже за много секси.

Другата на стола притвори унесено очи.

— Престани, става ми горещо.

— Във вестника пише, че е убил двама души, биейки се за теб.

Ръсти едва не изскочи от леглото.

— Във вестника въобще не пише такова нещо!

— Е, аз знам колко прави две и две.

— Това беше самоотбрана!

— Миличка, успокой се — тя я потупа по ръката. — Щом казваш, че е било самоотбрана, значи е било самоотбрана — намигна ѝ. — Слушай, мъжът ми познава Бил Фридкин. Той мисли, че от вашата история ще излезе страхотен филм. Те двамата ще обядват заедно следващата седмица...

— Филм! — ужаси се Ръсти. — О, не! Моля те, кажи му да не говори нищо. Не искам от това да излиза каквото и да е. Просто искам да го забравя и да продължа да си живея живота.

— Не сме искали да те разстройваме, Ръсти — жената от стола се изправи, приближи се до леглото и сложи ръка на рамото ѝ. — Просто ние сме двете ти най-добри приятелки. Ако има нещо ужасно, за което би искала да поговориш с някого, нещо... нали разбираш, нещо лично, за което не можеш да кажеш на баща си, ние сме на разположение.

— Какво например? — Ръсти се отърси от ръката ѝ и вдигна очи към тях.

Двете се спогледаха многозначително.

— Почти две седмици си била сама с този мъж...

— И какво? — попита тя сприхаво.

— И във вестника пише, че колибата е била само с една стая.

— Е, и?

— Хайде, Ръсти — приятелката ѝ започваше да губи търпение. — Човек може да си помисли какво ли не. Ти си млада, хубава, а той определено е готин и със сигурност много мъжествен. И двамата сте

свободни. Била си ранена. Той се е грижил за теб. Почти изцяло си зависила от него. Мислила си, че може да изкараш там цяла зима.

Другата пое топката и продължи възбудено:

— Да живеете заедно така, толкова близо един до друг на края на света... Е, това определено е най-романтичното нещо, за което съм чувала. Разбираш за какво говоря.

— Да, разбирам — гласът на Ръсти бе студен, но очите ѝ горяха. — Искаш да знаеш дали съм спала с Купър.

Точно в този момент вратата се отвори и обектът на техния разговор влезе в стаята. Сърцето на Ръсти едва не изскочи от гърдите. Приятелките ѝ, забелязали сияещата ѝ усмивка, бързо се извъртяха към вратата. Той сякаш не ги видя. Очите му бяха приковани към нея. Огненият поглед, който двамата си размениха, би трябвало да даде отговор на всички въпроси относно степента им на близост.

Ръсти най-после се овладя дотолкова, че да може да говори.

— Тъж... Купър, това са две от най-добрите ми приятелки — представи ги по име.

Той им кимна безразлично.

— О, господин Ландри, за мен е такава чест да се запозная с вас — възкликна едната задъхано с разширени от възбуда очи. — В „Таймс“ пишеше, че сте избягал военнопленник. Направо свят ми се завива. Искам да кажа, от всичко, през което вече сте преминали. А след това да преживеете и самолетна катастрофа...

— Ръсти казва, че сте спасили живота ѝ.

— Ние със съпруга ми бихме искали да ви поканим двамата на вечеря, когато тя се оправи. Моля ви да приемете.

— Кога пък го решихте това? — засегна се другата. — Аз исках да ги поканим на вечеря.

Глупавото им бръщолевене бе дразнещо и смуцаващо. Дърпах се като двете доведени сестри от „Пепеляшка“.

— Сигурна съм, че Купър няма много време — прекъсна ги Ръсти, забелязала, че той става все по-нетърпелив. Както и тя. Сега, когато той бе тук, искаше да се отърве от така наречените си приятелки и да остане насаме с него.

— Достатъчно поседяхме — обади се едната от тях и взе чантата и палтото си. Наведе се над Ръсти да я целуне и прошепна: — Ах ти, хитруша такава. Няма да ти се размине. Искам всичко да ми разкажеш.

Другата се приближи и каза:

— Сигурна съм, че самолетната катастрофа си е струвала. Той е божествен. Толкова естествен, толкова... Е, сигурна съм, че няма нужда да обяснявам точно на теб.

До вратата спряха да кажат довиждане на Купър. Едната дори го потупа по гърдите, за да му напомни за вечерята, която ще организира в негова чест. Измъкнаха се, усмихвайки се самодоволно през рамо на Ръсти и вратата се затвори зад тях.

Купър ги изчака да излязат и се приближи към леглото.

— Няма да ходя на тази тъпа вечеря.

— Не съм и очаквала. Като ѝ попремине интересът, ще я посъветвам да се откаже от тази идея.

Оказа се, че е опасно да го гледа. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя смутено ги избърса.

— Нещо не е ли наред?

— Не, аз... — поколеба се дали да му го каже, но реши да рискува. Времето за тайни между тях отдавна бе минало. Смело вдигна очи към него: — Просто много се радвам да те видя.

Той не я докосна, макар че нямаше значение. Погледът му бе също толкова собственически, колкото и ласката му. Плъзна се по нея, както лежеше под одеялото, после се върна нагоре. Спря се на гърдите ѝ, съблазнително очертани от копринената нощница.

Тя нервно вдигна ръка и замачка дантелата по врата си.

— Тъъ... нощницата ме чакаше тук, когато постъпих.

— Хубава е.

— Всичко е по-хубаво от наполеонки.

— Изглеждаш съвсем добре и в наполеонки.

Усмивката ѝ угасна. Той бе тук. Тя го виждаше, вдъхваше чистия му аромат на сапун, чуваше гласа му. Бе с нови дрехи — панталони, ежедневна риза и яке. Но не те бяха причината за отчуждението му. Не ѝ се искаше да го признае, но това го имаше, очевидно като непроницаема стена.

— Благодаря ти, че дойде да ме видиш — каза тя, като не можа да измисли нищо друго. — Помолих баща си да те намери и да ти съобщи къде съм.

— Баща ти не ми е казвал нищо. Сам те открих.

Ръсти се окуражи. Той я бе търсил. Може би цяла нощ.

Може би, докато тя бе спала, упоена от приспивателните, той е кръстосвал улиците. Но Купър прекърши надеждите ѝ, като добави:

— В сутрешния вестник пишеше, че си тук. Доколкото разбирам, някой пластичен хирург ще ти оправи шевовете.

— Аз защитих твоите шевове.

Той сви безразлично рамене.

— Свършиха работа. Това е всичко, което ме интересува.

— Мен също.

— Сигурно.

— Така е! — надигна се в леглото, ядосана от снизхождението му. — Не беше моя идеята да дойда тук направо от летището. Баща ми беше решил така. Аз бих предпочела да си отида у дома, да си проверя пощата, да си поляя цветята, да легна в собственото си легло.

— Защо не го направи? Ти си голямо момиче.

— Току-що ти казах. Баща ми беше уредил всичко. Не можех да искам да го промени.

— И защо така?

— Не ставай глупав! И защо да не искам да ми махнат този белег? — извика тя сърдито.

Той погледна настрани и захапа ъгъла на мустака си.

— Трябва да искаш. Разбира се, че трябва.

Ръсти се отпусна нещастно на възглавниците и изтри очи с края на чаршафа.

— Какво ни става? Защо се държим така?

— Не трябва цял живот да носиш този белег. Не съм искал да ти кажа такова нещо.

— Не ти говоря за белега. Говоря ти за всичко. Защо изчезна снощи на летището?

— Бях там, пред очите на всички.

— Но не с мен. Аз те извиках. Не ме ли чу?

Той не отговори на въпроса ѝ.

— Не личеше да ти липсва внимание.

— Исках твоето внимание. И го имах, докато излязохме от самолета.

— Трудно в тази тълпа бихме могли да правим това, което правехме в самолета — очите му демонстративно я огледаха. — Освен това, ти беше много заета — устните му отново бяха изкривени в

презрителна усмивка, която сега изглеждаше много неестествена, защото Ръсти не я бе виждала, откак прaviха любов.

Тя бе зашеметена. Кога и къде бе отишло всичко между тях?

— А ти какво очакваше да се случи, когато пристигнем в Лос Анджелис? Ние бяхме и продължаваме да бъдем сензация. Не бях аз виновна, че имаше журналисти. И баща ми. Той се беше поболял от тревоги по мен. Помогна да се финансира нашето издирване. Нима очакваше, че ще приеме завръщането ми спокойно?

— Не — ной прекара пръсти през косата си. — Но трябваше ли всичко да е толкова показно? Защо беше цялото това представление? Онова палто например.

— Той разбира нещата по този начин.

И сега й ставаше неудобно, като си спомнеше натруфения жест на баща си, но се хвърли да го защитава. Палтото бе израз на любовта му към нея и на радостта, че отново я вижда жива. Нямахше значение, че ги е изразил безвкусно. Тъжното бе, че Купър не можеше да го разбере и да не обръща внимание на маниерите му.

Купър крачеше неспокойно из стаята, сякаш бе в клетка. Движенията му бяха резки и непохватни, като на човек, който не се чувства удобно в дрехите си.

— Виж какво, трябва да тръгвам.

— Да тръгваш? Сега? Защо? Къде отиваш?

— У дома.

— В Роджърс Гап?

— Да. Където ми е мястото. Трябва да се погрижа за ранчото си. Не ми се мисли в какъв вид ще го заваря — погледна към десния й крак и добави, като че ли току-що се е сетил: — Какво става с крака ти? Ще се оправи ли?

— След време — отвърна тя безизразно. Той заминава. Отива си. Отива си от мен. Може би завинаги. — Ще трябва да се направят няколко операции. Първата е утре.

— Надявам се, че не съм ти причинил повече вреда, отколкото полза.

Гърлото й се бе свило.

— Не си.

— Време е да си вървя — той се запъти към вратата, като се опитваше това да не прилича на бягство.

— Може би някога бих могла да дойда в Роджърс Гап да ти кажа едно здрасти. Но засега не знам кога ще съм в състояние.

— Да, разбира се. Би било чудесно — пресилената му усмивка говореше друго.

— Колко... колко често идваш в Лос Анджелис?

— Не много — призна той. — Е, всичко хубаво, Ръсти — завъртя се на пети и посегна към дръжката на вратата.

— Купър, почакай! — той се обърна. Ръсти се бе изправила в леглото, готова да скочи след него, ако се наложи. — Така ли ще свърши всичко? — той кимна рязко. — Не може. Не и след всичко, което преживяхме заедно.

— Трябва.

Тя поклати глава толкова енергично, че косата ѝ се разлетя на всички страни.

— Вече не можеш да ме излъжеш. Само се правиш на безчувствен, за да се защитиш. Знам го. Ти искаш да ме прегърнеш не по-малко, отколкото го искам аз.

Той стисна зъби, сви юмруци и няколко секунди се бори със себе си, докато накрая загуби битката. С няколко скока прекоси стаята и грубо я сграбчи. Отпусна се на края на леглото и силно я притисна към себе си. Тя обви ръце около него. Лицето му бе заровено в червеникавите ѝ коси, нейното бе сгушено във врата му.

— Ръсти, Ръсти...

— Снощи не можах да заспя без приспивателно — каза му тя, развълнувана от страданието в гласа му. — Все се ослушвах за твоето дишане. Липсваше ми прегръдката ти.

— А на мен ми липсваше, че не си притисната към мен — той наведе глава в момента, в който тя вдигна нейната и устните им се сляха в отчаяно страстна целувка.

— Снощи толкова те желяех, та ми се струваше, че ще умра — простена той.

— Не искаше ли да се разделим?

— Не по този начин.

— Защо тогава не отговори, когато те извиках на летището? Чу ме, нали?

Той се смути, но кимна утвърдително.

— Не можех да съм клоун в този цирк, Ръсти. Нямах търпение да се измъкна оттам. При завръщането ми от Виетнам, ме посрещнаха като герой. А аз не се чувствах такъв. Бях минал през ада. През червата на ада. Някои от нещата, които ми се беше налагало да правя... Е, да кажем, че не бяха много героични. Не заслужавах прожектори и фанфари. Не ги заслужавах. Исках просто да ме оставят на мира, за да мога да забравя — отметна глава и я погледна със стоманеносивите си очи. — Сега също нито заслужавам, нито искам прожектори. Направих това, което беше необходимо, за да си спасим живота. Всеки мъж би го направил.

Тя го докосна с любов по мустаците.

— Не всеки, Купър.

Той не прие комплимента.

— Само дето аз имам повече опит в оцеляването от другите.

— Ти просто отказваш да приемеш наградата, която заслужаваш, нали?

— Това ли искаш ти? Награда, че си оцеляла?

Тя си помисли за баща си. Би била щастлива да чуе от него две думи за похвала на храбростта си. Вместо това ѝ разказа за приключението на Джеф и колко добре се е справил той с опасността. Сравняваше я с брат ѝ не от лошо сърце. Не искаше да каже колко подобър е бил от нея. Но така прозвуча. Какво ли трябваше да направи, за да спечели одобрението на баща си?

Но, кой знае защо, сега вече не ѝ се струваше толкова важно да спечели одобрението му. Всъщност, май изобщо не я интересуваше. Далеч по-силно я вълнуваше какво мисли Купър за нея.

— Не искам награда, Купър. Искам... — спря се, точно преди да каже „теб“. Вместо това облегна глава на рамото му. — Защо не дойде с мен? Не ме ли искаш вече?

Той сложи ръка на гърдите ѝ.

— Искам те — но желанието, от което гласът му пресекваше, не бе чисто физическо.

Ръсти разбираше колко силно е то, защото и тя го чувстваше. То извираше от празнотата, която я измъчваше, когато той не бе до нея.

— Защо тогава?

— Снощи не тръгнах след теб, защото исках да ускоря неизбежното.

— Неизбежното?

— Ръсти — прошепна той, — тази сексуална зависимост, която изпитваме един от друг, е съвсем нормална. Описана е в учебниците. Често се среща сред хора, които са преживели заедно кризисни моменти. Дори похитителите и техните заложници понякога започват да чувстват някаква неестествена привързаност.

— Всичко това го знам. Стокхолмският синдром. Но това е различно.

— Така ли? — веждите му се смръщиха иронично. — Детето обича този, който го храни. Дори дивото животно се сприятелява с човека, който му оставя храна. Аз се грижех за теб. Съвсем естествено е, че ти придаваш по-голямо значение...

Внезапно тя го отблъсна сърдито. Очите ѝ святкаха предизвикателно.

— Да не си посмял да омаловажаваш това, което се случи между нас! Всички тези приказки за психология са пълни глупости. Това, което чувствам към теб, е истинско.

— Никога не съм казвал, че не е — гневът ѝ го възбуждаше. Най-много я харесваше, когато бе гневна. Привлече я отново към себе си. — Винаги сме се привличали — обхвана гърдите ѝ и прекара пръсти по върховете им.

Тя трепна, прошепна едно беззвучно „недей“, на което той не обърна внимание, и притвори очи.

— Приближаваме се един към друг. Аз ставам като камък. Ти се разтапяш. Винаги. Още от първия път, когато се срещнахме в самолета. Вярно ли е?

— Да — призна тя.

— Желаех те още тогава, преди да излетим.

— Но нито ми се усмихна, нито ме заговори, нито показа с нещо, че нямаш нищо против аз да те заговоря.

— Така е.

— Защо? — не можеше да издържа повече ласката му и да запази разсъдъка си. Отмести ръката му. — Каж ми защо.

— Защото още тогава отгатнах това, което сега знам със сигурност: ние живеем в различни светове.

— Разбирам за какво говориш. Мислиш, че съм глупава и неестествена, като тези мои приятелки, с които се срещна тук. Не съм!

— сложи ръце на раменете му и сериозно каза: — Те и мен ме дразнеха. Знаеш ли защо? Защото видях себе си, такава, каквата бях преди. Днес ги съдех така, както ти си съдил мен, когато за пръв път се срещнахме. Но моля те, бъди снизходителен към тях. Към мен. Това е Бевърли Хилс. Нищо не е истинско. С някои части на града аз нямам нищо общо. Колибата на Герилоу бе нещо непонятно за мен. Но сега нещата са съвсем други.

— Никога не си била като тях, Ръсти. Мислех така, но вече знам, че не е вярно — обхвана лицето ѝ в длани. — Но това е животът, който ти познаваш. Това е тълпата, в която се движиш. А аз не бих могъл. И не бих искал. Ти пък би се чувствала не на място в моя живот.

Наранена от болезнените истини, които той ѝ казваше, Ръсти реагира с гняв и отблъсна ръцете му.

— Твоят живот! И какъв живот? Откъснат от света. Сам и самотен. Вкопчен в горчивината си като в спасителна сламка. И ти наричаш това живот? Прав си, Купър. Аз не бих могла да живея така.

Той стисна устни. Ръсти разбра, че го е улучила право в сърцето, но не усети радост от победата.

— Значи ме разбра — каза Купър. — В леглото сме страхотни, но никога не бихме могли да живеем заедно.

— Защото си прекалено голям инат и не искаш да опиташ! Никога ли не си правил компромиси?

— Не. Не искам нищо от този пейзаж — разпери ръце, за да обхване и луксозната стая, и всичко, което се простираше зад прозореца.

Ръсти насочи обвинително пръст към него.

— Ти си сноб!

— Сноб ли?

— Да, сноб. Презираш обществото, защото се чувстваш нещо повече от масите. Нещо повече и по-праведен, заради участието си във войната и заради пленничеството. Заклучен там горе на твоята самотна планина, ти се правиш на Бог и гледаш отвисоко на всички, които се осмеляваме да се търпим, въпреки човешките си слабости.

— Не е така — процеди през зъби той.

— Не е ли? Не си ли поне малко самодоволен и сигурен в присъдите си? Ако нашият свят е толкова лош, ако толкова му се подиграваш, защо не направиш нещо, за да го промениш? Какво

постигаш, като се оттегляш от него? Обществото не те е отхвърлило. Ти си го отхвърлил.

— Не я напуснах, преди тя...

— Тя?!

Лицето на Купър се превърна в безизразна маска. Светлината в очите му угасна.

Потресена, Ръсти притисна ръка към сърцето си. Значи жена е била причината за цинизма на Купър. Коя? Кога? В главата ѝ се блъскаха стотици въпроси. Искаше да му ги зададе всичките, но първо трябваше да издържи ледения му враждебен поглед. Той бе ядосан на себе си и на нея. Тя го бе принудила да възкреси нещо, което е искал да погребее.

Сърцето ѝ се блъскаше ревниво в гърдите. Някоя жена е имала такова въздействие върху Купър, че да промени целия му живот. Може би той е бил едно щастливо момче, преди тази вълчица да впие зъби в него. За да трае толкова дълго тази горчивина, трябва да е била забележителна жена. Той все още бе под нейно влияние. Толкова много ли я бе обичал?

Мъж като Купър Ландри не би изкарал дълго без жена. Но Ръсти си представяше, че връзките му са били повърхностни, чисто физически, без кой знае какво друго. Никога не ѝ бе минавало през ума, че някога е имал сериозни отношения. Оказа се обаче, че не само е имал, но и досега го боли от раздялата.

— Коя е тя?

— Забрави.

— Преди да заминеш за Виетнам ли се запозна с нея?

— Остави, Ръсти.

— Да не се е омъжила за някой друг, докато си бил в плен?

— Казах ти да забравиш.

— Обичаше ли я?

— Слушай, беше добра в леглото, но не колкото теб. Стига ли ти? Какво искаш, да ви сравня ли? Добре, да видим. Не беше червенокоса, значи нямаше твоя плам. Имаше страхотно тяло, но изобщо не можеше да се сравни с твоето.

— Престани!

— Гърдите ѝ бяха по-едри, но не така чувствителни. Зърната? По-големи и по-тъмни. Бедрата? Нейните бяха също толкова гладки, но

не толкова стегнати, колкото твоите.

Тя притисна ръка към устните си, за да не изхлипа от болка и гняв. Дишаше тежко като него. Гледаха се с такава свирепа враждебност, с каквата страст се бяха любили.

Точно в тази нажежена атмосфера съвсем не навреме Бил Карлсън отвори вратата.

— Ръсти!

— Татко? — възкликна тя и скочи. — Влез... Добро утро. Това... — усети, че устата ѝ е пресъхнала, а ръката, с която посочи към Купър, трепери. — Това е Купър Ландри.

— А, господин Ландри — Карлсън протегна ръка. Купър я стисна силно, но с доловимо неодобрение и липса на ентузиазъм. — Поръчал съм на няколко души да ви търсят — Купър не обясни къде е бил през нощта, затова той продължи: — Искан да ви благодаря, че сте спасили живота на дъщеря ми.

— Не е необходимо.

— Разбира се, че е необходимо. Тя е всичко за мен. Както ми обясни, без вас нямаше сега да е жива. Всъщност тя ме помоли снощи да ви намеря.

Купър погледна първо към Ръсти, а после към Карлсън, който бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади бял плик.

— Ръсти искаше да ви благодари по специален начин — подаде му плика.

Купър го отвори и дълго гледа вътре, после вдигна очи към Ръсти. В тях се четеше ледена омраза. Краят на мустаците му трепна в презрителна усмивка. После рязко скъса плика заедно с чека в него и хвърли двете половини върху леглото ѝ.

— Благодаря, госпожице Карлсън, но през последната ни нощ заедно заплатихте повече от достатъчно за услугите ми.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като Купър излетя от стаята, Карлсън се обърна към дъщеря си и забеляза:

— Какъв неприятен човек.

— Татко, как можа да му предложиш пари! — извика ужасено Ръсти.

— Мислех, че ти искаше.

— Защо си решил така? Купър... Господин Ландри... Той е горд човек. Да не мислиш, че е спасил живота ми, защото е очаквал награда?

— Не бих се изненадал. От това, което съм чувал за него, той има доста неприятен характер.

— Да не си разпитвал за него?

— Разбира се. Още щом те намериха и разбрах, че той е човекът с теб. Сигурно не ти е било лесно с него.

— Имахме доста различия — усмихна се Ръсти печално. — Но той можеше винаги да ме изостави и да се спаси сам.

— Нямахме да го направи, след като е можел да спечели от спасяването ти.

— Той не го е знаел.

— Умен е. Разбрал е, че няма да се поскъпя, за да те намеря, ако още си жива — вдигна скъсания чек и го разгледа.

— Може пък да се е обидил от сумата. Струваше ми се, че това е щедра награда, но може би е по-алчен, отколкото мислех.

Ръсти затвори очи и отпусна глава на възглавницата.

— Татко, той не иска твоите пари. Той е щастлив, че се е отървал от мен.

— Чувствата ни са взаимни — баща ѝ седна на ръба на леглото. — Жалко обаче, че не можем да спечелим от злополуката ти.

— Да спечелим? — тя отвори рязко очи. — За какво, по дяволите, говориш?

— Не си прави изводи, преди да си ме чула.

Тя обаче вече си бе направила няколко извода, никой от които не ѝ харесваше.

— Нали не говориш за онзи филм? — бе възмутена от идеята, която подхвърли приятелката ѝ.

— Нищо толкова глупаво, мила моя — потупа я той по ръката. — Ние сме по-стилни.

— Какво тогава?

— Един от проблемите ти винаги е бил липсата на поглед върху нещата — плесна я нежно по брадичката. — Брат ти веднага щеше да види какви възможности разкрива положението.

Както обикновено, сравнението с брат ѝ я накара да се чувства глупава и неспособна.

— Какви например?

— Ти имаш име в бизнеса с недвижими имоти — обясни Карлсън търпеливо. — И не си се издигнала на мой гръб. Може и да съм ти помогнал малко, но ти добре си се възползвала от помощта ми.

— Благодаря, но накъде биеш?

— Ти си знаменитост в града, при това заради самата себе си — тя поклати подигравателно глава. — Говоря сериозно. Известна си във важни кръгове. А през последните дни името и снимките ти се появиха във вестниците и по телевизията. Беше превърната в нещо като местна героиня. Такава безплатна реклама е по-добра от пари в банката. Предлагам да използваме тази беда в наша полза.

Ръсти бе на ръба на паниката.

— Искаш да кажеш да използваме факта, че съм преживяла самолетна катастрофа, за да разширим бизнеса?

— Какво би навредило?

— Сигурно се шегуваш — не се шегуваше. Нищо в изражението или думите му не подсказваше, че не говори сериозно. — Не, татко. В никакъв случай. Идеята не ми харесва.

— Не ми отговаряй в момента — каза той снизходително. — Ще поръчам на нашата рекламна агенция да проработи няколко идеи. Обещавам да не придвижвам никоя от тях, преди да се посъветвам с теб и ти да я одобриш.

Изведнъж ѝ се стори чужд. Гласът, лицето, изисканите маниери — всичко бе познато. Но наистина не познаваше сърцето и душата на човека зад тази фасада. Никога не го бе познавала.

— Изобщо няма да я одобря. В тази самолетна катастрофа загинаха пет души. Пет души, татко! Аз се срещнах с техните семейства, със скърбящите им съпруги, деца и родители. Говорих с някои от тях. Изказах им най-сърдечните си съболезнования. Да превърна тяхното нещастие в печалба... — потрепери от отвращение. — Не. Не мога да направя такова нещо.

Бил Карлсън прехапа долната си устна както винаги, когато бе дълбоко замислен.

— Много добре. Засега ще изоставим това. Но имам друга идея.

Притисна ръце между коленете си. Ръсти имаше чувството, че ѝ е приложена превантивна мярка за неотклонение, сякаш това, което той се гласеше да ѝ каже, щеше да предизвика нервен припадък.

— Както ти споменах, вчера внимателно проучих господин Ландри. Разбрах, че притежава голямо ранчо в една красива местност в Сиера.

— И той така ми каза.

— Никой не е разработил земята около него.

— Точно в това е нейната красота. Областта е останала практически недокосната. Не разбирам какво общо има това с нас.

— Ръсти, какво ти става? — попита той подигравателно. — Да не би след две седмици в гората да си станала природозащитник? Нали няма да започнеш да събираш подписи срещу похищаването на земята от строителите винаги, когато ще се издигне нов жилищен район?

— Разбира се, че не — шегата му граничеше с критика, а зад усмивката му прозираше укор. Ръсти не искаше да го разочарова, но бързаше да го откаже от всякакви идеи, свързани с Купър. — Надявам се, че не обмисляш търговска дейност в района, където живее господин Ландри. Обещавам ти, че той няма да я приеме добре. Всъщност ще се бори срещу теб.

— Сигурна ли си? Как ти харесва идеята за съдружие?

— Съдружие между Купър и мен? — тя го погледна невярващо.

Карлсън кимна.

— Той е ветеран от войната. Това е много печелившо. Преживяхте заедно самолетна катастрофа и сте минали през невероятни трудности в канадските гори, преди да ви намерят. Това също има висока пазарна стойност. Купуващата публика веднага ще захапе.

Всеки, дори собственият ѝ баща, изглежда приемаше катастрофата и смъртоносните преめждия след нея като едно страхотно приключение, като мелодрама, в която тя и Купър играеха главните роли.

Карлсън бе твърде увлечен в плановете си, за да забележи отрицателната реакция на Ръсти.

— Мога да завъртя няколко телефона и още тази вечер да събера група инвеститори, които с радост биха се заели да строят в този район. В този Роджърс Гап има и ски лифт, но е лошо поддържан. Ще го подобрим и модернизираме и ще развием строителство около него. Ще включим и Ландри, разбира се. Това ще изглади проблемите с другите местни хора. Той не е много общителен, но моите агенти ми докладваха, че има доста голямо влияние. Името му значи нещо там. Щом започне строителството на къщите, ти ще започнеш да ги продаваш. Ще направим милиони.

Възраженията ѝ към неговото предложение бяха толкова много, че дори не се опита да ги изброи. Трябваше да пресече тази идея още в зародиш.

— Татко, ако преди малко не си разбрал, господин Ландри не се интересува от правенето на пари — размаха пред лицето му скъсания чек. — Да печели от сделки с недвижими имоти — за него ще е истинска анатема. Той обича природата там. Иска тя да остане каквато е, неосквернена от строителство и облагородяване. Харесва му начинът, по който я е облагородила природата.

— Той може и да си развива тази философия — забеляза баща ѝ скептично, — но всеки си има цена.

— Не и Купър Ландри.

Карлсън я потупа по бузата.

— Твоята наивност е направо трогателна — познатото пламъче в очите му я плашеше. То показваше, че е надушил голяма сделка. Измежду акулите на бизнеса баща ѝ бе с едни от най-големите зъби.

Тя сграбчи ръката му и силно я стисна:

— Обещай ми, обещавай, че няма да правиш това! Ти не го познаваш.

— А ти познаваш ли го? — пламъчето изгасна, а устните му се свиха. Ръсти бавно пусна ръката му. Той се отдръпна и я погледна подозрително, сякаш току-що бе научил, че това, заради което е в

болницата, може да е заразно. — Не съм ти задавал никакви неудобни въпроси. Исках да спестя това и на двама ни. Но не съм сляп. Ландри е почти карикатура на мъжкар. Той е див вълк единак, от типа, по който жените си губят ума и си въобразяват, че могат да опитомят — вдигна брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. — Сигурен съм, че си достатъчно интелигентна, за да се впечатлиш от широките му рамене и якото му телосложение. Надявам се, че не си създала никакви емоционални връзки с този човек. Това би било много жалко.

Без да знае, баща ѝ бе повторил теорията на Купър — че чувствата им се дължат до голяма степен на тяхната зависимост един от друг.

— При тези обстоятелства не мислиш ли, че емоционалните връзки биха били съвсем естествени?

— Да. Но обстоятелствата се промениха. Ти вече не си сама с него в гората. Ти си у дома. Имаш живот, който не трябва да бъде провален заради някакво младежко увлечение. Каквото и да се е случило там — кимна той към прозореца, — то е свършило и трябва да бъде забравено.

Сякаш слушаше Купър. Но не беше свършило. Съвсем не. И не можеше да бъде забравено. Това, което изпитваше тя към него, нямаше да отслабне и постепенно да умре, ако няма какво да го подхранва. Това не бе физиологична зависимост от него, която да изчезне, щом тя постепенно се върне към предишния си живот.

Тя се бе влюбила. Купър вече не беше нейният защитник, а нещо много повече. Той бе мъжът, когото обичаше. Това никога нямаше да се промени, независимо дали бяха заедно, или разделени.

— Не се безпокой, татко. Знам точно какви са моите чувства към господин Ландри — това бе истина. Нека баща ѝ си прави каквито иска заключения.

— Добро момиче — похвали я той и я потупа по рамото. — Знаех си, че мога да разчитам да излезеш от това по-силна и по-умна от всякога. Също като брат си, ти носиш глава на раменете си.

Вече от една седмица беше вкъщи, след като прекара почти седмица в болницата, възстановявайки се от операцията на крака си.

Белегът почти не беше променен, но лекарят я успокои, че след серията операции изобщо няма да се забелязва.

Освен че кракът ѝ бе малко слаб, се чувстваше съвсем добре. Превръзките бяха свалени, но хирургът я посъветва да не слага дрехи върху него и да продължава да ходи с патерици.

Бе възстановила няколкото килограма, свалени след катастрофата. По половин час всеки ден лежеше на дървена скара до басейна си, за да хване тен. Приятелките ѝ удържаха на обещанието си и тъй като тя не можеше да стигне до козметичния салон, те доведоха салона при нея. Една фризьорка подстрига косата ѝ, сложи ѝ балсам и върна предишния ѝ блясък. Маникюристката оформи ноктите ѝ и втри цял килограм крем в напуканите ѝ задебели ръце.

Докато я гледаше, Ръсти си спомни за дрехите, които бе прала на ръка и после бе простирала на грубото въже пред колибата. Най-важното бе да изсъхнат, преди да са замръзнали. Изобщо не беше толкова лошо. А може би споменът винаги караше нещата да изглеждат по-хубави, отколкото са били в действителност?

Това не можеше да се приложи за всичко. Наистина ли целувките на Купър бяха толкова разтърсващи? Наистина ли ръцете му и прошепваните от него думи бяха толкова успокояващи в най-тъмните часове на нощта? Ако не, защо толкова често се будеше, закопняла за близостта му, за топлината му?

Никога не се бе чувствала по-самотна.

Не че оставаше сама — поне не за дълго. Непрекъснато идваха приятели и ѝ носеха дребни подаръци с надеждата да я развеселят, защото изглеждаше толкова мрачна. Физически се оправяше, но психически още не се бе възстановила.

Приятелите и колегите бяха разтревожени за нея. От катастрофата насам тя не бе веселото момиче, което всички познаваха. Продължаваха да я затрупват с всичко — от детски шоколадчета до блюда от най-добрите ресторанти в Бевърли Хилс, приготвени специално за нея от майстор-готвачите, които знаеха кои са любимите ѝ ястия.

Имаше много време, но никога не оставаше без работа. Предсказанието на баща ѝ се сбъдна. Всеки в града, който искаше да купува или продава, търсеше нейния съвет. Ежедневно ѝ се обаждаха перспективни клиенти, включително впечатляващ брой филмови и

телевизионни звезди. Ушите я боляха от часовете, прекарани на телефона. Нормално би скачала до тавана за клиент от този калибър. Вместо това бе уморена и отегчена до смърт от необичайния наплив, който не можеше нито да си обясни, нито да преодолее.

Баща ѝ повече не спомена за разработването на областта около Роджърс Гап и тя се надяваше, че тази идея вече официално е изоставена. Той минаваше покрай дома ѝ всеки ден, уж за да види как се оправя. Но Ръсти подозираше, може би несправедливо, че повече го интересува не нейното възстановяване, а урожая от този нов бизнес.

Бръчките около устата му бяха станали по-дълбоки от нетърпение, а шеговитите му думи, с които я ободряваше и ѝ казваше, че я чака да се върне по-скоро на работа, започваха да звучат фалшиво.

Макар да следваше предписанията на лекарите, тя знаеше, че ще проточи времето си за възстановяване колкото може по-дълго. Беше решила да не се връща в офиса си, преди да се почувства добре и готова.

Този следобед простена от ужас, когато звънът от входната врата се разнесе из къщата. Баща ѝ се бе обадил сутринта, за да ѝ каже, че има среща и няма да може да мине. Ръсти изпита облекчение. Обичаше баща си, но се радваше на почивката от ежедневните му посещения, които винаги я изтощаваха. Очевидно срещата му се бе отменила и в края на краищата тя нямаше да получи тази почивка.

Облегна се на патериците и закуцука по коридора към вратата.

Живееше в тази къща от три години. Това бе малка бяла варосана постройка с червен керемиден покрив, много южнокалифорнийска по стил, сгушена под дълбоката стряха и потънала в тропическа зеленина. Ръсти се влюби в нея в момента, в който я видя.

Подпряна на едната патерица, отключи и отвори вратата.

Купър не каза нищо. Тя също. Само дълго се гледаха, преди тя да се отмести. Той мина през сводестия портал. Ръсти затвори и се обърна към него:

— Здрасти.

— Здрасти.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да видя как е кракът ти — погледна към прасеца ѝ. Тя му го протегна. — Не изглежда много по-добре.

— Ще изглежда — недоверчивият му поглед се върна към лицето ѝ. — Докторът обеща — добави тя оправдателно.

Той все още сякаш не бе убеден, но не продължи да спори. Огледа се наоколо.

— Харесва ми къщата ти.

— Благодаря.

— Много прилича на моята.

— Наистина ли?

— Моята е може би по-груба. Не е толкова добре обзаведена. Но е със също толкова големи стаи, много прозорци.

Тя усети, че се е възстановила достатъчно, за да се движи. Когато го видя, здравето ѝ коляно заплашваше да се огъне под нея. Сега се чувстваше достатъчно уверена, за да тръгне напред и да му направи знак да я последва.

— Влез. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Нещо безалкохолно.

— Лимонада?

— С удоволствие.

— Ще я приготвя само за минутка.

— Не си прави труда.

— И без това и на мен ми се пиеше.

Тя се насочи през трапезарията към кухнята. Той тръгна след нея.

— Седни — кимна Ръсти към голямата маса в средата на кухнята и продължи към хладилника.

— Мога ли да ти помогна?

— Не, благодаря. Имам опит.

Обърна се към него, готова да се усмихне, и улови погледа му към краката си. Като мислеше, че цял следобед ще е сама, бе облякла раздърпани бермуди от срязани панталони и дълга риза, вързана на кръста. Беше боса, а косата ѝ бе вдигната на конска опашка.

Хванат да се вира в голите ѝ крака, Купър се размърда неспокойно на стола.

— Боли ли те?

— Кое?

— Кракът.

— Не. Е, малко. От време на време. Не трябва да ходя и да карам кола.

— Върна ли се на работа?

Тя поклати глава и конската ѝ опашка подскочи.

— Работя по телефона. Куриерите много ме обичат. Непрекъснато им създавам работа. Но още не се чувствам във форма да се облека и да отида в офиса — извади кутията с концентрат от хладилника. — А ти имаш ли много работа, откак се върна у дома? — сипа от концентрата в една кана и добави бутилка изстудена газирана вода. Част от нея се разплиска на ръката ѝ, тя я облиза и се обърна въпросително към него.

Купър като акула следеше всяко нейно движение. Бе се вторачил в устните ѝ. Тя бавно наведе глава и с треперещи ръце извади две чаши от бюфета и ги напълни с лед.

— Да, бях зает.

— Как завари ранчото си?

— Съвсем наред. Един съсед хранеше добитъка. Предполагам, че щеше да продължава да го храни, независимо дали се бях върнал или не.

— Това се казва добър съсед — имаше намерение да разведри разговора, но гласът ѝ прозвуча прекалено бодро. Не подхождаше на атмосферата, която бе тежка и потискаща като лятото в Ню Орлиънс. Въздухът бе зноен и все не ѝ стигаше.

— Нямах ли помощници в ранчото?

— Понякога. Временна работна ръка. Повечето от тях са запалени скиори, които работят, само за да могат да поддържат хобито си. Като си свършат парите, се хващат за по няколко дни, колкото да изкарат за билети за лифта и за храна. Това устройва и мен, и тях.

— Защото не обичаш да имаш много хора около себе си.

— Точно така.

Врълхлетя я бездънно отчаяние. За да го разсее, попита:

— Караш ли ски?

— Малко, а ти?

— Да. Или поне карах — погледна към крака си: — Може да се наложи да пропусна този сезон.

— Може и да не се наложи. След като костта не е счупена.

— Може би.

След това като че ли нямаше повече какво да си кажат. По негласно споразумение прекъснаха безсмисления разговор и се заеха с това, което наистина искаха — загледаха се един в друг.

Косата му бе подстригана, но продължаваше да е старомодно дълга. Харесваше ѝ как се извива върху яката на спортната му риза. Бе гладко избръснат, но не можеше да разбере дали има поне един косъм по мустаците му, който да е променен. Долната устна под него бе твърда и безкомпромисна както винаги. Ако не друго, гънките край устата му изглеждаха по-дълбоки и придаваха на лицето му още по-мъжествен вид. Не можеше да не се пита какви тревоги са причината за това.

Дрехите му не бяха последен вик на модата, но не един поглед би се обърнал след него на конно надбягване. Джинсите подчертаваха мъжкото тяло повече от всички други дрехи, а тялото на Купър подчертаваха повече от всяко друго мъжко тяло. Памучната му риза бе опъната върху гърди, които тя все още сънуваше. Ръкавите бяха навити и откриваха силните му ръце. Коженото му яке лежеше метнато на облегалката на стола. Всъщност, той изглежда бе забравил всичко, освен жената, която стоеше само на няколко метра от него, но му се струваше отдалечена на светлинни години разстояние.

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ, сякаш смъкваша дрехите ѝ. Кожата ѝ пламна. Когато погледът му мина по разнищените ръбове на бермудите, Ръсти се изпоти.

Той се върна на лицето ѝ и желанието, което видя там, бе отражение на неговото. Очите му я привличаха като магнити. Тя пресече на патериците си разстоянието между тях, без да откъсва поглед от него. Той също. Стори ѝ се цяла вечност, но всъщност само след секунди вече стоеше срещу него.

— Не мога да повярвам, че наистина си тук — промълви тя.

Той простена и притисна лице към гърдите ѝ.

— Ръсти, по дяволите, не можех да не дойда.

Очите ѝ се притвориха от напирещите чувства. Наведе глава, отдала се напълно на любовта си към този противоречив мъж. Прошепна името му.

Той обви ръце около кръста ѝ и скри лице в меката, уханна долина между гърдите ѝ.

— Липсваше ми — призна тя дрезгаво. Не очакваше да чуе същото от него и така и не го дочака. Но пламенната му прегръдка бе неизговорено доказателство колко му е липсвала. — Все ми се струваше, че чувам гласа ти и се обръщах, като очаквах да си тук. Или пък започвах да ти казвам нещо, преди да осъзная, че те няма.

— Господи, колко хубаво миришеш! — той обхвана със зъби гърдите ѝ заедно с дрехите.

— А ти миришеш на планина — каза му тя, целувайки косите му.

— Трябва... — трескаво развързваше възела на кръста ѝ — само веднъж... — той се разхлаби и ризата се отвори — да те целуна — устните му се затвориха върху гърдите ѝ, преливащи над сутиена.

При първия горещ контакт с кожата ѝ тя се изви към него и простена. Впи ръце в патериците си и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от напрежение. Копнееше да хвърли патериците и да зарови пръсти в косата му. Усещаше я как гъделичка кожата ѝ. Той лекичко я хапеше през тънкия сутиен. Бе и смущаващо, и вълнуващо да не може да използва ръцете си. Чувството на безпомощност я възбуждаше.

— Купър... — простена тя умолително.

Той мина зад нея, разкопча сутиена ѝ и смъкна презрамките, докато опряха в ръкавите ѝ. Но това бе достатъчно. Беше я открил напълно. Погълна я с очи, после устните му обгърнаха любовно напрегнатото розово зърно. Нежно го засмукваше, после го избърсваше с мустаците си. Цялото му лице се движеше срещу гърдите ѝ — и бузите му, и брадичката, и устните, и носът, и веждите. Ръсти повтаряше името му с религиозен плам.

— Кажи ми какво искаш — прошепна той. — Каквото и да е. Кажи ми.

— Искам теб.

— Та ти ме имаш! Какво искаш?

— Да те докосвам. Да ме докосваш.

— Къде?

— Купър...

— Къде?

— Знаеш къде! — извика тя.

Той бързо разкопча бермудите ѝ и свали ципа. Бикините едва покриваха къдравото триъгълниче. Искаше му се да се усмихне, но

лицето му бе изопнато от страст и не можа. Само изръмжа в знак на одобрение, смъкна бикините заедно с бермудите и започна да я целува.

Ръсти изпусна патериците. Силите я бяха изоставили. Политна напред и се опря на раменете му, прехапала устни, за да не запищи от удоволствие.

Купър не спря с това. Не спря изобщо — нито след като по тялото ѝ се разля първата вълна от екстаз, нито след втората. Не спря чак докато тялото ѝ заблестя от пот, докато червеникавите къдрици залепнаха за слепоочията ѝ, докато тя се разтрепери. Едва тогава се изправи и я вдигна на ръце.

— Накъде? — лицето му бе по-нежно, отколкото някога го бе виждала. От очите му бе изчезнала предпазливата студенина и на нейно място грееше силно чувство, за което тя се осмели да се надява, че е любов.

Ръсти вдигна ръка и посочи към спалнята си. Той лесно я намери. Тъй като напоследък прекарваше доста време тук, стаята бе придобила обитаем, уютен вид, който очевидно му хареса. Той се усмихна, остави я да стъпи на левия си крак и отметна завивките.

— Легни.

Тя се подчини, а Купър влезе в банята. Чу се как пуска водата. След малко излезе с мокра кърпа в ръце. Не каза нищо, но очите му говореха достатъчно. Свали ѝ ризата, после сутиена. Тя седеше пред него съвсем гола и ни най-малко не се смущаваше.

Той прекара студения мокър плат по ръцете и раменете ѝ, после около врата. Сложи я да легне, вдигна ѝ ръцете и я изтри под мишниците. Ръсти измърка от изненада и удоволствие, а той се наведе и целуна полуразтворените ѝ устни. Продължи с кърпата надолу по гърдите и зърната отново се втвърдиха. Той се усмихна и докосна бледочервеното петънце на нежната ѝ кожа.

— Изглежда винаги ти оставям белези. Съжалявам.

— Аз пък не.

— Обърни се.

Тя го погледна въпросително, но той я завъртя по корем и бавно избърса гърба ѝ. Спусна се по-надолу и се спря там.

— Мммм — въздъхна тя.

— Това аз трябва да го кажа.

— Ами кажи го.

— Мммм — изтри задната част на краката ѝ чак до петите, където откри, че тя има гъдел. По пътя назад опита вкуса на коленете ѝ. — Отпусни се само за минутка — каза ѝ той и стана от леглото да се съблече.

— Лесно ти е на теб.

— Пригответи се. Още много неща те чакат.

Ръсти не бе съвсем готова той да легне върху гърба ѝ, гол и топъл. Пое треперливо дъх. Разтворените му бедра притиснаха нейните. Той покри ръцете ѝ с дланите си и прошепна в ухото ѝ:

— Нищо не мога да направя, за да не те желая. Не мога да работя. Не мога да спя, да ям. В усамотената ми къща вече не ми е удобно. Ти разруши комфорта в нея. Планините вече не са красиви. Твоето лице ме ослепи и не ги виждам — намести се по-плътно. — Мислех, че ще те изхвърля от моя свят, но не успях. Дори отидох във Вегас и си купих жена за една нощ. Но когато се качихме в хотелската стая, само седях, гледах я, пиех и се мъчех да събудя някакво желание в себе си. Тя опита някои от най-хитрите си номера, но аз не почувствах нищо. Не можах да го направя. Не исках. Накрая я изпратих у дома ѝ, преди да се е отворила от мен толкова, колкото аз се отвращавах от себе си — зарови лице във врата ѝ. — Какво направи с мен там, червенокоса вещице? Бях си съвсем наред, разбираш ли? Съвсем наред, докато се появи ти. Сега животът ми не струва пукната пара. Всичко, за което мога да мисля, да виждам, да чувам, да докосвам, да мириша, да вкусвам, си ти. Ти — обърна я по гръб и приближи устните си към нейните. — Трябва да те имам. Трябва. Веднага.

Изви тялото си към нея, сякаш искаше да ги слее в едно. Разтвори коленете ѝ и с едно дълго, плавно движение се гмурна в гостоприемните дълбини на нейната женственост. Простена от удоволствие и отпусна глава на гърдите ѝ. Помоли се на всички сили на ада и рая да го освободят от страданието му. Горещият му дъх облъхна гърдите ѝ и той ги люби с устни.

Ръсти прекара длани по пламтящия му мускулест гръб, прегърна го през кръста и го привлече още по-дълбоко в себе си. Той извика името ѝ и устните им отново се сляха.

Тя не се чувстваше покорена от мъжката му сила. Напротив, чувстваше се освободена, готова да полети, да се извиси до края на

вселената. Не само тялото ѝ се отваряше за него, а и сърцето и душата ѝ, от които избликваше любов. Той трябваше да я усети. Трябваше да разбере.

Сигурна бе, че разбира, защото повтаряше името ѝ в такт с движенията си. Гласът му прекъсваше от чувства. Но миг преди да е загубил способността си да мисли, тя го усети, че се отдръпва.

— Не! Да не си посмял!

— Да, Ръсти, да.

— Обичам те, Купър — кръстоса крака зад гърба му. — Искам те. Целия.

— Не, не — изохка той от страдание и екстаз.

— Обичам те.

Купър отметна глава, стисна зъби и се отдаде на оргазма си с дълъг тих първичен стон, който изригна от дъното на душата му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Купър се отпусна върху нея. Целият бе плувнал в пот. Ръсти здраво го прегърна. Искаше ѝ се да го приласкае като дете.

Мина цяла вечност, преди той да възстанови способността си да се движи. Но не бързаше да я остави. Накрая се изтърколи настрани и се просна по гръб. Ръсти се загледа в любимото лице. Очите му бяха затворени. Гънките от двете страни на строгите му устни се бяха смекчили.

Тя облегна глава на гърдите му и сложи ръка на корема му.

— Не само от мен се отдръпваше, нали? — някак си знаеше, че сега за пръв път от дълго време е довършил любовния акт.

— Да.

— Не е защото мога да забременея.

— Да.

— Защо правеше любов по такъв начин? — Купър отвори очи и тя се вгледа в тях. Отново бяха предпазливи. Човекът, когото мислеше за безстрашен, се страхуваше от нея, една гола жена, легнала безпомощно до него, напълно във властта на магията му. Каква заплаха можеше да бъде за него? — Защо си налагаш такава самодисциплина? Кажи ми.

Той заби поглед в тавана.

— Имаше една жена.

Ах, да. *Жената*, помисли Ръсти.

— Казваше се Мелъди. Запознах се с нея малко след като се върнах от Виетнам. Бях объркан, наранен, гневен. Тя... — махна безпомощно с ръка. — Тя върна нещата на местата им, даде цел на живота ми. Започнах да уча в колеж. Щяхме да се оженим, щом завърша. Мислех, че при нас всичко върви добре. Наистина беше така — отново затвори очи и Ръсти разбра, че приближава най-мъчителната част от разказа. — После тя забременя. Без да ми каже, направила аборт — сви юмруци и стисна гневно зъби. Обърна се към Ръсти така рязко, че тя стреснато отскочи. — Тя уби моето бебе. След всичката

смърт, която бях видял, тя... — дишаше толкова тежко, че Ръсти се уплаши да не получи сърдечен удар. Успокоително сложи ръка на гърдите му.

— Купър, мили мой, толкова съжалявам.

Той пое дълбоко въздух.

— Аха.

— И оттогава й се сърдиш?

— Отначало се сърдех. Но после я намразих толкова много, че не можех да й се сърдя. Бях споделил толкова неща с нея. Тя знаеше какво става в главата ми, как чувствам нещата. Накара ме да й разкажа за военнопленническия лагер и за всичко, което се е случило там.

— И мислиш, че е злоупотребила с доверието ти.

— Злоупотреби и ме предаде — отметна кичур коса от бузата на Ръсти. — Държеше ме в прегръдките си, докато плачех като бебе, разказвайки й за приятелите, които съм видял... убити — довърши шепнешком той. — Знаеше за ада, през който минах, за да избягам и после какво направих, за да оцелея, докато ме спасят. И след всичко това, след като й разказах как съм лежал в купчина разлагащи се смърдящи трупове, за да не ме хванат отново...

— Купър, недей — тя го прегърна по-силно.

— Тя излезе и отиде да убие нашето дете. След като бях виждал деца, разкъсани на парчета, може би и аз бях убивал деца, тя...

— Шшшт, недей — Ръсти притисна главата му към гърдите си и го погали по косата. Очите й се замъглиха от сълзи. Чувстваше страданието му и й се искаше да го поеме цялото върху себе си. Целуна го по върха на главата. — Съжалявам, мили мой. Толкова съжалявам.

— Напуснах Мелъди. Заминах в планината, купих си стадо, построих си къща.

И стена около сърцето си, помисли Ръсти тъжно. Нищо чудно, че бе намразил всичко. Бил е предаден два пъти — веднъж от собствената си страна, която не е искала да й се напомня за грешката й, втори път от жената, която е обичал и й се е доверил.

— И не рискуваш никоя друга жена да забременее от теб.

Той освободи главата си и я погледна в очите.

— Така е. Досега — хвана с две ръце лицето й. — Допреди теб. И не можах да се спра... — целуна я силно. — Искях да продължава

цяла вечност.

Тя се усмихна и го ухапа по ръката.

— И на мен така ми се стори.

Той също се усмихна. Изглеждаше по момчешки доволен от себе си.

— Наистина ли?

— Наистина — засмя се Ръсти.

Той плъзна ръка между бедрата ѝ.

— Този път ти оставих по-особен белег. Ти носиш в себе си част от мен — вдигна глава и целуна подутите ѝ устни.

— Аз това исках. Този път нямаше да ти позволя да ме напуснеш.

— Така ли? И какво щеше да направиш?

— Щях да се сбия с теб. Толкова много те исках. Целия.

Той хвана долната ѝ устна между зъбите си и прокара език по нея.

— Едно от нещата, които най-много харесвам в теб... — устните му се насочиха към врата ѝ.

— Да?

— Е, че винаги изглеждаш така, сякаш току-що си била царски... — завърши изречението с една мръсна дума, която само той можеше да накара да звучи секси.

— Купър! — преструвайки се на възмутена, Ръсти седна на петите си и сложи ръце на кръста.

Той се засмя. Чудесният, толкова рядък звук бе така обнадеждаващ, че тя доби още по-лицемерно изражение. Той само се засмя по-силно. Смехът му бе истински, не циничен и презрителен както обикновено. Искаше ѝ се да го увие около себе си като одеяло, да се грее на него като на първия летен ден. Бе накарала Купър Ландри да се засмее. Това бе голям подвиг, особено през последните години. Сигурно малцина биха могли да се похвалят с такова нещо.

Устните му все още бяха разтегнати в широка усмивка под мустаците. Опита се да имитира позата ѝ на стара мома. Тя го плесна обидено по голото бедро.

— Хей, не съм аз виновен, че имаш секси коса и очи — протегна ръка и прокара пръст по долната ѝ устна. — Нищо не мога да направя,

ако устните ти винаги изглеждат сякаш току-що са целунати и молят за още, ако гърдите ти винаги са настръхнали — обхвана едната с ръка.

— Настръхнали? — прошепна тя.

— Хм. Аз ли съм виновен, че зърната ти са винаги твърди и готови?

— Всъщност, да.

Това му хареса. Хвана с два пръста тъмночервената перла.

— Но твърди и готови за какво, Купър?

Той се наведе напред и ѝ показа с устни и език.

Ръсти усети познатото трепване. Въздъхна, хвана главата му и я отблъсна. Купър я погледна объркано, но не се опита да се съпротивлява.

— Какво ще правим? — попита той.

— За разнообразие аз ще правя любов с теб.

— Мислех, че току-що прави.

— Не, ти прави любов с мен.

— Каква е разликата?

Тя се усмихна лукаво, изпъна се до него и започна да го хапе по врата.

— Почакай и ще видиш.

После лежаха заедно, преплели ръце и крака.

— Мислех, че само професионалистките могат да правят това както трябва — гласът му още бе прегракнал от викането на името ѝ. Едва намери сили да я погали по гърба.

— Както трябва ли го направих?

Той отметна глава и погледна жената, просната върху гърдите му.

— Не знаеш ли? — тя поклати глава със свенлива несигурност. Очите ѝ светеха от любов. — За пръв път ли... — тя кимна. Купър изруга тихо, привлече я към себе си и нежно я целуна. — Да. Направи го точно както трябва — успокой я шеговито. — Точно както трябва.

След дълго мълчание Ръсти попита:

— Какво семейство си имал?

— Семейство? — докато събираше мислите си, разсеяно потърка крака си в нейния. — Беше толкова отдавна, че почти не си спомням. Всъщност всичко, което помня за баща си, е, че ходеше всеки ден на

работа. Беше моряк. Тази работа накрая му докара сърдечен удар, който го уби. Майка ми никога не му прости, че е умрял преждевременно и я е оставил вдовица. Никога не прости и на мен, че... Може би, че съществувам. За нея аз означавах единствено задължения. Тя трябваше да работи, за да се издържа.

— Никога ли не се омъжи повторно?

— Не.

Майка му вероятно бе обвинявала невинния си син и за това. Ръсти вече си представяше цялата картина. Купър бе израснал без любов. Нищо чудно, че сега, когато човек протегнеше ръка да го погали, той я захапваше, вместо да я приеме. Никога не ги бе срещал. Собствените му отношения бяха отровени от болка, разбити илюзии и предателство.

— Щом завърших училище, постъпих във Военноморските сили — продължи той. — Майка ми умря през първата година, когато бях във Виетнам. Рак на гърдата. Беше прекалено упорита, за да отиде да ѝ прегледат тази бучка, преди да е станало прекалено късно.

Ръсти го погали по брадичката, изпълнена с разкаяния за самотното, необичано дете, което е бил той. Толкова е бил нещастен. В сравнение с него тя бе живяла много леко.

— И моята майка умря.

— А след това си загубила и брат си.

— Да. Джеф.

— Разкажи ми за него.

— Страхотен беше — усмихна се тя с любов. — Всички го харесваха. Общителен, човек, с когото никога не можеш да се чувстваш непознат. Хората веднага се привързваха към него. Имаше изключителни качества на водач. Можеше да размива хората. Можеше всичко.

— И на теб достатъчно често ти напомнят за това.

Тя бързо вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

Купър изглежда преценяваше дали си струва да се впуска в този разговор, но очевидно реши да опита.

— Баща ти не ти ли дава непрекъснато брат ти за пример, който трябва да следваш?

— Джеф имаше обещаващо бъдеще в търговията с недвижими имоти. Баща ми иска същото и за мен.

— Но твоето бъдеще ли иска той за теб, или бъдещето на брат ти?

Тя се освободи от прегръдката му и спусна крака от леглото.

— Не разбирам за какво говориш.

Купър я хвана за косата, за да не ѝ позволи да стане. Изправи се на колене зад нея.

— Много добре разбираш. Всичко, което си ми разказвала за баща ти и брат ти ме кара да мисля, че той очаква от теб да заемеш мястото на Джеф.

— Моят баща ми желае само доброто.

— Това, което той смята за добро. Ти си една красива, интелигентна жена. Любяща дъщеря. Имаш професия и се справяш добре. Това не му ли е достатъчно?

— Не! Имам предвид, да, разбира се, че е достатъчно. Просто иска да стигна върха на възможностите си.

— Или върха на възможностите на Джеф — тя се опита да се отдръпне, но той я задържа за раменете. — Като този лов на Езерото на великата мечка.

— Казах ти, че идеята беше моя, не на татко.

— Но защо реши, че трябва да отидеш? Защо се чувстваше задължена точно ти да поддържаш традицията, която са имали те с Джеф? Само защото мислеше, че ще доставиш удоволствие на баща си.

— Какво лошо има в това?

— Нищо. Това е било жест на саможертва, на любов. Но мисля, че си искала и да му докажеш нещо. Искала си баща ти да види, че и ти си чудесна като Джеф.

— Е, провалих се.

— Точно за това говорех! — извика той. — Ти не обичаш лов и риболов. И какво от това? Защо трябва да го приемаш за провал?

Тя успя да се освободи, изправи се и се обърна към него.

— Ти не разбираш.

— Очевидно. Не разбирам защо за баща ти не е достатъчно да си точно това, което си. Защо непрекъснато трябва да се доказваш пред него? Той е загубил сина си. Това е нещастие, трагедия. Но има и

дъщеря. И се опитва да я направи нещо, което тя не е. И двамата сте обсебени от Джеф.

Тя насочи обвинително пръст към него.

— Много те бива да поучаваш другите. А ти? Ти си обсебен от своята болка. Изпитваш удоволствие от отчаянието си.

— Това са глупости.

— Точно така е. За теб е по-лесно да си седиш там в твоята планина, отколкото да се смесиш с другите човешки същества. Тогава ще трябва да отвориш малко душата си, да им позволиш да зърнат човека, който си отвътре. И това те ужасява, нали? Защото могат да те разкрият. Някой може да разбере, че не си онзи твърд, студен, безчувствен негодник, на който се правиш. Някой може да реши, че си способен да даваш и да получаваш любов.

— Миличка, аз много отдавна съм се отказал от идеята за любов.

— Какво тогава беше всичко това? — посочи тя към леглото.

— Секс — каза го така, че думата да прозвучи колкото може по-мръсно.

Ръсти се сви от грозния му тон, но гордо вдигна глава:

— Не и за мен. Аз те обичам.

— Това са само думи.

— Казах го искрено.

— Тогава беше обзета от страст. Това не се брои.

— Не ми ли вярваш, че те обичам?

— Не. Не съществува такава нещо като любов.

— О, напротив — тя хвърли коза си: — Ти все още обичаш своето неродено дете.

— Млъкни.

— Все още скърбиш за него, защото си го обичал. Все още обичаш всички тези хора, които си видял да загиват във военнопленническия лагер.

— Ръсти... — той стана от леглото и се надвеси заплашително над нея.

— Гледал си как майка ти е прекарала живота си, отдадена на своята болка и горчивина. Тя се е крепяла от своето нещастие. Искаш ли и ти да пропилееш така своя живот?

— По-добре, отколкото да живея като теб и непрекъснато да се мъча да съм нещо, което не съм.

Въздухът между тях запращя от враждебност, толкова силна, че отначало не чуха звънеца на входната врата. Чак когато Бил Карлсън извика името на дъщеря си, осъзнаха, че не са сами.

— Ръсти?

— Да, татко — тя седна на леглото и грабна дрехите си.

— Всичко наред ли е? Чия е тази очукана стара кола отпред?

— Идвам веднага.

Купър се обличаше със значително повече самообладание от нея. Тя не можеше да не се запита дали му е за пръв път да се озове в подобна конфузна ситуация, може би с ненавременната поява на някой съпруг.

Щом се облякоха, той ѝ помогна да се изправи и ѝ подаде патериците. Излязоха заедно от спалнята. Ръсти бе зачервена и знаеше, че косата ѝ е в див безпорядък и че цялата мирише на секс.

Баща ѝ крачеше нетърпеливо пред вратата. Когато се обърна и видя Купър, лицето му се изопна от неодобрение. Изгледа го ледено и обърна преценяващите си очи към дъщеря си.

— Не можеш да понеса един ден да не мина да видя как си.

— Благодаря, татко, но наистина не е необходимо да идваш всеки ден.

— Виждам.

— Ти... помниш господин Ландри.

Двамата мъже си кимнаха студено, измервайки се като съперници на ринга. Купър продължаваше упорито да стиска устни. Ръсти не можеше дума да обели — бе прекалено смутена.

Карлсън пръв наруши неловкото мълчание:

— Всъщност се срещаме много навреме. Искам да обсъдя нещо и с двама ви. Няма ли да седнем?

— Разбира се — Ръсти се обърка. — Ъъъ, Купър... — посочи към един фотьойл. Той се поколеба, но седна. Дръзкото му поведение късаше опънатите ѝ нерви. Погледна го унищожително, но очите му бяха приковани върху баща ѝ. Със същото подозрение бе гледал двамата Герилоу. Този спомен я смути. Какво общо намираше между тях? Седна на един стол до него.

— За какво искаше да говориш с нас, татко?

— За онази работа със земята, за която ти бях споменал преди две седмици.

Ръсти пребледня, дланите ѝ се изпотиха. В ушите ѝ заечаха погребални камбани.

— Мисля, че се разбрахме по този въпрос.

— Не съвсем — засмя се Карлсън. — Но сега ще се разберем. Сега инвеститорите вече имат черно на бяло някои конкретни идеи и биха искали да ги представят на вниманието на господин Ландри.

— Искате ли някой да ми обясни какво става тук? — прекъсна ги грубо Купър.

— Не.

— Разбира се — взе думата Карлсън и по типичния си сърдечен начин очерта идеите за превръщането на района около Роджърс Гап в скъп зимен курорт.

— Ще работим само с най-оригиналните архитекти и строители — завърши той, — и преди да сме свършили, Роджърс Гап ще съперничи на Аспен, Вейл, Кийстоун, на всичко в Скалистите планини или около езерото Тахо. Обзалагам се, че след няколко години ще можем да проведем зимните олимпийски игри — облегна се назад и се усмихна широко: — Е, господин Ландри, какво мислите?

Купър, който дори не бе мигнал по време на монолога на Карлсън, бавно се изправи. Няколко пъти обиколи масата, сякаш обмисляше отвсякъде предложението. Тъй като притежаваше част от земята, която щеше да се използва — Карлсън си бе подготвил „домашното“ — и му се предлагаше ключовата и високоплатена длъжност на местен координатор, щеше да направи огромни пари.

Карлсън погледна към дъщеря си и ѝ намигна, сигурен в капитулацията му.

— Какво мисля ли? — повтори Купър.

— Това питах — весело каза Карлсън.

Купър го погледна право в очите.

— Мисля, че сте пълен боклук, а идеята ви не струва пет пари. За ваше сведение, дъщеря ви също — хвърли на Ръсти поглед, от който тя би трябвало да се превърне в камък. Дори не си направи труда да затръшне вратата зад гърба си. Чуха мотора на колата му.

— Е, виждам, че съм бил прав за него — заключи Карлсън.

Ръсти знаеше, че никога няма да се възстанови от раната, която Купър ѝ нанесе.

— Не би могъл да грешиш повече, татко.

— Той е груб.

— Честен.

— Човек без обноси и без амбиции.

— Без претенции.

— И очевидно без морал. Възползвал се е от самотата ти.

— Не помня точно кой кого замъкна в спалнята — засмя се тя тъжно. — Но той определено не ме е насилвал да си легна с него.

— Значи наистина сте любовници!

— Вече не сме — въздъхна тя през сълзи.

Купър мислеше, че и тя го е предала, също като Мелъди. Мислеше, че е била инструмент на баща си и е използвала леглото, за да се добере до печалба. Никога нямаше да ѝ прости, защото не ѝ вярваше, че го обича.

— Значи през цялото това време си му била любовница? Зад гърба ми?

Понечи да му обясни, че на двадесет и седем годишна възраст не е длъжна да дава сметка на баща си за личния си живот. Но каква беше ползата? Какво значение имаше? Чувстваше, че няма нито сили, нито желание за живот.

— Да, когато бяхме в Канада, станахме любовници. След като излезе от стаята ми в болницата онзи ден, той си замина у дома и оттогава не го бях виждала. До днес.

— Значи изглежда има повече ум в главата, отколкото предполагам. Разбрал е, че вие двамата изобщо не си подходите. Както повечето жени, ти гледаш на положението през розовата мъгла на романтиката. Оставяш чувствата да вземат връх над разума ти. Мислех, че си над тези женски слабости.

— Е, не съм. Аз наистина съм жена и имам всички женски слабости. Както и всички женски силни черти.

Той стана, пресече стаята и примирително я прегърна. Ръсти стоеше опряна на патериците си, така че баща ѝ не забеляза колко сковано и неохотно прие прегръдката.

— Виждам, че господин Ландри отново те е разстроил. Той наистина е негодник, за да ти каже тези думи. По-добре ще ти е без него, повярвай ми. Обаче — продължи бързо, — няма да допуснем неговата липса на чар да ни попречи да работим с него. Възнамерявам да придвижа нашите планове въпреки възраженията му.

— Татко, моля те...

Той допря пръст до устните ѝ:

— Шшшт, замълчи. Да не говорим повече тази вечер. Утре ще се чувстваш по-добре. Сега още си развълнувана. Сигурно не беше добре да те оперират толкова скоро след катастрофата. Някой ден ще се осъзнаеш и ще се превърнеш в старата Ръсти. Уверен съм, че няма да ме разочароваш — целуна я по челото. — Лека нощ, момичето ми. Прегледай нашето предложение — извади от чантата си една папка и я остави на масичката. — Ще се отбия утре сутринта. Нямам търпение да чуя мнението ти.

Той си тръгна, а Ръсти заключи къщата и се върна в спалнята. Изкъпа се и дълго се излежава в горещата вода. Откакто докторът ѝ каза, че може да мокри крака си, всеки ден вземаше вана.

Но и след като се изсуши, напудри и напарфюмира, не можа да изтрие от тялото си следите от любовта на Купър. Усещаше приятна болка между бедрата. Белегът на гърдата ѝ още розовееше, неизтриваем като татуировка. Устните ѝ бяха подпухнали.

Погледна се в огледалото и призна, че той бе прав. Наистина имаше вид, сякаш току-що е правила бурна любов.

Леглото ѝ изглеждаше голямо и пусто като футболно игрище извън сезона. Чаршафите все още миришеха на Купър.

Спомни си всеки миг, който бяха прекарали заедно днес следобед: дареното и получено удоволствие, еротичните разговори. Дори и сега прошепнатите от него неприлични думи ехтяха в ума ѝ и я караха цялата да се изчервява. Копнееше за него и не намираше никакво утешение в мисълта, че животът ѝ ще бъде една поредица от празни дни и безрадостни нощи като тази.

Разбира се, щеше да има своята работа.

И баща си.

И многото си приятели. Общественият си ангажименти.

Нямаше да е достатъчно.

Оставаше една голяма дупка, която любимият мъж трябваше да запълни.

Изправи се в леглото и здраво стисна чаршафите, сякаш прозрението щеше да ѝ се изплъзне, ако не се вкопчеше в него, преди да е предприела нещо.

Възможностите ѝ бяха ясни. Можеше или да легне по гръб и да се прави на умряла, или да се бори за него. Най-добрият ѝ съветник щеше да е самият Купър. Той бе твърдоглав и подозрителен. Но все някога тя щеше да го изтощи и да го убеди, че го обича и че той я обича.

Да, обичаше я! Купър можеше да отрича до последния си дъх, но тя никога нямаше да повярва, че не я обича. Защото точно след като баща ѝ направи онова ужасно разкритие, точно преди лицето на Купър да се вкамени от омраза, тя видя изписана на него невероятна болка. Нямаше да може така да го нарани, ако не я обичаше.

Легна отново, засияла от решителност. Знаеше точно какво ще направи следващата сутрин.

Завари баща си неподготвен. Бе сгрешил. Не бе очаквал такава изненадваща атака.

Когато Ръсти се появи без предизвестие в кабинета му, той вдигна поглед от добре полираното си бюро и възкликна:

— А, Ръсти! Каква... каква чудесна изненада.

— Добро утро, татко.

— Защо си излязла? Не че причината има значение. Радвам се, че си тук.

— Трябваше да те видя и не исках да чакам, докато успееш да ме включиш в натоварения си график.

Той реши да не обръща внимание на укорителната нотка в гласа ѝ. Заобиколи бюрото и протегна ръце към нея.

— Виждам, че се чувстваш много по-добре. Госпожа Уоткинс предложи ли ти кафе?

— Да, но аз отказах.

Баща ѝ огледа ежедневните ѝ дрехи.

— Май не отиваш в офиса си.

— Не.

Той наклони глава, очевидно очаквайки обяснение. Като не го дочака, попита:

— Къде са ти патериците?

— В колата.

— Карала си дотук? Не мислех...

— Да, карах сама. Искях да дойда тук, без да разчитам на никого, и да стоя на двата си крака.

Той се отдръпна и се опря на ръба на бюрото. Небрежно скръсти ръце пред гърдите си. Ръсти познаваше тази поза — заемаше я, когато се чувстваше притиснат до стената, но не искаше съперниците му да знаят това.

— Доколкото разбирам, си прочела предложението — кимна към папката, която тя носеше под мишница.

— Да.

— И?

Тя скъса папката на две и хвърли остатъците на лъскавото бюро.

— Остави на мира Купър Ландри. Откажи се от проекта за Роджърс Гап. Още днес.

Той се засмя на театралния ѝ жест и безпомощно сви рамене:

— Ръсти, мила, малко е късно за това. Шайбата вече се върти.

— Спри я.

— Не мога.

— В такъв случай много си загазил с тези инвеститори, които си събрал, защото аз ще ти се противопоставя и насаме, и публично. Ще организирам всички групи от природозащитници да се съберат пред вратата ти и да крещат, че протестират. Мисля, че не искаш това.

— Ръсти, за Бога, осъзнай се.

— Вече го направих. Някъде между полунощ и два сутринта разбрах, че за мен има нещо много по-важно от която и да е сделка с недвижими имоти. По-важно дори от спечелването на твоего одобрение.

— Ландри?

— Да — гласът ѝ прозвуча съвсем уверено. Нямах да се поколебае.

Но баща ѝ опита:

— Готова си заради него да се откажеш от всичко, което си постигнала?

— Да обичам Купър Ландри не означава да се лиша от нещо, което съм направила в миналото или ще направя в бъдеще. Една толкова силна любов може само да окрилява, не да ограбва.

— Усещаш ли колко глупаво звучи?

Тя не се обиди, а се засмя:

— Сигурно. Влюбените често говорят глупости, нали?

— Никак не е смешно, Ръсти. Ако направиш това, решението ти ще е необратимо. Напуснеш ли работата си тук, повече не можеш да се върнеш.

— Не мисля, че е така, татко. Помисли колко зле би било за работата да уволниш най-способния си сътрудник — извади от джоба на якето си един ключ и му го плъзна по бюрото: — От моя офис. Вземам си отпуск за неопределено време.

— Държиш се като глупачка.

— Държах се като глупачка на Езерото на великата мечка. Макар че и това беше от любов — обърна се и се запъти към вратата.

— Къде отиваш? — избухна Бил Карлсън. Не бе свикнал някой да му се налага.

— В Роджърс Гап.

— И какво ще правиш там?

Ръсти погледна баща си. Обичаше го. Много. Но не можеше повече да жертва собственото си щастие заради неговото. Отговори твърдо:

— Ще направя нещо, което Джеф никога не би могъл да направи. Ще родя едно дете.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ръсти стоеше на ръба на урвата и дишаше дълбоко студения свеж въздух. Този пейзаж никога не ѝ омръзваше. Бе постоянен и в същото време вечно изменчив. Днес небето бе като синя китайска купа, обърната върху земята. По планинските върхове на хоризонта все още белееше сняг. Цветът на дърветата се менеше от тъмното синьо-зелено на вечнозелените до нежнозеленото на едва разлистените.

— Не ти ли е студено?

Съпругът ѝ дойде зад гърба ѝ и обви ръце около нея. Тя се сгуши в прегръдката му.

— Вече не. Как е жребчето?

— Закусва, за радост и на него, и на майка му.

Тя се усмихна и наклони глава. Той смъкна високата яка на пуловера ѝ и я целуна зад ухото:

— А как е другата млада майка тук?

— Още не съм майка — засия от удоволствие, защото той поглади с големите си ръце изпъкналия ѝ корем.

— На мен така ми изглежда.

— Мислиш, че с тази фигура съм смешна, нали? — намръщи му се през рамо, но трудно можеше дълго да се мръщи, когато той я гледаше с такава откровена любов.

— Обичам фигурата ти.

— А аз обичам теб.

Целунаха се.

— И аз те обичам — прошепна той. Думите, които някога му се струваха невъзможни, сега естествено излизаха от устата му. Тя го бе научила отново да обича.

— Нямаше избор.

— Да, спомням си как се появи онази нощ на вратата ми, мърлява като бездомно коте.

— Като се има предвид през какво бях минала току-що, мислех, че изглеждам доста добре.

— Не знаех дали да те целуна или да те нашляпам.

— Затова направи и двете.

— Да, но шляпането беше много по-късно.

Засмяха се заедно, но когато той заговори, бе сериозен:

— Без майтап, не можех да повярвам, че си карала сама целия този път, и то в такова време. Не слушаше ли радиото в колата? Не чу ли съобщенията за бурята? Пътувала си през първата голяма снежна буря тази зима. Всеки път като се сетя, се разтрепервам — привлече я по-близо, скръсти ръце над гърдите ѝ и зарови лице в косата ѝ.

— Трябваше да те видя точно тогава, преди да съм загубила кураж. Бих минала през ада, за да стигна до теб.

— Почти го беше направила.

— По това време не ми се струваше толкова страшно. Освен това, бях преживяла самолетна катастрофа. Какво значеше малко сняг?

— Малко ли? Пък и кракът още те болеше.

Тя сви небрежно рамене. За удоволствие и на двамата, от този жест гърдите ѝ се повдигнаха и се отпуснаха върху ръцете му. Мърморейки одобрително, той леко ги погали.

— Болят ли те?

— Малко.

— Искаш ли да спра?

— За нищо на света.

Доволен от отговора, той опря брадичка на върха на главата ѝ и продължи.

— Радвам се, че операцията на крака ми се отлага, докато се роди детето — каза тя. — Е, ако нямаш нищо против да гледаш грозния ми белег.

— Аз винаги затварям очи, когато правим любов.

— Знам. Аз също.

— Откъде тогава знаеш, че моите са затворени? — пошегува се той. Отново се засмяха, защото никой от тях не си затваряше очите, когато се любеха. Бяха прекалено заети да се гледат един друг, да се гледат двамата заедно, да претеглят страстта си.

Докато наблюдаваха как един ястреб се спуска в кръг към земята, Купър попита:

— Помниш ли какво ми каза в момента, в който отворих вратата онази нощ?

— Казах ти: „Ти ще ми позволиш да те обичам, Купър Ландри, дори ако това те убива“.

Той се засмя на спомена и сърцето му се стопли, както онази нощ. После се замисли за смелостта, която ѝ е била нужна, за да дойде при него с това невероятно заявление.

— А какво щеше да направиш, ако ти бях затръшнал вратата пред носа?

— Но не я затръшна.

— Представи си, че бях.

Тя се замисли за момент:

— Все едно щях да нахълтам, да сваля всичките си дрехи, да ти се закълна във вечна любов и да те заплаша с насилие, ако не отговориш на любовта ми.

— Та ти точно това направи.

— Вярно — прихна тя. — Е, просто щях да продължа да го правя, докато престанеш да отказваш.

Той я целуна по ухото.

— Ти коленичи и ме помоли да се ожения за теб и да те даря с дете.

— Добра памет имаш.

— И това не е всичко, което направи, докато беше на колене.

Тя се обърна в ръцете му и мило каза:

— Не те чух да се оплакваш. Или тези подобрени фрази, които излизаха от устата ти, бяха оплаквания?

Той отметна глава и искрено се засмя — нещо, което напоследък често му се случваше. Имаше моменти, когато отново ставаше онзи мрачен отчужден човек. Съзнанието му го връщаше към периоди от живота му, които още го преследваха и в които нямаше място за нея. Но нейната награда бе фактът, че може да го изведе оттам. Спокойно, с любов изтриваше тези смущаващи спомени и ги заменяше с щастливи. Сега целуна силния му загорял врат и каза:

— Хайде да се прибираме, за да се приготвим за пътуването.

Веднъж месечно отиваха до Лос Анджелис и прекарваха два-три дни в къщата на Ръсти. През това време ядяха в хубави ресторанти, ходеха на кино и концерти, пазаруваха и дори от време на време посещаваха светски събирания. Ръсти поддържаше връзка със старите си приятелки, но се радваше и на новите запознанства, които тя и

Купър бяха направили като двойка. Когато искаше, той можеше да е много чаровен и да говори на най-различни теми.

Докато бяха там, тя се занимаваше и с проблеми, свързани с работата ѝ, които изискваха нейната намеса. След като се омъжи, тя бе издигната до поста вицепрезидент на компанията на баща си.

Купър работеше като доброволен съветник в една терапевтична група за ветерани. Бе започнал няколко програми за самопомощ, въведени и в други части на страната.

Сега, прегърнати през кръста, те тръгнаха към къщата, сгушена сред боровете. Под нея се простираше красива долина. По пасищата се виждаха коне и крави.

— Знаеш ли — обади се той, когато влязоха в остъклената спалня, — от разговорите за онази нощ целият кипя — свали си ризата.

— Ти винаги кипиш — Ръсти смъкна пуловера си през главата. Никога не носеше сутиен, когато бяха сами вкъщи.

Той се загледа в наедрелите ѝ гърди.

— И винаги за това си виновна ти.

— Още ли ме желаеш, въпреки че съм бременна?

Вместо отговор той я привлече към себе си.

— Желая те. Докато ти си ти, Ръсти, аз ще те обичам.

— Радвам се — въздъхна тя. — Защото, както и след катастрофата, трудно ще се отървеш от мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.